

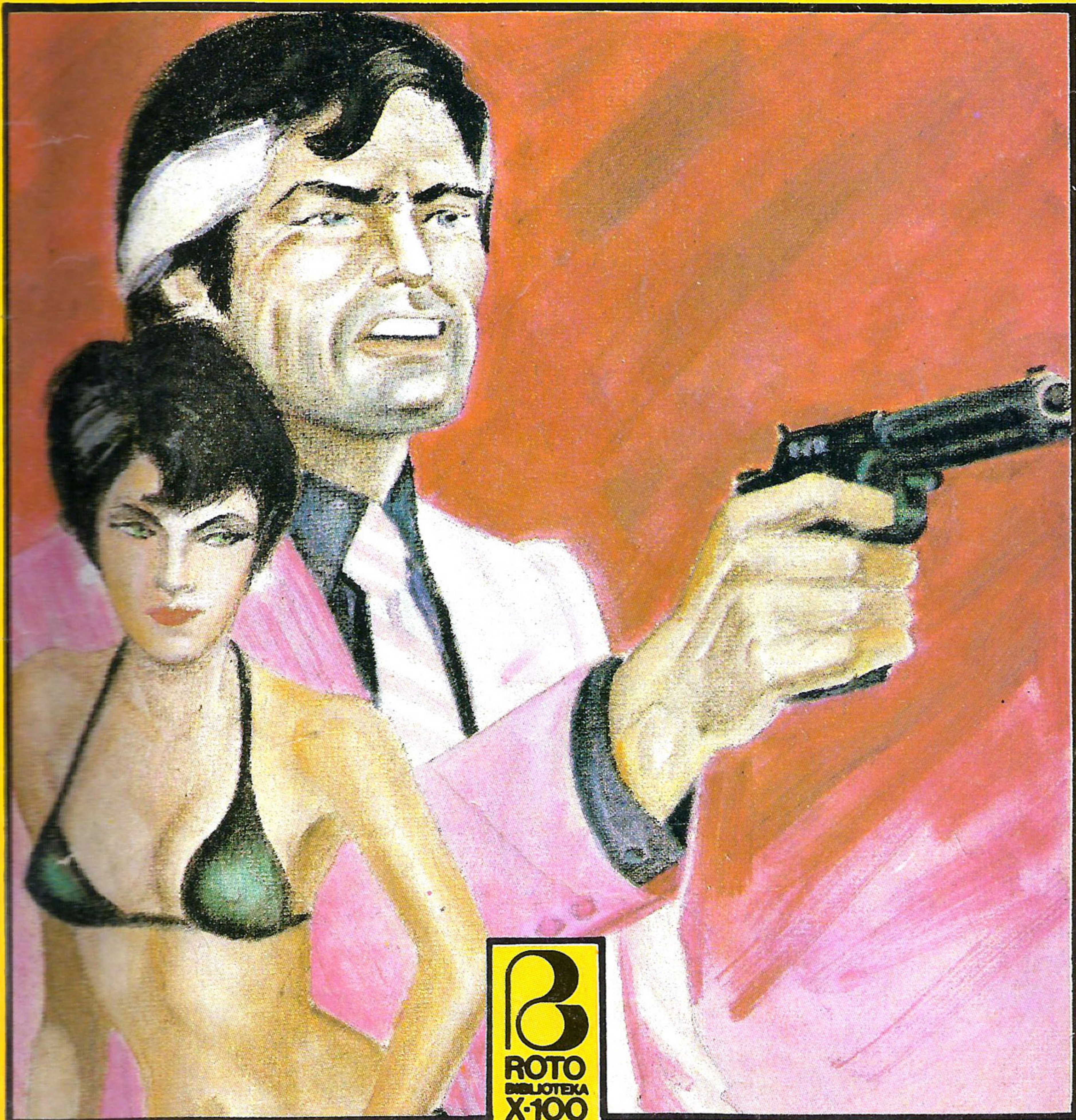
LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN I GOSPODARI ČIKAGA

BROJ 7

180 DINARA

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

LUN – KRALJ PONOČI

7

1986.

F. Ešton

**LUN I GOSPODARI
ČIKAGA**

X-100

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent
PAVLE POPOVIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »**DNEVNIK**«, **OOUR** »**IZDAVAČKA DELATNOST**«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **NIŠRO** »**DNEVNIK**«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac **OOUR** »izdavačka delatnost«: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik **OOUR**: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektori: **ANĐELKA SILAK** i **SOFIJA ČIČA**

F. Ešton

LUN I GOSPODARI ČIKAGA

I

Sunce je zalazilo kad je brod »Kojba« uplovio u Toledo. Posle sunčanog i vedrog julskog dana povetarac sa severa doneo je večernju svežinu. Jezero Iri polako je tamnilo, a gradska svetla su treperila bacajući odsjaj na površinu vode.

Sa broda se iskrcaše dva putnika, noseći svoje lake kofere. Prvi, visoki muškarac koji nije mogao imati više od trideset pet godina, iako su mu tamnosmeđu kosu šarale srebrne niti, kretao se gipkim, skladnim pokretima. Drugi, širokog lica, srednjeg rasta, ali nekako četvrtast, očito vrlo snažan, išao je teškim korakom. Obojica su bili oličenje snage i vedrine, ali toliko različiti po izgledu da nisu mogli ostati nezapaženi. Bili su to Donald Sikert i Samjuel Makferson.

Posle večere u hotelskom restoranu, Sikert i Makferson pođoše da prošetaju Toledom. Išli su jednom ulicom da bi zaobišli lučke magacine i izbili na severni kraj grada, poznat po noćnim lokalima uz obalu jezera.

— Ja nikada neću shvatiti tamo neku biologiju — zalosnim glasom reče Makferson.

Sikert se smejao.

— Ne treba ni da se trudiš — reče zastavši. — Dosta je da znaš da je ovo putovanje zaista važno.

Nastaviše šetnju ćuteći. Sikert je razmišljao o ovom svom putovanju. Da li će stići na vreme? Koliko zla

može nastati ako ne uspe da uredi tu stvar! Još pre godinu dana, jedno otkriće do koga je došao u svojoj biološkoj laboratoriji kod Stenmora, užasnulo ga je kao da je video samu smrt. Tada je uništio sve podatke o tom otkriću. Ali jedna vest o radovima dr Džejn Vitington, profesorke Nortvestern univerziteta u Čikagu, upozorila ga je da je ova naučnica na putu da dođe do istog otkrića.

A ako se to dogodi, čovečanstvo će strepeti od još jedne opasnosti ne manje od hidrogenske bombe. »Ona to ne sme otkriti, makar morao učiniti i ono najgore«, razmišljao je Sikert. Pitao se kako izgleda ta žena. Mora da je stara, nervozna i zla.

Iz misli ga prenu nagli Makfersonov trzaj koji ga povuče u jednu kapiju.

— Šta se događa? — šapatom upita Sikert.

— Iz onog automobila izašla su četiri čoveka i sklonila se u kapije sa obe strane ulice, kao da postavljaju zasedu — odgovori Makferson.

Na pedeset metara odatle nalazio se noćni lokal čiji je ulaz osvetljavala šarena svetleća riba. Posle nekoliko minuta otuda izide snažan čovek, čije četvrtasto ali lepo lice na časak osvetli ulična svetiljka. Išao je prema zasedi. Bilo je kasno kad je primetio napadače. Već su ga bili zgrabili za ruke. Prvo dvojica, a zatim još dvojica napadača pokušale da ga savladaju. Jedan mu prebaci mantil preko glave i

čovjek posrnu. Tada se umešase Sikert i Makferson.

— Šta se događa ovde? — upita Sikert.

Niko ne odgovori, ali jedan napadač poteže revolver. Makferson je bio brži. Njegov kolt opali zaglušnim treskom i čovek pade. Ostala trojica odskočiše i potegoše oružje. Napadnuti čovek se oslobodi mantila i otkotrlja se iza automobila. Već se u njegovoj ruci nađe revolver. Gadao je dobro i iza ugla izađe jedan od napadača teturajući se po asfaltu. Držeći se za trbuh jaukao je, a onda se sruši. Preostala dva napadača izgubiše se iza ugla.

Negde se čuo zvuk policijske zviždaljke:

— Sklonimo se odavde! Ne moramo da se objašnjavamo sa policijom — obrati se nepoznati Sikertu, koji ga je radoznalo posmatrao.

— Izgleda li vam da je to pametno posle svega — upita ovaj pokazujući na dva mrtva čoveka.

— Pomogli ste mi i ne želim da vas uvučem u neprilike, ali ja neću da čekam — odgovori nepoznati i otrča ka svom automobilu.

Sikert i Makferson ga stigoše i smestiše se na zadnje sedište velikih luksuznih kola, koja krenuše naglo i odmah povećaše brzinu. Savije za ugao, zatim podoše u pobočnu ulicu, opet skrenuše i nadoše se u reci kola na bulevaru.

— Sada biste mogli da zaustavite — reče Sikert.

— Dozvolite da vam na dostojan način zahvalim — odgovori nepoznati i uspori vožnju, a zatim potraži mesto za parkiranje.

Nade ga blizu luksuznog noćnog lokala, koji se tek otvarao. Kad izađe, nepoznati pruži ruku i predstavi se:

— Ja sam Piter Gorvald, inače vlasnik mlinova i skladišta žita. Živim u Čikagu, a ovde sam poslovno.

Sikert mu se predstavi kao dr Kristofor Spens. To ime je bilo poznato u naučnom svetu. Sikert je pod tim

imenom i doktorirao na temu iz oblasti biologije, a sada se njime koristio prilikom putovanja. Niko u svetu nije slutio da se pod imenom poznatog naučnika krije Lun, kralj ponoći. Makferson je znao kako da se predstavi kad čuje ovo Lunovo ime. I zato progunda nešto nalik na Makintoš.

— Učinite mi čast i podimo da nešto popijemo — predloži Gorvald.

— Sa zadovoljstvom — odgovori Sikert.

Njega je zanimalo zašto su ona četvorica napala ovog čoveka, čiji postupci odaju da ga napad nije mnogo uzbudio.

Smestiše se u prostranu ložu. Videlo se da šef sale dobro poznaje Gorvalda, jer ga dočeka sa naročito poniznim osmehom i preteranom učtivošću. Dobro piće i podnošljiva muzika stvarali su pogodne uslove za razgovor.

— Ko vas je to napao? — upita Sikert.

— Gangsteri. Ko bi drugi!? Znate, ja ne plaćam jednom »udruženju« koje nadzire trgovinu žitom i »štiti« farmere. Oni su me opomenuli i sada su pokušali da tu pretnju ostvare — odgovori Gorvald.

— I vi ne tražite zaštitu policije? — primeti Sikert.

— To ne bi koristilo. Braniću se sam. Ali ovoga puta sam bez pratnje. Znate, kod »Ribe« ima jedna zgodna mala... Pratlja je bila suvišna. Ali neko me primetio i javio bandi — objašnjavao je Gorvald.

Muzika prestade, a onda gromoglasno odjeknu tuš i cela sala utihnu. Počinjao je program. Na pozornici se pojavi dvadeset devojaka. Njihova oskudno pokrivena tela zanjihase se prvo u laganom ritmu i uz tihiu muziku, a onda tempo igre počeo da se ubrzava...

Zategnuti delovi kostima na igranicama su se kidali i padali, a svetlo se smanjivalo, stvarajući čudnu viziju ovaploćenog izazova i zanosa.

— Uh, uh! — uzvikivao je Makferson, poskakujući i sam na sedištu.

U pauzi nastaviše razgovor.

— Morate me posetiti kad dodete u Čikago — reče Gorvald dajući Sikertu i Makfersonu svoje posetnice.
— Ovaj program nam neće dozvoliti da porazgovaramo.

— Naš voz kreće dosta rano i treba da se odmorimo — reče Sikert.

Pozdraviše se sa Gorvaldom, koji reče da će ostati još jedan sat i ponovo ih zamoli da ga posete u Čikagu.

II

Ulazeći u veliku zgradu Nortwestern univerziteta Sikert je bio uzbuđen više nego da kreće u borbu protiv hiljadu najstrašnijih gangstera. Hoće li ga dr Džejn Vittington razumeti? Je li ona žena takvog karaktera i morala da će se odreći naučne slave u interesu čovečanstva? Kako izgleda? Šta će reći?

I Džejn je znala mnogo o Sikertovom radu, iako samo kao o radu dr Spensa. Izmenjali su i nekoliko pisama. Još pre pet dana Sikert je najavio svoj dolazak u Čikago i izrazio želju da se sretne sa profesorom. Ona je bila oduševljena i odgovorila je telegramom adresovanim na Sikertov hotel u Njujorku: »Oduševljeni smo vašom posetom Čikagu. Bićemo srećni ako svratite u Nortwestern univerzitet.«

Ali on je strepeo od ovog susreta. Znao je da će, možda, još jedno njegovo naučničko ime nestati. Svet će se čuditi zašto je dr Spens, taj izvrсни i već slavni biolog nestao. A koliko je napora Sikert, odnosno progonjeni Lun, kralj ponoći, uložio da postane dr Kristofor Spens!

On zastade pred vratima kancelarije sekretara fakulteta. Nekoliko minuta je bio nepomičan i samo je duboko disao. A onda odlučno zakuca. Sekretarica je bila obaveštena da će engleski naučnik pose-

titi univerzitet i odmah mu pode u susret. On joj se predstavi.

— Izvolite, gospodica dr Vittington vas očekuje. Ah, biće iznenađena — veselo reče punačka devojka.

— Ona zna da dolazim. Čime će biti iznenađena? — upita Sikert.

— Ah, ovaj... — zbunjeno promuca sekretarica pocrvenevši.

— Nisam hteo da vas uznemirim svojim pitanjem, ali bih hteo da znam čime ću nekoga iznenaditi, da se i sam ne bih iznenadio — reče Sikert i blago se osmehnu devojci.

Ona se ohrabri i odgovori tihim, poverljivim glasom:

— Svi poznati naučnici su stari, sem vas i...

Njene rači prekide otvaranje vrata.

— Gospodin dr Spens... — jedva uspe da izusti sekretarica.

Na vratima je stajala Džejn. Iznenadeno je gledala čovaka koji je takođe zastao kao paralisan. Ona je bila jedno od čuda prirode. Njena prirodno plava kosa, slična boji zlata, odudarala je od krupnih crnih očiju. Najskromnija odeća nije mogla da sakrije savršenstvo njenog tela. Džejn Vittington nije se mogla svrstati u obrasce ni antičke, ni moderne, ili bilo koje druge lepote. Ona je spadala u onu jedinstvenu kategoriju u n i v e r z a l n e lepote.

A Sikert je očekivao usedelicu zlobnog izgleda, ružnu...

Njeno iznenađenje nije bilo manje. Nije je mučilo pitanje kako izgleda čovek koji će stići. Jednostavno ga je zamišljala kao starog gospodina. Mučilo ju je hoće li pristati da održi nekoliko predavanja njenim studentima.

Ali sada se događalo nešto novo, neobično za nju i za ovakav trenutak. Pred njom je stajao čovek vitkog stasa, ali ogromne snage, koja nije mogla da izbegne očima žene vične posmatranju.

Za oboje je ovaj trenutak mogao da bude nepijatan zbog vidljive zbunjenosti, ali bio je divan zbog prijatnog iznenađenja. Prvi napor da se oslobode izvesne paralizovanosti urodio je vanrednim plodom. Dr Džejn Vittington je pružila ruku, a Donald Sikert, za nju dr Spens, kročio je hitrim pokretom i prihvatio je proprativši to ugladenim naklonom ali i srdačnim stiskom.

— Izvolite u moj kabinet — jednostavno ga povede Džejn.

Seli su u fotelje koje ih prijatno osvežiše hladnoćom kože kojom su bile presvučene.

— Je li vaš običaj da govorite onako kako mislite i želite li da vam se čovek obraća onako kako misli? — upita Sikert.

Ona počuta nekoliko trenutaka gledajući ga pravo u prodorne i pažljive oči.

— Ne uvek — odgovori ona. — Ali mislim da sa vama mogu da govorim iskreno. I želim da mi kažete sve tačno kako mislite. Ipak, čudno mi je vaše pitanje.

— Došao sam da sa vama razgovaram o jednom naučnom problemu. Zamišljao sam vas drugačije i iznenadio sam se kad sam shvatio da na vratima stoji dr Džejn Vittington.

— Nešto slično se dogodilo i meni — ozbiljno i otvoreno reče ona.

— Mene nije zbunilo to što ste neobično lepi... Jedna druga misao me zbunila — nastavi Sikert. — U momentu kada sam zagledao u vaše oči osetio sam da vi ne možete naneti zlo ni jednom čoveku a kamoli čitavom čovečanstvu.

Ona poblede.

— Na šta mislite?

— Došao sam zbog vaših istraživanja. Mislim da ste vi na putu da otkrijete nešto o čemu ja već dosta znam — odgovori Sikert i njegov pogled zaroni u dubinu njenih očiju.

Ona poblede još jače.

— Ja pretpostavljam... Čini mi se... Uh, to je strašno! — uzviknu ona i pokri lice rukama.

— Jeste li nekom saopštili vaše misli? Odgovorite bez uzbuđenja i shvatite da je ovo jedan od sudbunosnih momenata — reče Sikert glasom koji je bio molba i zapovest.

— Ne... Nisam se usudila! Oni bi me opkolili i naterali da nastavim... Bdeli bi nad svakim podatkom... Ubrzali bi istraživanja... — govorila je isprekidanim glasom, trudeći se da povрати staloženost.

Sikert joj se osmehnu.

— Vi govorite istinu! — izreče on svoj zaključak.

— Da, to je istina! Ali moj mir je uništen...

Njene reči Sikert prekide ustajući. I ona nehotično ustade. Nadoše se jedno pred drugim. On zgrabi njene ruke i pride joj tako da se njihova tela dodirnuše. Brzim pokretom on zadrža njenu glavu da mu ne izmakne i poljubi je u lice. A onda počeo da joj ljubi ruke.

Ja sam srećan!... Ta strašna stvar se nije dogodila!... Divni ste!... — govorio je isprekidano.

Ona je bila nemoćna da se odbrani.

— Oprostite mi, molim vas! To je bilo zbog радости. A trebalo je... — reče Sikert puštajući je i naglo prekinuvši rečenicu.

— Da me... onemogućite? — upita ona pogađajući šta je još hteo da kaže njen gost.

— Da — tiho odgovori Sikert, pa ponovo sede u fotelju.

Posmatrali su jedno drugo još nekoliko trenutaka. Pogledi su bili topli, nežni, prijateljski. Oni su bili svesni da je tog trenutka stvoreno njihovo večno prijateljstvo. Ali nisu slutili da je između njih nestala i ona minimalna ograda koja odvaja i najbolje prijatelje, upravo, čiji nestanak ih pretvara u nešto drugo.

— Kad samo pomislim kako to mora biti strašno! — reče Džejn.

— Video sam to. Strašnije je od svega na svetu. Kupio sam starog,

krezubog psa. Spustio sam ga u tu komoru... — poče Sikert i zastade.

— Je li trajalo dugo? — upita Džejn.

— Svega četiri minuta. Pas je nestao, a citomorf, tako sam nazvao to užasno čudovište, samo se povećao i za nekoliko minuta promenio boju. Uzimao sam samo delić citomorfa i stavljao ga na neku od životinja. Opet bi životinja nestala za četiri minuta — pričao je Donald Sikert.

Mlada naučnica ga je pažljivo slušala i retko postavljala po neko pitanje. Sikertovo naučno otkriće iznenadilo je monstruošnošću pojave koju je otkrio i njega samoga. Džejn je u svojim istraživanjima samo naslutila rezultat stvaranja čudne simbioze jednog modificiranog virusa sa živim ćelijama. A to se događalo samo u dodiru takvog virusa i toplokrvnih živih bića. Sve ćelije takvih organizama naglo su se rastrojale i napuštale svoje funkcije u organizmu, naglo menjale veličinu i munjevito se pretvarale u novi oblik, koji više nije imao ničeg zajedničkog sa predašnjim živim bićem.

Tako je jedan oblik normalnog života prelazio u drugi, čudovišan i besmislen, gotovo brzinom eksplozije. Jedna kaplja, odnosno čestica tog brzo stvorenog oblika u dodiru, na primer, sa telom čoveka uništavala ga je za oko četiri minuta. Materija organizma je i dalje živela i jedan delić otrgnut od nje i prenet na novo ljudsko telo postajao je novi inicijator uništenja, koje je opet trajalo samo četiri minuta.

— Ako bi se iz prskalice iz aviona prosula neka količina citomorfa na veliki grad, svako toplokrvno biće bilo bi uništeno za vrlo kratko vreme — zaključio Sikert i počuta.

Na licu mu se odražavao doživljaj te vizije užasa.

— A šta se događa kasnije? — upita Džejn posle nekoliko minuta.

— Ta čudovišna tvorevina ima jednu osobinu koja je čini pogod-

nom da postane oružje čak i pojedina, a u svakom slučaju država u nekom besmislenom ratu. Citomorf nije opasan za onoga ko ga proizvodi i upotrebi — odgovori Sikert.

— Znači, postoji sredstvo zaštite — upade Džejn i na licu joj se ukaza tračak nade.

— Ne, zaštite nema! Ali priroda ima svoj unutrašnji smisao i citomorf se množi samo u mraku i u toku noći. Sa prvim sunčanim zracima sve ćelije izumiru, a virus izlučen iz njih pretvori se u neškodljivu paru — objasni Sikert.

— A delići koji se zadrže u mračnim prostorijama?

— Takođe nestaju za najviše četrdeset osam sati, ako nemaju dovoljno hrane. A kako hrane ne može biti, jer citomorf uništi sva toplokrvna živa bića do kojih može da stigne, obavezno nestaje.

— To je ipak utešno — primeti Džejn.

— Zavisi od toga kako se posmatra — nastavi Sikert. — Kako je citomorf čovečija tvorevina, produkt laboratorijskih ukrštanja, i prema, čovek može da ga upotrebi protiv drugih ljudi, a da se pri tome ne plaši da će i sam biti uništen. Zbog toga je, možda, to oružje opasnije od hidrogenskih i drugih nuklearnih bombi. One će, upotrebljene u većem broju, zagaditi radioaktivnošću celu zemaljsku kuglu. A citomorf bi za kratko vreme uništio čitav ljudski rod u jednoj zemlji, ili na jednom kontinentu, a posle ne bi bilo nikakve opasnosti za one koji dođu na opustelo zemljište — objasni Sikert i zagleda se u jednu tačku na zidu.

— Zašto ste tu pojavu nazvali citomorf? — upita Džejn.

— Kako vam je poznato, citomorfoza je promena na živoj ćeliji za vreme njenog razvoja. Reč je stvorena od grčkih reči citos, što znači ćelija ili šuplje telo, i reči morfozis, koja znači promena. I zar suština nije baš u toj citomorfozi? — odgovori Sikert.

– Da, taj naziv naučno sasvim odgovara. Ali ne biste pogrešili ni da ste to nazvali citomort – tužno se osmehnu Džejn.

– Istina je! To su stvarno ćelije smrti – složi se Sikert.

– Sada isuviše znam o celoj stvari – dodade Džejn i ostade zamišljena.

Nekoliko minuta kasnije Sikert prekide njeno razmišljanje:

– Da ne govorimo više o tome, Dakle, vi ćete uništiti sve beleške i prestati sa ispitivanjima u tom pravcu?

– Nikakvih beležaka nije bilo. Tajna citomorfa biće, bar što se mene tiče, zauvek zakopana – odgovori ona.

Topli Sikertov pogled govorio je mnogo. Iz njegovih očiju zračila je sreća.

Dogovoriše se o predavanjima i posetama laboratorijama, a onda Sikert upita:

– Hoćete li mi pokazati i život u Čikagu?

Ona se osmehnu. Gledala ga je nekoliko trenutaka.

Dogovorili smo se da govorimo ono što mislimo i zato moram da kažem da ste postavili pitanje na koje postoji samo jedan odgovor – reče lako porumenевši.

– A taj je?

– Mislim da bih bila srećna da sa vama dugo i o svemu razgovaram...

– Onda večeras dolazim po vas. Vi razmislite o tome kuda da pođemo. Recite mi svoju adresu – zaključí Sikert.

Ona pronade u svojoj biblioteci sveščicu sa planom grada i obeleži mu zgradu kod Džekson parka.

– Čekaću vas, doktore Spense, tačno u dvadeset i jedan čas – reče pružajući mu ruku radi oproštaja.

Odlazio je radostan. Čikago mu je izgledao divan grad. Trebalo je samo da požuri i kupi dobra nova kola, nekoliko sitnica i nekoliko odela, jer je njegov prtljag, donet iz Engleske, bio više nego skroman.

Ali je zato čekovna knjižica na ime dr Spensa bila overena na veliki konto jedne poznate banke u Nju-jorku.

Samjuela Makfersona nađe u hotelu.

– Sve ide kako treba. Tako mi hiljadu morskih zvezda, kuće su divne! Ali to je pravo rasipništvo – uzdahnu mornar.

– Da vidim šta si našao – reče Sikert i nagnu se nad velikom kartom sa planom grada.

Makferson poredá ključeve i svaki od njih postavi na plan grada.

– Ovde je Frenklin park. Velika vila opkoljena vrtom i dobro ograđena, nameštena i lepa. Zakupnina ni manje ni više nego dvesta dolara nedeljno – objašnjavao je smrkнуto.

– To nije tako mnogo – primeti Sikert.

Mornar nastavi da izlaže rezultat svog prepodnevnog poslovanja. Bio je našao mali apartman u »Veling« hotelu pored samog trga kod Bridž-porta, zatim stan na jedanaestom spratu velike četrnaestospratne zgrade u predgrađu Viting, blizu obale jezera Mičigen i na kraju kućicu pored reke Čikago, na samom zapadnom izlazu iz grada, kod La Granža.

– To će biti dovoljno – zaključí Sikert. – Koje si gnezdo odabrao za sebe?

– Nijedno! Odgovori Makferson. – Biću tamo gde se dogovorimo. Evo brojeva telefona. Na jednom od tih mesta uvek ćeš me naći. A voleo bih da me se češće setiš, a ne kako se to dešava u Londonu.

– U redu, staro momče! Bio sam se rešio da se ne razdvajamo, ali nešto se dogodilo...

– Nešto ozbiljno? – trže se mornar.

– Isuviše ozbiljno, ali lepo i dobro. Posao zbog koga smo došli ovamo okončan je na najbolji način – odgovori Sikert.

– Dakle, možemo na put? – poskoči Makferson.

— Baš zato ne možemo. Ona je divna...

— Ko je divan, milion mu orkana? Valjda nije divna ta marora naučnica?

— Da, ona je divna — odgovori Sikert zamišljeno.

— A ja sam se uplašio da nije neka devojka. Znaš, ovde ima lepih, ali se ne zna koja nije posestrima nekog gangstera — odahnu Makfer-son. — Bolje je razgovarati i sa nekom zlobnom, starom naučnicom, nego sa čikaškim gerlama...

Sikert se smejao. Obuče se i pozva Makfersona da pogleda nova kola, pa da obidu stanove u kojima će provesti nekoliko narednih nedelja. Usput je upozoravao svog druga da proveriti nije li pobrkao neko od imena pod kojima su bili iznajmljeni stanovi. Samo je vila kod Frenklin parka bila zakupljena za dr Kristifora Spensa.

— Ja ne mogu da zapamtim tvoje biljke, elemente i druga čuda nauke. Ali brojeve, imena i adrese pamtim. Ako hoćeš, mogu ti napamet nabrojati adrese svih mojih poznanika...

— I poznanica... upade Sikert.

— Neka bude i to... Dakle, tako mi svih mora, znam najmanje hiljadu adresa u dve stotine primorskih gradova i pristaništa — branio se Makfer-son od sumnje da bi mogao pobrkati imena.

*

Džejn i njena sekretarica bile su otišle i jedna žena je spremala i čistila kabinet i biro. Uskoro i ona napusti ovaj sprat i u poluosvetljenim hodnicima nastade tišina. Jedan mršav i malo pogrbljen čovek, koji je mogao imati oko dvadeset i osam godina, ali čije lice je bilo ispresecano izrazitim borama, pojavio se na kraju hodnika. Osluški-
vao je nekoliko trenutaka, a onda

pride vratima biroa kroz koji se ulazilo u kabinet dr Džejn Vintington.

Brzo otključa i uđe, a onda sigurnim pokretima zavuče ruku pod fotelju u kabinetu. Otud izvadi dve kutije spojene kablovima, odvoji jednu od druge i stavi ih pod kaput. A onda rukom napipa minijaturni mikrofonski zadenut za prednju, donju ivicu fotelje.

Bio je to jedan od službenika, Nortvestern univerziteta. Niko nije znao ni šta on radi, niti je koga to zanimalo, jer, su se odavno navikli da ovaj čovek završava čas tehničke poslove po zahtevima profesora i naučnika, čas prisustvuje razgovorima na naučne teme, ili se brine o parkovima oko univerziteta. Zvao se, Entoni Braun, ali svi su ga znali samo kao čoveka koga nazivaju mister En. Retko bi koji od profesora, asistentata i drugih ljudi sa univerziteta znao da kaže je li to En ime ili prezime.

III

Pokušavala je da pevuši jednu novu pesmu, otvarala svoju torbicu da vidi je li ponela potrebne sitnice i uzgred prebacivala samoj sebi:

— Džejn, devojko, čemu toliko uzbuđenje?! Istina, on je veliki naučnik, divan čovek i lep muškarac... Ali, Džejn, zaboga, ponašaj se kao šiparica!

Bila je obučena i potpuno spremna za izlazak gotovo čitav sat ranije. Želela je da on što pre dode, iako je znala da će on postupiti tačno po dogovoru. Možda zbog te želje nije ni razmišljala kad je zazvonilo zvono na ulazu. Poverovala je da to dolazi dr Spens i otvorila ne pogledavši kroz »oko« na vratima. Ugledala je dva čoveka u sivim odelima.

— Koga tražite? — upitala je nezadovoljnim glasom.

– Došli smo kod vas – progovori jedan i naglim pokretom je gurnu i uđe za njom.

Drugi brzo pritvori vrata i osvrnu se da vidi je li njegov pratilac onemogućio Džejn. Bio je zadovoljan videvši kako je ovaj drži spretnim zahvatom i pritiska joj usta šakom.

– Ne smete vikati, jer ćemo biti prinuđeni da vas onemogućimo – reče dajući znak da je odvuku u spavaću sobu.

– Šta hoćete od mene? – pitala je mlada naučnica prestrašenim glasom.

– Ništa vam se neće dogoditi, samo ako budete pametni. Želimo da porazgovaramo sa vama i vašim gostom – odgovori jedan napadač.

Novi Sikertov automobil se bešumno zaustavi pred kućom u kojoj je stanovala dr. Vitington. Prvi iziđe Makferson i pričeka da Sikert zaključa automobil.

– To je ovde – reče Sikert. – Ti se prošetaj i uzmi taksi. Naćićemo se sutra.

– Dosaduj se ti sa tom tvojom babom, a stari morski vuk će naći kakvo jagnješće – odgovori Makferson i šeretski odmahnu rukom.

Sikert se zagonetno nasmeši i uđe kroz veliki ulaz pored vratarske glomazne osmospratne kuće za stanovanje. Lift ga odnese na peti sprat i on se nađe pred vratima stana. Pogleda pločicu sa natpisom »dr. Dž. Vitington«. Proveri koliko je sati. Nedostajala je još nekoliko sekundi do devet uveče. On pozvoni.

Otvori mu muškarac i duboko se pokloni. Sikert se neprijatno iznenadi, jer je, ko zna zašto, zamišljao da Džejn stanuje sama. Zato zastade očekujući.

– Doktor Spens? – upita muškarac.

– Da. Tražim gospodicu Džejn Vitington – odgovori Sikert.

– Ona vas očekuje, izvolite – odgovori nepoznati.

Sikert pomisli kako bi bilo prijatnije da ga je sačekala sama domaćica, kako nalažu stari, dobri običaji kad se radi o pozvanom gostu. Ali sumnja se nije javljala i on, ulazeći u veliku sobu koja je bila kombinacija kabineta i salona za primanje, prođe pored čoveka, koji zalupi vrata. Jedna velika zavesa od tavanice do poda mogla se pomeriti da zakloni radni sto i velike vitrine pune knjiga. Sikertov pogled pođe po sobi i zaustavi se na čoveku koji je stajao blizu vrata tako postavljen kao da je u zasedi. Držao je ruke u džepovima i imao tamne naočari, iako je bila noć i soba osvetljena blagim i prijatnim svetlom.

Sikert se instinktivno okrenu i ugleda čoveka koji mu je otvorio vrata. Ovaj je držao u ruci veliki automatski revolver, na kom se video prigušivač.

– O-ho! Ovde dočekuju vrlo ljubazno! – reče mirno.

Ali tada pomisli na Džejn.

– Gde je ona? upita oštro i prodornim pogledom ošinu napadače.

– Samo bez nesmotrenosti, gospodine Spense! Svaki pokušaj otpora može se završiti vašom smrću – upozorio ga čovek sa rukama u džepovima.

– A ti se, pseto gangstersko, izražavaš ugladeno! – viknu Lun, jer sada više nije bio ni naučnik, ni Donald Sikert; bio je kralj ponoći, najopasniji čovek Evrope, a sada možda i Sjedinjenih Država.

Njegov skok je bio neočekivan i udarac pogodi neznanca takvom žestinom da ovaj odlete ka debeloj zavesi, otkide je i ostade da nepomično leži pod hrpom teške tkanine.

Ali drugi napadač se nalazio iza leđa i bio je vičan iznenađenjima. Teški revolver pade na Lunovu glavu i on se sruši na debeli tepih.

Kad je došao svesti Sikert ugleda čoveka koji je peškirom brisao usta iz kojih je tekla krv. Mrštio se i trudio da ne jaukne od bola.

– Platićeš mi za ovo... jedva prozbori gledajući Sikerta očima punim mržnje.

– Kad mi se drugi put nađeš na domaku pesnice, povećaće se tvoja kolekcija izbijenih zuba. Ali ovaj napad... – htjede Lun da kaže još nešto, ali ga prekide pokušaj gangstera da ga udari.

Iako vezano, Sikertovo telo se nekakvom čudnom snagom pokrenu i uspravi iz fotelje, a zatim odbaci tako da se njegova glava zari u napadačev trbuh. Ovaj jeknu padajući.

– Šta se opet događa?! – viknu drugi nepoznati čovek ulazeći i vodeći vezanu Džejn.

Sikert se obradova kao da ga je neko oslobodio iz ruku razbojnika. Dakle, Džejn nije izdajnik, pomisli pokušavajući da se podigne sa poda.

– Ubiću ga... svakako ću ga ubiti... – stenjao je povređeni podižući se.

– Umiri se, Vinse! Treba obaviti posao, a onda ćemo videti koga da ubijemo – opomenu ga onaj postavljajući Džejn u fotelju.

A zatim pride Sikertu, ugura mu u usta svilenu maramu nađenu u devojčinoj garderobi i poveza tako da nije mogao da izgovori ni reči.

– Idi u kupatilo i operi se – reče čoveku koji je gundao držeći se jednom rukom za stomak a drugom opipavajući lice.

Ovaj posluša i uskoro se čulo šuštanje vode. Za to vreme drugi napadač pride telefonu, okrenu ga tako da vezani Sikert i Džejn ne mogu videti broj koji bira i uskoro dobi vezu.

– Sve je u redu... Da, da, prema planu... Čekamo – govorio je u prekidima, slušajući onog sa drugog kraja žice.

Petnaestak minuta kasnije čulo se zvonilo na vratima. Osam ljudi unese veliki sanduk. Bili su u radnim odelima sa oznakama neke verovatno izmišljene firme. Jedan iz-

vuče iz torbe nekakav gumeni predmet, od koga su polazile dve pokretne gumene cevčice. Zadenu ih Sikertu u nos i nekoliko puta u toku dva minuta lagano pritisnu predmet. Sikert je zaustavio disanje, ali je čovek sa predmetom bio vešt i primeti to odmah.

Jednostavno, grubo udari kolonom u Sikertov trbuh i pridrža spravu još nekoliko minuta. Lun oseti da gubi svest.

Isto učiniše i sa Džejn.

– Spakujte ih i krećite! – reče jedan od novodošlih i pomože da se žrtve smeste u sanduke.

Nosili su ih niz stepenište.

– Molim vas odškrinite vrata da ne spuštamo sanduke. Knjige su teške – reče gangster vratarki.

– Kuda seli svoje knjige gospodica Vittington? – upita vratarka.

– Nama je rečeno da ih prenesemo u magacin Univerziteta – odgovori gangster i produži sa ljudima koji utovariše sanduke u specijalni kamionet, sličan onima koji upotrebljavaju raznosiči namirnica.

IV

Onog momenta kad se rastao od svog druga mornar Makferson pređe ulicu i nađe se tačno pred jednim kafe-restoranom.

Lokal je bio gotovo prazan i on sede tako da kroz ogromni prozor, na kome pomeri kraj zavese, može da gleda ulicu. Primeti da se odatle lepo vidi kuća u koju je ušao Sikert.

„Bar ću videti onu babu kad krenu“, pomisli i mahnu kelneru.

Naruči dupli rum i kafu, pa se zavalio u obloženo sedište. Vreme je prolazilo i on htjede da izide. A tada primeti kamionet iz koga su istovarali dva velika sanduka. Sad je imao nov predmet za posmatranje i on ostade sedeći.

Kad primeti da posle desetak minuta ljudi opet iznose one san-

duke, on se zamisli. Iznenada odluči da pogleda šta se to događa, ali kamionet već beše spreman da krene. Dok on dobaci novac za piće i izide napolje, kamionet ode.

Makfersonov pogled se zaustavi na Sikertovim novim kolima. »Znači, on je još uvek gore«, pomisli i uputi se prema ulazu u veliku zgradu. Pride vratarkinom prozorčetu i kucnu.

— Molim vas, da li su dr Džejn Vittington i jedan gospodin izašli? — upita kad punačka žena zakrili svojim telom prozorče.

— Ne, nisu izašli. Baš pre nekoliko minuta odneli su iz njenog stana knjige u velikim sanducima. Ona mora da je još uvek gore — odgovori vratarka najljubaznije i uz to osmotri snažanog mornara.

— Molim vas da je pozovete i upitate da li mogu dobiti preko telefona gospodina doktora Spensa — zamoli Makferson.

Vratarka klimnu glavom i uđe u sobicu, iz koje se začu lako zujanje telefonskog trojčanika.

— Ne javlja se — reče vratarka vraćajući se Makfersonu.

— Ali mora da su tamo! — uzbuđeno primeti on i nekoliko trenutaka je grizao donju usnu, a zatim otrča ka liftu.

Dugo je zvonio na vratima stana gledajući u pločicu sa natpisom »Dr Dž. Vittington«. Ali niko se nije javljao. Pritisnu kvaku, ali vrata sa automatskom bravom bila su se sama zaključala. On se zaletе prema vratima. Drvo popusti i veliki komad vrata odlomi se zajedno sa bravom. Makferson utrča u sobu.

Već na prvi pogled shvati šta se desilo. Tragovi krvi i otrgnuta zavesa pokazivali su da je Lun vodio borbu sa napadačima.

»A ja, prokleti lenjivac, jedna kornjača i nesrećnik, ispijao sam konjak!« — prebacivao je Makferson samome sebi. »Šta da uradim u nepoznatom gradu? Čikago nije

pusto ostrvce da ga čovek pretraži za jedan dan. Ko je mogao napasti Donalda i staricu?« — pitao je zbunjeno.

Pride telefonu i pozva policiju.

— Odmah ćemo poslati naše ljude. Ne dirajte ništa u stanu — odgovori mu dežurni.

Nekoliko minuta kasnije tri policajca udoše u stan i postaviše se pred vratima. Makfersonu rekoše da sedne pored zida.

— Naređeno nam je da ništa ne diramo dok ne stigne inspektor Federalnog istražnog biroa, jer to nije obična otmica — objasni policajac.

Makferson je ćutao razmišljajući kakve li će komplikacije nastati. Ali taj njegov mučni položaj izmeni dolazak čitave grupe agenata, detektiva i inspektora. Predvodio ih je inspektor Henri Hjuston, čovek pedesetih godina.

Vičnim okom zapažao je detalje u sobi. Odmah primeti izgubljeni zub jednog od otmičara i naredi tehničaru da ga brižljivo stavi u specijalnu kutijicu. Ostalima samo dade znak da počnu posao. Blesnuše bliclampe fotografskih aparata, a čitav stroj stručnjaka započe pretraživanje stana. Uzimali su otiske, ispitali svaki centimetar poda, skidali mrlje krvi i stavljali ih u posebne kutije sa preparatima, snimali detalje i beležili sve što bi izgledalo zanimljivo.

Ali Makfersonu je taj posao izgledao prilično besmislen. Smešna su mu bila i pitanja inspektora Hjustona, koji ga je saslušavao kao da od toga kako je ime Makintošovoj majci — tako je u pasošu glasilo Makfersonovo ime — zavisi otkrivanje otmičara.

Konačno inspektor počе da pita i ono što je mornara moralo da iznenadi.

— Je li ovaj sastanak u stanu lepe mis Vittington imao privatni ili naučni karakter? — glasilo je prvo pitanje.

— Rekoste lepe mis Vittington? Zar je ona lepa? — začudio se Makferson.

— Vi je niste nikad videli? — pitao je dalje inspektor Hjuston.

— Ne, nisam je video. Mi smo tek doputovali. Jutros ju je prvi put video i gospodin doktor Spens — odgovori Makferson.

— Pogledajte ovaj album — reče inspektor i pruži ruku ka stolu.

Makferson ga otvori i ugleda fotografiju divne devojke.

— Je li to fotografija od pre dvadesetak godina? — upita iznenađen lepotom Džejn Vittington.

— Ne, čoveče! Ta fotografija je stara najviše godinu dana. Gospodica Vittington je jedna od najlepših devojaka Čikaga — odgovori inspektor.

Nastavak razgovora odnosio se na nezanimljive detalje i inspektor zaključio rečima:

— Molim vas da ostavite svoju adresu da bismo vas mogli naći ako nam budete potrebni.

U tom momentu u sobu nahrupiše novinari. Policajci su se mučili da ih održe na odstojanju.

— Jeste li vi iz policije? — upita jedan novinar trčeći za Makfersonom.

— Ne! Ja sam Tarzanov tata! — odgovori mornar i požuri ka stepeništu.

— Čekajte! Šta ste to rekli? — zvac je novinar.

— Ne približavajte se, ujedam! — viknu Makferson i pokaza zube.

Novinar zastade taman toliko da se Makferson izgubi na zavijutku stepeništa. Besposleni posmatrač u hodniku glasno se nasmejaše. Novinar uperi svoj fotografski aparat prema njima, ali ne stiže da škljocne, a sva lica se uozbiljiše.

V

Kad se osvestio i otvorio oči, Lun se nađe pred jednim čovekom čije

je lice bilo zaklonjeno tamnim naočarima koje su imale oblik maske i skrivale čak i dobar deo čela. Sedeo je iza paravana, koji mu je zaklanjao ruke i telo. Iznad ivice paravana nalazila mu se samo glava.

Lun oseti da je vezan i to na naročit način. Oko pojasa mu se nalazio veliki čelični obruč učvršćen za udobnu fotelju na kojoj je sedeo. Mogao je da dohvati cigarete, pomeri noge i da uradi sve što može čovek iz sedećeg položaja.

On osmotri sobu. Prozori se nisu videli, a nije se moglo pogoditi da li ih ima iza teških zastora koji su prekrivali dva zida. Videla su se samo velika vrata debelo obložena kožom.

— Zašto sam doveden ovamo? — upita Lun.

— Doktore Spense, ja vas molim da nam oprostite... — počeo da govori čovek iza paravana.

— A u čije ime govorite? — prekide ga Lun.

— To sada nije važno. Objasnićemo vam kasnije — nastavi maskirani.

— Gde je gospodica Džejn Vittington? — opet ga prekida Lun.

— Ona je bezbedno. Neće joj se desiti ništa zlo, ako vi budete prihvatili naše uslove. U protivnom moraćete umreti i vi i ona — odgovori maskirani kao da se radi o najjednostavnijoj stvari.

— Objasnite mi vaše uslove — traži Lun takode mirno.

On je osećao da ima protivnika koji radi na sigurno i sa kojim neće ići tako lako. Ali imao je jednu prednost: protivnik nije znao sa kakvim zarobljenikom ima posla, nije slutio da drži vezanog Luna, kralja ponoći, od koga su drhtali zločinci Londona.

— Saslušajte ovaj razgovor — reče čovek iza paravana i uključi magnetofon sa trakom na kojoj je bio snimljen prvi razgovor Džejn i Luna.

Već prve rečenice bile su dovoljne da se Lunu naježi koža, a krv

jurne čas u glavu a čas u grudni koš. Crveneo je i bledeo gušeći se i škripeći zubima. Ali ćutao je slušajući čas svoj, a čas glas divne devojke.

— Jeste li razumeli šta želimo? — upita čovek iza paravana.

— Nisam — odgovori Lun.

— Doktore Spense, ne želite! Vi vrlo dobro znate da nas zanima citomorf. Vi nam možete odreći uslugu da objasnite celu stvar, ali doći će trenutak kad nećete izdržati i sve ćete reći. Tek kad vaši podaci budu provereni u laboratoriji i citomorf bude proizveden, Džejn i vi bićete slobodni — nastavi maskirani.

— A zatim ćete likvidirati nekakvog doktora Spensa, jer nećete dozvoliti da i nekom drugom otkrije tajnu smrtonosne pojave — dobaci Lun i nasmeja se glasom koji je odavao prezir i odlučnost.

— Ima načina da se obezbedite — primeti čovek iza paravana.

— Uzalud traćite vreme. Nikada nećete saznati tajnu citomorfa. Nikada je nećete saznati, bar ne od mene! — gotovo je vikao Lun nagnjući se napred koliko mu je to dozvoljavao čelični »pojas«.

— Daćemo vam vremena da razmislite. A da bi to razmišljanje bilo potpunije, pogledajte ovu sliku. Nas ne vide iz te prostorije, ali mi sistemom ogledala vidimo svaki detalj. Biće zanimljivo za vas, doktore Spense — reče čovek iza paravana i pritisnu jedno dugme.

Velika zavesa otkri polovinu zida iza njegovih leđa. Maskirani povuče sto zajedno sa paravanom i Lun ugleda veliko tamno staklo, koje se zatim osvetli. Na staklu promera tri sa tri metra ukaza se Džejnina slika. Stajala je uz jedan četvrtasti stub, a ispred nje je bio nekakav paravan. Iznad paravana joj je bila samo glava.

Bila je sama u sobi i gledala je preko paravana nekud u deo sobe koji se nije održavao na čudnom

ekranu ispred Luna. A tada paravan ispred nje počeo da se uklanja, kao da klizi po šinama.

Lun se trže pokušavajući da ustane i oseti bol u pojasu. Nemoćno je zurio u sliku koja se ukazala. Džejn je bila sasvim gola.

— Neću da vređam vaša osećanja. Odlazim da ne moram gledati ovu zanimljivu scenu. Vi ostanite i posmatrajte. Razmislite malo realnije i kažite mi šta ste odlučili — reče čovek iza paravana i ispruži ruku ka najbližem delu zavesa na drugom zidu.

Kraj zavesa dovuče do sebe i šmugnu iza nje. Lunu se učini da je video mršavo i malo pogrbljeno telo.

Na staklu se videla gola Džejn. Njeni divni oblici isticali su se još više zbog stida koji se odražavao na njenom licu dok se mučila da se oslobodi i zakloni. Ali njene ruke su bile vezane oko stuba.

Lun bi skrenuo pogled i ne bi se koristio prilikom da posmatra savršenstvo gole Džejn, ali je strepeo od onog što je moglo da se dogodi i zato je budno motrio u ekran na zidu.

Tada do njega odnekud iz blizine dopre sasvim jasan glas:

— Gospodice Vittington, hoćete li odgovarati na pitanja koja ćemo vam postaviti?

— Neću da odgovaram. Vi ste zločinci i radite svoj zločinački posao — viknu ona.

Njene divne, gole grudi pokrenuše se pokazujući svoju čvrstinu. Lice joj dobi tvrd izraz, koji nije umanjivao njenu lepotu.

— Znate li tajnu citomorfa? — pitao je nepoznati glas.

— Ne znam ništa o tome. I neću da znam! — odgovori ona i skrenu glavu u stranu.

A tada Lun ugleda jednog čoveka, koji joj se približi noseći u ruci bič. Lun ga je video samo s leđa.

— Počni! — čulo se naređenje iz zvučnika pored vezanog Luna.

Čovek sa bičem podiže ruku i zamahnu. Lun stisnu zube tako da ga zaboješe vilice. Bič ošinu divno telo mlade naučnice. Krvava brazda ucrtala se od njenog levog ramena pa ukoso preko grudi. Ona jauknu. Sledeći udarac pogodi je preko bedara i krvava brazda opet označi jačinu zamaha.

— Sada je dosta! — naredi glas nevidljivog.

Čovek sa bičem se okrenu. Lice mu je bilo maskirano tamnim naočarima i maramom navučenom do usta. Šešir natučen do naočara skrivao mu je boju kose.

— Hoćete li govoriti, Džejn? — ponovi se pitanje.

— Negde sam čula vaš glas, razbojnice! Ko ste vi? — pitala je Džejn umesto odgovora.

— Nećete pogoditi — odgovori čovek, ali se osećalo da pokušava da promeni glas.

— Jednom ćete odgovarati za sve ovo — dodade Džejn.

— Kažite, hoćete li govoriti — ponovi nepoznati svoj zahtev.

— Nikada! Možete me ubiti — viknu devojka.

— Pogledajte onda staklo na zidu pred vama. Šta vidite? — nastavi nepoznati.

— Vidim doktora Spensa... Sedi u fotelji i nešto posmatra — odgovori Džejn.

— To on vas gleda. Ali šta još vidite? — nastavi glas nevidljivog.

Džejn preblede i vrisnu:

— Ne! Kristofore, dragi, zmija.

Ali tada se svetla ugasiše i sve nestade.

„Šta li je značilo ono »zmija«? — pitao je Lun gotovo skršen onim što je doživeo za ovih nekoliko trenuta.

Tada se iza zavese prebaci ka paravanu isti onaj mršavi čovek. Lun je goreo u vatri ogorčenja.

— Jeste li videli sve to? — upita nepoznati dok su njegove tamne naočari svetlucale odbijajući svetlo.

— Video sam... To je srednji vek, povampiren u praksi gangstera — odgovori Lun.

— Ovo je samo delić onoga što čeka vas i Džejn. Tek toliko da vam pokažem da se ne šalimo — reče maskirani.

— Zašto je ona spomenula zmiju? — upita Lun.

— To je jedan naivan trik. Dok ste vi sedeli ovde, ona vas je videla na istom ovakvom ekranu — pokazala čovek na tamno staklo. — Ali pri tom je videla i nešto što se stvarno nije dogodilo. Na njenom ekranu izgledalo je da se sa ove tavanice spušta jednom niti po sredini vezana kobra. Izgledalo je da ćemo vam je spustiti na glavu...

— Ona je zbog toga vrisnula?

— Da, zbog toga... I pokazala je da vas voli. Zar nije rekla: »Kristofore, dragi, zmija!?« Mislim da zbog takve žene treba popustiti. Videli ste njeno telo...

— Slušajte! — prekide ga Lun. Ovog trenutka osuđujem vas na smrt. Niko vas neće spasti. Bićete mrtvi za manje od jedan sat. Daću vam šansu da bežite samo ako me oslobodite u roku od pet minuta.

— O-ho! To je da čovek umre od smeha — smejao se maskirani.

A onda počeo da se zabavlja. Pogleda na sat.

— Evo, već je prošao minut. Ubrzajte tu vašu smrt, jer je predugo da se čeka čitav sat — podsmevao se čovek zlurado.

— Ja se držim svoje reči. Posle pet minuta osuda stupa na snagu — odgovori mirno Lun.

Sedeo je skrstivši ruke na pojasu.

— Mogao bih da pomislim da imate u džepu revolver, ali lično sam vas detaljno pretresao. Ostavio sam vam samo cigarete. Uz to ste vezani za tu specijalnu stolicu — zanovetao je i izrugivao se maskirani, tražeći cigarete i paleći jednu.

— Smrt će doleteti na moj znak — nasmeja se Lun.

— U ovu zgradu ne može doleteti ni komarac.

— Vi ste glupi!

— Evo već je pet minuta...

— Eno! Smrt dolazi! — pokaza Lun rukom.

Čovek se instiktivno okrenu. To je bio željeni momenat. Lun zavuče dva prsta u rukav na levoj ruci i hitro zamahnu. Tanka kama zafijuka kroz vazduh. Maskirani čovek se uhvati za lice. Između njegovih prstiju poteče krv. Bezglasno se zataetura i pade napuštajući svoj zaklon iza paravana. Lun je sada dobro video da je to jedan mršav, poguren čovek.

Trebalo je raditi brzo. On ispruži ruku i dohvati svoju cipelu. Nekoliko trenutaka baratao je oko potpetice, a onda otuda izvadi jednu složenu napravu. Bio je to jedan od njegovih praktičnih izuma: minijski alat izrađen od najboljeg specijalnog čelika. Dijamantima ojačane bušilice, testerice za gvožđe i razna sečiva behu složeni tako da se sve to moglo smestiti u naročito podešenu potpeticu elegantne večernje cipele.

Pronađe najtanji deo metalnog „pojasa“ i počeo da ga testerise brzim pokretima. Znoj mu se slivao niz lice, ali je uspeh bio na pomolu. Posle četvrt sata metal je bio presečen i Lun se oslobodi.

Pride ubijenom čoveku i skide mu naočare, a onda ga osmotri. Kama je bila probila slepoočnicu iznad samog uha i prodrila u mozak. Zatim mu pretraži odelo. Nekoliko dokumenata otkri njegovo ime. Zvao se Entoni Braun. Ali jedna kartica sa fotografijom ubijenog iznenadi Luna.

Bila je to stalna propusnica u čikaški biro Centralne obaveštajne agencije. Lun je stavi u džep i potraži dalje. Uze napunjeni automatski revolver i svežanj ključeva, a zatim pride stolu i sa malog magnetofona skide traku sa snimljenim razgovorom.

Sada je bio spreman za borbu i pođe prema zavesi iza koje je ranije nestao Braun. Otkri vrata i nađe se u hodniku obloženom bakarnim pločama. Pomisli kako je čudno što je on obložio zid bakrom. Ali tada mu sinu jedna misao i on izvadi svoju kamu i omota joj dršku skutom kaputa, pa je prinese bakru. Varnice sevnuse; ploče su bile spojene sa električnim vodovima.

Kretao se pažljivo da ne bi dotakao zidove. Na uglu gde je hodnik skretao udesno, začu signalno zvono. Baci pogled napred i primeti sićušnu foto-čeliju koja je ukopčavala signal. On izvadi revolver i potrča.

Na sledećem uglu se sudari sa jednim čovekom, koji je takođe trčao držeći revolver u ruci. Opa-liše skoro u istom trenutku, ali Lun je bio za delić sekunde brži i precizniji.

Kuršum beše pogodio tačno u sastav obrva čoveka koji je i mrtav preprečavao hodnik. Lun ga preskoči i nađe se u velikoj prostoriji sličnoj čekaonici iz koje su vodila troje vrata. Iza jednih se pojavi ruka sa revolverom. Lun odskoči u stranu i uhvati zaklon iza masivne fotelje, ali uzgred opali dva puta. Iza vrata neko jauknu i začuše se koraci čoveka koji beži.

Negde se začu motor snažnog vozila. Lun dođe do prozora i pogleda u visokim zidom ograđeno dvorište. Stiže da vidi kako dva čoveka uvukoše Džejn u furgon kamioneta sličnog hladnjači. On razbi prozor i nanišani, ali pogodi samo jednu od duplih zadnjih guma. A tada kamionet već zađe za ugao zgrade ka gvozdenoj kapiji čija se ivica videla.

Lun obiđe prazne prostorije i nađe onu u kojoj je ranije bila vezana Džejn. Ali tamo ne beše nikog živog. Pređe u drugu prostoriju, čiji su prozori gledali na ulicu.

Jedna luksuzna kola se zaustaviše ispred zgrade i četiri čoveka utrčaše kroz ulaz. Peti ostade napo-

lju. Lun primeti mašinsku pušku pod njegovim tankim ogrtačem.

Nije mu ostajalo ništa drugo do da traži spas u bekstvu. Bio je primetio da krajnji prozor jedne dvorišne prostorije stoji blizu krova jedne niže zgrade. Otrča tamo i otvori ga. Gonioci ga ugledaše kad je već bio skočio. Zakasneli kuršumi fjučnuše iznad njega. Lun skoči na zemlju i potrča ka izlazu.

— Stoj! — viknu mu neko sa krova.

To su gonioci dolazili za njim. Ali on utrča u jedan hodnik i ugleda nekakvu mračnu uličicu. Zapamti njen naziv, da kasnije po planu pro-
nade zgradu u kojoj je bio zatvoren. Gonioci su pristizali. On se okrenu, otvori vatru iz revolvera, da bi ih zadržao. Nije hteo da pogodi, jer je mislio da to mogu biti i policajci.

Otrča do jednog ugla i skrenu desno, pa kad naiđe na sledeći ugao, opet skrenu.

Nade taksi i odveze se u blizinu novog stana uz obalu jezera u predgrađu Viting.

Plati vozaču i peške ode do stana. Počinjala je zora.

Dugo je telefonirao tražeći Makfersona, ali ni sa jednog broja ne dobi odgovor. Umoran i ogorčen, zabrinut i pun sumnji zbaci odelo sa sebe i opruži se na postelji.

VI

U momentu kad je izišao iz stana u kojem su gangsteri savladali Luna i Džejn i gde je policija vodila istragu, Samjuel Makferson je obilazio noćne lokale Čikaga. Osećao je da je izgubljen, nemoćan i nesrećan. On bi u Londonu potražio poznanike i saznao ko je to napao Luna. Ali ovde nije znao ni koga.

»Kad bih makar nekog poznavao«, pomisli i tog trenutka seti se čoveka koga su on i Sikert upoznali

u Toledu. Njegovo izvanredno pamćenje adresa i imena pokazalo se ovoga puta kao vrlo korisno. On uze taksi i odveze se do stana Pitera Gorvalda.

Vratar velike vile dugo nije hteo da ga prijavi.

— Gazda ne prima u ovo doba, razumete li! — opirao se.

— Ali mene će primiti. Veruj, prijaško, on će ti razbiti tu tvoju njušku, ako sazna da nisi najavio njegovog prijatelja Samjuelsona — navaljivao je Makferson.

— Onda čekajte. Koga da najavim? — pokolebao se vratar.

— Kaži da gospodina Gorvalda moli da ga primi na koji trenutak njegov novi poznanik iz Toleda — objasni Makferson.

Nestrpljivo je čekao pogledajući na sat, koji je pokazivao da se približava ponoć. Vratar se opet pojavi i otključa kapiju. — Gazda vas očekuje — reče nevoljno.

Uskoro se Makferson nade u malom salonu prizemlja. Dok je čekao, sa sprata se čula pesma. Veselo društvo gostilo se kod bogataša. U jednom trenutku glasovi se pojačase, po čemu Makferson zaključio da su se otvorila vrata iza kojih traje gozba i da to dolazi Gorvald. I zaista Gorvald se pojavi.

— O to ste vi! — uskliknu. — Imamo društvanje. Hoćete li da nam se pridružite?

— Učinio bih to vrlo rado, ali ne mogu. Jedna nevolja me goni k vama — odgovori Makferson trudeći se da bira reči.

— Samo mi kažite — zainteresova se Gorvald.

— Nestao je moj gospodar, doktor Spens — reče mornar.

— Kako je nestao? Valjda je našao kakvu zgodnu...

— Nije to. Otet je nasilno. Policija vodi istragu. Možete sve saznati od inspektora Hjustona iz FIB-a — počeo da priča Makferson.

U najkraćem obliku, ali jasno, ispriča šta se dogodilo. Gorvald je

pažljivo slušao. Počuta nekoliko trenutaka i odlučio:

— Pokušaću da saznam ko je mogao da se interesuje za jednog stranog naučnika i gospođicu Vittington. Ja imam dosta prijatelja, ali mi treba malo vremena. Javite se sutra, a ja ću pokušati da nešto saznam — odgovori Gorvald.

Makferson zahvali i ode malo ohrabren. Znao je da jedan bogataš kome je Lun spasao život može učiniti mnogo.

Kod prve telefonske govornice Makferson se seti da bi trebalo da proveriti je li možda Lun u nekom od novih stanova. Zvao je svaki broj, i puštao da telefon dugo zvoni, ali sve je bilo uzalud. Oblaci briga opet zamutiše njegove misli i on odlučio da negde večera, jer tek je sada osetio prazninu u želucu. Pri tome pomisli da li je večerao Lun. Ili je, možda, u smrtnoj opasnosti? A ako je već mrtav?

»Ostao bih zauvek u Čikagu i ubijao jednog po jednog iz te bande otmičara!« zaključio mornar kad pomisli da je njegov drug već možda mrtav.

Onako smrknut i zamišljen uđe jedan noćni restoran i naruči večeru. Za susednim stolom sedeo je suvonjav mladić u pomalo iznošenom odelu. Večerao je zalivajući jelo dugim gutljajima piva. Kad je bio gotov, pozva kelnera da plati a onda odjednom poblede. Njegove ruke ubrzano su se kretale pretražujući džepove. Do Samjuela dopreše reči:

— Izgleda da sam zaboravio novčanik. Molim vas primite u zalogu moj časovnik.

— To ovde nije uobičajeno. Morate platiti — odgovori kelner mršteći se.

— Ali moj časovnik vredi najmanje osam dolara. Vraćiću se za pola

sata i doneti novac — molio je mladić.

— Predmete ne primamo. Znae... mogu biti i ukradeni — drsko odgovori kelner.

Makfersonu je bilo žao mladića i ustade. Pride stolu i obrati se mladiću:

— Hej, Džo, kako si, stari prijatelju? — reče pružajući ruku.

Mladić je prihvati u neprilici i smeteno.

— Dobro sam... Baš sam večerao i pozvao kelnera... — pozbori.

— A nikako! Večeras ja plaćam. Šta piješ? — upita i pruži kelneru dva dolara. — Ovo je za vas da nas bogovski počastite — dodade smešeći se.

Kelner uze napojnicu i nakloni se očekujući porudžbinu.

— Večeru sam naručio sedeći tu za susednim stolom. Donesite mi je ovamo, a uz to flašu najboljeg vina. Da predemo na vino? — upita mladića.

— Ja sam popio već mnogo piva i ostao bih kod piva — odgovori mladić.

— Onda i jednu flašu najboljeg piva — dodade Makferson kelneru.

Ovaj otrog ka šanku.

Mladić pogleda Makfersona i pocrvene.

— Ne sećam se da smo se sreli — reče tiho.

— Onda da se upoznamo. Ja sam Mak Semjuelson, propali mornar, sada pratilac najboljeg čoveka na svetu, koji je nestao. Inače dešavalo mi se to zbog čega ste vi momentalno u neprilici. I ne jednom i ne u jednoj luci sveta. Budimo, sto mu gromova i orkana, jedan časak prijatelji, ili možda zauvek — izdekla-mova Makferson.

— Ja sam Deni Eting — skromno se predstavi mladić. Kelner donese večeru za mornara i piće za obojicu. Makferson brzo završi i počeo razgovor. Pričao je mladiću o svojim brigama.

— To je delo jedne od dve najsnažnije čikaške bande — primeti mla-

dić već odobrovoljen Makfersonom jednostavnošću i iskrenošću.

— Brzo bih ja našao te bande, ali ne poznajem nikoga. Dva dana u Čikagu nije dovoljno — zaključio Makferson.

Ćutali su neko vreme pijući vino i pivo. A tada Makferson upita mladića:

— A čime se vi bavite, ako možete da mi kažete?

— Bio sam vozač trkačkih automobila. Ali sam izbačen. To je duga priča. Ukratko: hteli su da zaostanem kad mi se naredi, a da vozim kao lud kad se to drugima prohte. Nisam pristao i najurili su me — ispričao Deni Eting.

— To znači da ste bez posla — primeti Makferson.

— Da... I u teškom položaju. Imam paralisanu sestru i bolesnu majku. Jedino sam ja zaradivao. Moja mala ušteđevina je već pri kraju — iskreno objasni Eting.

Mornar je ćutao nekoliko minuta, a onda upita:

— Hoćete li da radite kod mene za sto dolara na sedmicu?

Mladić je ćutao. U njegovim očima čitalo se podozrenje. Nije bilo ni čudo, jer je ponuđena suma bila preterana.

— Moram znati kakav je posao. Ne bih hteo da se upletem u nešto...

— reče konačno.

— Razumem vas. Neću učiniti ništa što bi vas dovelo u nepriliku. Moj obračun sa gangsterima je posebna stvar. Vi biste vozili jedna kola, ako to uopšte zatreba. Inače biste mi pomagali da se malo snadem u Čikagu — objasni Makferson.

— Onda prihvatom — pristade mladić. — Ali mislim da je previše suma za tako sitne usluge.

— Pa to ne može trajati dugo, jer čim nađem svog prijatelja doktora Spensa mi ćemo otputovati — dodade Makferson.

— Kad i gde da se javim na posao? — upita mladić.

— Vi ste, dragi mladiću — već na poslu. Za prvu sedmicu plaćam odmah — odgovori mornar i neprimetno odbroja sto dolara.

Gurnu ih mladiću u ruke i podiže čašu.

— U tu čast da popijemo. A onda da obidemo još neki lokal — reče otpivši.

Kad platiše i izadoše iz restorana na ulici ih dočeka prodavac jutarnjih izdanja novina. Makferson kupi jedne i otvori ih. Na prvoj strani nalazila se senzacionalna vest:

»OTMICA EVROPSKOG NAUČNIKA DOKTORA SPENSA I PROFESORKE Dr DŽEJN VITINGTON«

»Sinoć pre devet čaova neko je napao profesorku Nortwestern univerziteta dr Džejn Vitington i njenog gosta znamenitog naučnika na polju biologije doktora Kristofora Spensa, koji je prekuče doputovao u Čikago. Napad je izvršen u stanu mlade naučnice. Nju i njenog gosta napadači su savladali tek posle ogorčene borbe, što je ostavilo tragove u stanu počev od jednog slomljenog zuba do pokidanih zastora...«

Novinar je dalje nagadao, citirao izjave inspektora i vratarke, ali nije kazao ništa interesantno. Zaključivao je rečima:

»...Očito je da su dvoje cenjenih naučnika iz nepoznatih razloga oteti i odneseni iz kuće pomoću dva velika drvena sanduka. Da li su živi?«

Makferson pokaza novine svom novom poznaniku.

— Tu piše ono što sam ispričao — reče tužno.

Mladić prelete pogledom preko krupnih naslova i redova vesti. Dosllovna podudarnost sa onim što mu je novi poznanik ispričao učvrsti njegovo poverenje. On nađe i još jednu potvrdu. Pisalo je da je pratilac otetog naučnika Makintoš prvi otkrio otmicu.

— To je užasno! Kada ćemo se osloboditi svih tih bandi? — reče zabrinutim glasom.

Koraćali su jedan pored drugog zamišljeni. Nadoše na jedan noćni lokal i sidoše u bar. Nadoše prijatno mesto u polupraznom baru i poručise piće.

— Kad bih samo znao odakle da počnem i koga da zgrabim — reče Makferson uzdahnuvši.

— Ja mislim da su u tu stvar umršani ili Strašni ili Trovač — reče mladić.

— A koji su to? — zainteresova se mornar.

— To ne zna niko. Čuje se samo da postoje dve bande, koje su najjače i već osvajaju pozicije. Pričaju da jednu vodi neko sa nadimkom Trovač, a drugu Strašni. Izgleda da vode i međusobno borbu — pričao je Eting.

— Stotinu mu kopnenih gusara! — huknu Makferson. — A kako bi čovek došao do nekog iz bande?

— To je opasno. Ali prva kockarnica ili javna kuća su mesta od kojih se može početi. Sve te jazbine su pod kontrolom gangstera. Ali i prodaja žita, kladionice, hoteli... pristanište... Uopšte, na svakom koraku mogu se sresti pojave koje su delo gangstera. Eto, sada ih interesuju i naučnici. Mislio sam da se bar to neće dogoditi — padajući u vatru nastavljao je Eting svoju priču.

*

Svitala je zora kad izadoše iz bara. Makferson svrati do telefonske govornice i dozva taksi. Uze mladićevu adresu i reče mu da će ga zvati, ako mu zatreba, a onda pođe ka kućici kod La Granža.

Od briga, popijenog vina i umora mutilo mu se u glavi. Zato požuri od taksija pored ograde i otključa zamačenu kapiju. Uskoro je hrkao poluobučen i ispružen na širokom kauču.

Probudi ga zvonjenje telefona. On se trže. Bunovno je slušao ne verujući ušima. To je mogao zvoniti

samo Lun, ili je neka greška. Ta misao ga rasani i on zgrabi slušalicu.

— Halo! — prodera se u strahu da se veza ne prekine.

— Jesil li ti to, Same? — upita poznati Lunov glas.

— Da, da, Samjuel Makferson, stara budala! To si ti... doktore? — završi uzdržavši se.

U slušalici se začu smeh.

— Slušaj, stari! — počeo Lun.

— Ah! Pa ti si živ! — prekide ga Makferson i njegov gromoglasni smeh otkri radost, ali spreči razgovor za čitav minut.

— Alo, Same! Poslušaj šta ti kažem. Moja kola je odvezla policija. Ne želim da sada idem po njih. Imaš čekove i pođi da kupiš druga. Izaberi neupadljivu mašinu starijeg modela, koji se često susreće, ali koja je jaka i brza. A onda dođi po mene. I zapamti: nikome ni reči o tome da sam se oslobodio — zaključio Lun.

— Ni policiji?

— Ni—ko—me! Objasniću ti kad dođeš — završi Lun i spusti slušalicu.

Pola sata kasnije prodavac automobila čudio se što jedan čovek traži stariji model i brzu registraciju. Ali on ipak pohvali »pravi ukus ljubitelja dobrih i skromnih kola« i naredi da se iz magacina doteraju jedna zaista odlična kola, čija je i cena učinila da malo zastare neprodana.

Pola sata kasnije mornar je bio pred biroom za registraciju vozila. A već nakon jednog sata stajao je pred četrnaestospratnicom i pošto osmotri jezero i uzgred okolinu, uđe unutra. Lift ga odnese do četrnaestog sprata, na kome je za sebe iznajmio sobicu još onda kada je uzeo stan za Luna. Odatle se javi i objasni zašto nije svratio direktno.

— Ti postaješ odličan igrač skrivalice — nasmeja se Lun. — Čekaj me dole kod automobila.

Primicalo se podne kad se njih dvojica nadoše pred kućom Pitera Gorvalda.

VII

Pоследnja slika koju je videla učinila je da Džejn više nije osećala ni uvredu zbog ponižavanja i svlačenja pred vezivanje uz stub ni bolove od udaraca bičem. Ona je doživljavala viziju smrti divnog čoveka nad kojim se spuštala otrovna zmija razjarena vezivanjem i sporim spuštanjem sa tavanice.

Džejn je zgrabila pruženu odeću i oblačila se mehaničkim, gotovo — nesvesnim pokretima. Čovek pored nje opet joj veza ruke i htjede da je odvede u drugu prostoriju, ali u tom momentu utrča jedan od razbojnika.

— Nešto se dogodilo! — viknu i pokrenu jedan prekidač.

Veliko staklo na zidu se osvetli i ukaza se prostorija u kojoj je pre jedva pola sata videla doktora Spensa nad kojim se uvijala jarnosna kobra. Ali sada njega nije bilo. Lepo se videlo da na podu leži mrtav čovek. Ona ga poznađe.

— To je mister En! — uzviknu razrogačivši oči.

Sada joj postade jasno odakle je poznavala glas zločinca koji je ispitivao i koji je naređivao mučenje.

— On se oslobodio! Ubio je šefa — viknu jedan od maskiranih.

Te reči dodoše kao melem na ranjenu dušu i Džejn sva uzdrhta uzbuđena radošću. Taj divni čovek je i hrabar, i moćan. On je učinio nešto gotovo nemoguće — oslobodio se iz ove strašne kuće.

Njenu radost pomutiše dva stražara. Zgrabiše je za ruke i odvuče ka vratima. Činilo joj se da će se svi srušiti i polomiti glave niz stepenište. Ona je pokušavala da se otrgne, ali stražari su bili jaki i grubi. Ona začu revolverske hice i prestade da misli o sebi i svom otporu. Sada ju je interesovalo šta se događa sa čovekom koga je neizmerno cenila i koji joj se svidao

više od svih ljudi. Nije priznavala da ga voli snažnom ljubavlju, koja je ubrzana i oplemenjena zajedničkom patnjom.

Ugledala ga je kako se pomalja na prozoru držeći revolver u ruci. Tada se vrata za njom zatvoriše. Kamionet krenu praćen hicima. Ali bilo je kasno i Džejn shvati da je odvede nekud dalje. Ipak, njena radost je bila ogromna. On je slobodan i boriće se za nju.

— Kako vas je samo rasterao! — reče ona stražarima, koji su sedeli pored nje i udarali je ramenima prilikom iznenadnih skretanja automobila.

— Neće dugo. Već je opkoljen. Najbolje što mu se može desiti je da ga izrešetaju mašinskim puškama — nasmeja se jedan od njih.

— Kad im nije uspelo da ga zadrže vezanog, još manje će mu naškoditi slobodom — dodade Džejn prkosno i ućuta.

Vožnja je trajala čitav sat, a kad se kola zaustaviše Džejn nije znala gde se nalazi. Kamionet je bio uteran u nekakvu halu.

Dok su je vukli kroz jedna vrata u nekakav vlažni hodnik Džejn se osvrtala kao da traži pomoć. Ali oko nje su se videle samo okrnjene cigle golih zidova. Konačno je uveče u jednu zasvođenu podrumsku prostoriju, široku jedva tri a dugačku četiri metra. U uglu je bio nekakav memljiv ležaj, a pored njega stočić načinjen od sanduka.

*

Inspektor Hjuston je spavao tek nekoliko sati kad ga probudi uporno zvonjenje telefona. Njegova žena je nezadovoljno gundala ne otvarajući oči. Inspektor uzdahnu i podiže slušalicu.

— Da, ovde Hjuston — javi se nervozno.

– Dogodilo se nešto čudno, gospodine inspektore – javljao je dežurni iz kriminalističke brigade. – U jednoj kući na kraju predgrada Evenston, oko tri časa, vodila se borba vatrenim oružjem. Nađena su dva mrtva čoveka. Jedan je Entoni Braun, službenik Nortwestern univerziteta, a drugi je identifikovan u kartoteci kao gangster Luis Slezar.

– Zašto obaveštavate mene? – upita inspektor.

– Tamo su nađeni otisci otete naučnice Džejn Vittington – odgovori dežurni.

Već sasvim budan inspektor viknu:

– Dolazim! Spremite grupu i automobile!

Ni pune tri četvrti sata kasnije ulazio je u kuću u predgradu Evenston, koju su držala pod stražom četiri policajca u uniformama. Dok je obilazio prostorije inspektor ugleda svog pomoćnika Kuperu.

– Hej, Side! – zovnu ga. – Zar si ti ovde? Otkad?

– Dolazim baš sada. Zadržao sam se da proverim kome pripada ova kuća – odgovori Kuper.

– I jesi li saznao?

Mladi inspektor klimnu glavom. Hjuston je čekao odgovor. Ali dobi ga tek kad mu Kuper sasvim pride. Nagnu se do uha svog starešine i šapnu:

– Registrovana je u redovnoj kartoteci na ubijenog Brauna. Ali u specijalnoj kartoteci ta kuća je ubeležena kao jedan od biroa COA.

– Čiji biro? – upita Hjuston.

– Centralne agencije – još tiše prošaputa mladi inspektor.

– Kakve su to komplikacije?! – začudi se Hjuston.

Stajao je nekoliko trenutaka zamišljen. Ali tada ga trže poziv na telefon. Javi se prepoznavši glas glavnog šefa službe Federalnog istražnog biroa za Čikago.

– Izvolite, mister Portere. Ovde inspektor Henri Hjuston – javi se

grozničavo razmišljajući zašto li ga zove »gazda«.

– Slušajte pažljivo, Hjustone! Lično mi odgovarate da od onoga što se desilo tamo ništa ne prodre u javnost. Cela istraga treba da se sprovede u najvećoj tajnosti – čula se zapovest.

– Je li to u vezi sa podatkom o vlasniku kuće? – upita inspektor Hjuston.

– Stvar je najozbiljnije prirode i ništa ne sme da prodre u javnost. Ostala uputstva i objašnjenja dobićete naknadno – odgovori šef i spusti slušalicu.

Ali nekoliko minuta kasnije inspektoru se kosa diže na glavi. Pred zgradom je bila nastala gužva. Ulica je bila zakrčena automobilima, kojih je svakog trenutka bilo sve više. I svaki je nosio znak »Press«. Čitava vojska novinara, foto-reportera, tehničara sa televizijskim kamerama, reportera radio-stanica sa mikrofonima i magnetofonima. Kamere uperene na zgradu i gužvu pred ulazom već su škljocale.

Inspektor potrča ka telefonu i pozva Portera. Javi mu da novinari već jurišaju na zgradu.

– Šaljem pojačanje! Ne dozvolite ulaz i ne dajte nikakve izjave! – naredi Porter i spusti slušalicu.

Hjuston otrča da naredi da se novinari oteraju. Ali njih nije bilo lako onemogućiti.

– Udaljite se! – vikao je policajac koji je stajao pred ulazom.

*

Jedan stražar ostade pored nje, a drugi ode nekud. Vratio se posle desetak minuta.

– Ostavićemo je ovde. Mi ćemo čekati gore da nam jave šta da učinimo – reče svom saučesniku.

– Idi i nađi vode i nešto hrane za ovu... – opsova nešto prvi.

Džejn je ćutala dok stražar nije izišao, a onda se obrati onome koji je išao da se obavesti šta da učine sa njom.

— Verujem da znate šta se događa sa otmičarima — reče mu uprevši pogled u njegove tamne naočari.

— Znam! A sada ćuti! — prodra se gangster.

— A znate li šta biste mogli dobiti ako me oslobodite? — upita Džejn.

— Rekao sam da ćutiš! — opet viknu zločinac.

— Pola miliona dolara u novčanicama i nakitu nije za odbacivanje — ipak dodade Džejn.

Gangster ne reče ništa.

— Mene i engleskog naučnika oteli su da bi saznali jednu naučnu tajnu. Ali ne znaju da ja imam gotovog novca i skupog nakita, skrivenog na jednom mestu. To sada znate samo vi — nastavi ona smišljeno.

— Kad vas pritegnu, kazaćete sve — prozbori gangster.

Džejn primeti da on poslednju rečenicu izgovara na sasvim pristojan način i tihim glasom.

— Ono što ne znaju neće ni tražiti od mene. Ali vi znate da vas čeka pola miliona dolara. Pretpostavljam da ste sada na dužnosti. Ali, kad budete smenjeni, možete me »preoteti« i odvesti negde na nepoznato mesto — nastavljala je ona.

— Ne pokušavajte da mi podvaljujete ženskim lukavstvom — upade gangster.

— Vi potcenjujete samog sebe. Pogledajmo činjenice. Ja ne znam ni ko ste ni kako izgledate. Kad me otmete, kazaću vam kako da uzmete taj novac i nakit. Meni ovde pretila smrtna opasnost. Ali i vi me možete ostaviti u takvoj opasnosti i ja ću umreti ako vi ne budete dobili novac. Onda ćete jednostavno javiti policiji, ili me osloboditi na neki drugi način. Ostaje samo da otputujete negde daleko i mirno proživite — završi Džejn.

— Ali moji će me uništiti — primeti gangster.

— Sve će se to pripisati doktoru Spensu, ili nekom drugom. Vaši ljudi neće ni pomisliti da ste me vi oslobodili...

Njene reči prekide dolazak drugog gangstera i ona ućuta. Videla je kako ovaj stavlja na sto dve flaše vode i jedan hleb.

Ostaviše je bez reči. Sa zasvođene tavanice svetlela je bleđožutom svetlošću jedna gola prašnjava sijalica.

Džejn obiđe svoj zatvor. Zaviri pod ležaj i odmeri sve uglove. Osmotri teška vrata, okovana zardalim polugama. Gurnu ih, ali ona se ne pomeriše ni za delić milimetra, što je bio znak da su spolja spuštene teški zasuni.

Ovamo nisu dopirali nikakvi spoljni zvuci, ali Džejn je s vremena na vreme nešto čula. Dugo nije mogla da shvati kakav je to šum. Ostade zamišljena. Prenula bi se samo kad se šum opet javljao. Konačno se doseti. Kleknula je na zemlju i prislonila uho osluškujući.

Ispod prostorije u kojoj je bila zatvorena prolazila je kanalizacija. I kad bi se odnekud naglo povećalo priticanje vode, ovde se to čulo kao nejasan šum. Trudila se da to zaboravi i uze komadić hleba da utoli glad koja ju je mučila. A onda se uvičeбетom i san je savlada. Ličila je na biser usred ljigave i muljem okružene školjke.

VIII

Novinari su bili prodrli u dvorište i dva policajca su se gotovo gušala sa njima.

— Eno razbijenih prozora! — pokazivao je jedan novinar i snimao.

— A tamo su tragovi kuršuma! To je bila borba! — vikao je drugi.

Kad ugledaše inspektora na vratima prema dvorištu, formalno pregaziše policajce i opkoliše Hjustona.

– Ko je sve ubijen? – pitao je visoki nadmeni novinar.

– Je li istina da je ubijen Braun radio za Centralnu obaveštajnu agenciju? – gotovo cvileći raspitivao se mali ćelavi reporter izvirujući između ostalih.

– Kakva je to bila mučionica sa staklima?

– Gde je mis Vittington? Jesu li je opet odveli?

– Je li uhvaćen neko od otmičara?

Pitanja su zasipala u neredu, ali su potvrđivala da novinari znaju gotovo sve, ili više od samog inspektora.

– Ko vam je napričao sve te gluposti? – upita inspektor.

– Hoćete li dati izjavu, ili nećete? – opet upita visoki novinar.

– Neće biti nikakve izjave! – jednostavno doviknu inspektor.

– Znači, da se oslonimo na sopstvene izvore – zaključí neko među novinarima.

– Nosite se do stotinu đavola – progunda tiho Hjuston i vrati se u zgradu.

Već u jedanaest sati iziđoše vanredna izdanja svih dnevnih listova. Ponavljali su se podaci o otmici, a onda je sledila serija članaka, komentara i reportaža. Svi su imali podatke – dobijene od dr Spensa.

Ali baš to je dalo snagu potpune istine svemu onome što je Spens saopštio redakcijama šaljući umnožene fotografije i pisma.

Telegrafske agencije, radio-stanice i televizija prenosili su vesti o ovim događajima širom sveta. Hiljade listova donosile su ogromne fotografije mlade i lepe naučnice. Uzbudenje je raslo.

Američka policija mobilisala je sve svoje snage da što pre nađu otetu naučnicu. Ali polovina agenata je pod tim izgovorima tražila doktora Kristofora Spensa.

IX

Dočekao ih je sa izuzetnom radošću i pažnjom. Oči Pitera Gorvalda prosto su sijale dok je pozdravljao Luna.

– Kakva radost. Budite pozdravljeni u mom domu gospodo! – vikao je stežući im ruke.

– Zaista je prijatno sresti jednog čoveka koji se raduje našem dolasku – reče Lun sedajući u duboku, skupocenu fotelju.

– Ala ste ih potprašili, doktore! – oduševljavao se Gorvald. – Ali ni ja nisam proveo uzalud ovih nekoliko sati od posete gospodina Samjuelsona.

– Zaista? – zainteresova se Lun.

– Da, doktore! Uspeo sam ponešto da saznam. Baš pre pet minuta javili su mi kojoj je bandi pripadao ubijen gangster Slezar. On je čovek takve vrste da ništa ne preduzima bez naređenja svojih šefova – odgovori Gorvald.

– Znači, ta banda je bila umešana u otmicu. Ali zašto? – upita Lun.

– To ni ja ne shvatam – zamišljeno odgovori Gorvald.

Lunu nije bilo ni na kraj pameti da daje objašnjenje, a naročito ne ono pravo. Želeo je da se ne govori o užasnoj tajni nauke. To je bio i razlog više da ne stupi u kontakt sa policijom.

– Šta se zna o šefovima tog Slezara? – upita domaćina.

– Zna se mnogo i ništa. Pre svega mogu da kažem da sam pročitao sve izveštaje u vanrednim izdanjima listova. Moj zaključak je da celu stvar vodi Trovač – objasni Gorvald.

– Ko je taj?

– Ni to se ne zna. Postoje dve najjače bande, koje deluju odavde, ali imaju »filijalu« u Los Angelesu, Las Vegasu i ko zna gde još. Na čelu jedne je neko koga nazivaju Trovač.

Drugu vodi nekakav Strašni – priča je Gorvald.

– Kako se može znati da Slezar pripada Trovaču, a ne Strašnom, ili nekom drugom tipu njihove vrste?

– smejući se upita Lun.

– To je duga priča. Ja ću vam je izneti ukratko – reče Gorvald. – Vi nesumnjivo, znate o gangsterizmu kod nas ono najvažnije i u opštim crtama. Ali će vas možda iznenaditi činjenica da gangstersko delovanje tera poslovne i druge ljude da se pokore, ili da se služe istim sredstvima.

– Mislite gangsterskim sredstvima? – upade Lun.

– Da, baš to mislim. Gangsterski uticaj je toliko jak da čitav život nosi njegove tragove...

Gorvald je nastavljao svoju strašnu, iako prilično poznatu priču.

Retki su gangsteri koji napadaju banke i sa mašinskim puškama vode bitke sa policijom. Savremeni gangster je drugačiji. Neka za to posluži primer Al Kaponevog »Sindikejta«. On je udružio svoje gangstere tako da deluju kao velika trgovačka organizacija. Posle Al Kaponeove smrti članovi »Sindikejta« su nastavili da »posluju«. Imaju sposobne administratore i finansijere, sačinjavaju godišnji obračun, dele dividende i slično. To je započelo još u vreme prohibicije i švercovanja alkohola.

Piće su zamenili opijumom i raznim drugim drogama, ali i to je suviše opasno i samo je deo poslova. Na to se nadovezuju tajne kockarnice, javne kockarnice, »nadziranje« i ucenjivanje malih lokala, praonica rublja... Teško je nabrojati sve te poslove u koje su duboko umešani gangsterski prsti. Čak ni fizičke radnike na pristaništima i železničkim stanicama ne puštaju da mirno liju znoj. Uzimaju ih »pod svoju zaštitu« i ovi moraju svakog meseca da »plate članarinu«. Inače bivaju prebijeni i izbačeni s posla.

Gangsterske vode i njihove porodice žive raskošnim životom bogataša. Imaju svoje vile i jahte, geoničari su u krupnim preduzećima i bankama. Za njih rade najbolje advokatske kancelarije. Ali, za svaki slučaj tu je i vojska plaćenih ubica.

– A kakvi su međusobni odnosi šefova bandi? – umeša se Lun.

– Oni se lično ne obračunavaju. Njihovi plaćeni ljudi vode čas tihi čas oružani rat. Poneki vođa gangstera padne izrešetan kuršumima. Ali to se događa samo neoprezima. Za neke vode gangstera zna se već decenijama, ali nikada im nije učinjeno ništa nažao. Nema dokaza – nastavljao je Gorvald.

Nije hteo da muči svoje goste dugim pričanjem o onom čime se pune novine mnogih zemalja. Ko ne zna za Al Kaponea, ili njegovu posmrtnu osvetu nad Tuhijem?! Koliko je puta pomenuto ime njujorškog gangstera Frenka Kostela i njemu sličnih! Gorvald je hteo samo da dođe do jednog zaključka.

– Sve to čini da i ja, kao industrijalac, moram da plaćam stražare, da nosim oružje i da se često poslužim metodama koje nisu... – reče dajući nekakav znak rukom.

– To je užasno! – primeti Lun.

– Užasno je to što se ljudi u takvim uslovima izjednačavaju po mnogo čemu sa gangsterima. I onda se desi da jedan već bogat čovek i sam postane gangster, jer, braneći se od ostalih, stvara svoju bandu – odgovori Gorvald.

– A policija? – upita Makfer-son.

– Od nje je mala korist. Ona rasvetljava obične zločine i greške građana. Ali u gangsterske poslove se ne meša. Zar nije bilo mnogo slučajeva da je otkrivena saradnja nekog policajca sa gangsterima? A koliko je neotkivenih primera! Gde je onda sigurnost? – odgovarao je Gorvald ponovo puneći čaše viski-jem.

– Razgovor nas je odveo od onog što nas momentalno najviše zabrinja... – primeti Lun.

– Istina je doktore! – potvrdi Gorvald. – Ja sam od vašeg prijatelja saznao neke detalje. Preko svojih ljudi oslušnuo sam malo šta se priča. Govori se da se ostali gangsteri smeju nekom Vinsu Pirsonu zbog izbijenog zuba. On je Trovačev čovek.

– Gde bi ga čovek mogao naći – upita Lun.

– To je teško reći. Postoji jedna jazbina, upravo velelepna jazbina na izlazu iz predgrada Mejvud. Pokazaću vam to na planu grada. Divan bar, mnogo »dama«, diskretna kockarnica i slično. Tamo se često vidi Džon Dži. To je čovek malog rasta, proćelav... Lako ga je primećiti po oštećenom donjem kapku koji visi otkrivajući suzno i mutno oko. Ali prići mu nije lako. Štiti ga uvek najmanje desetak revolveraša – objasni Gorvald.

– Kakva je njegova uloga u ovoj stvari? – upita Lun.

– To je teško znati. Ali veruje se da je on jedan od »glavnih« u bandi, ako nije to u stvari Trovač. U tom lokalu, koji ima romantično ime »Raj Bufala Bila«, vidi se i Vins. Da ne pripada bandi malog Džona, ne bi tamo navratio više od jedanput u životu – nastavi Gorvald.

– Vi ste sakupili dosta obaveštenja i mi vam dugujemo mnogo – reče Lun ustajući.

– Kad bi se znalo da sam ih ja prikupio, brzo bi me otpratili na onaj svet. Ionako je u izgledu da me smaknu. Videli ste to u Toledu – smejao se Gorvald.

Bilo je čudno kako ovaj čovek prima hladnokrvno stvari od kojih mu zavisi život.

Lun i Makferson htedoše da se pozdrave. Ali Gorvald ih zaustavi.

– Ne mogu dozvoliti da sad odete. Idite zajedno, a onda bi bilo najbolje da se odmorite. Imam i bazen iza vile. Kupaćemo se i pro-

dremati na suncu. Danju ionako ne možete ući u »Raj« – uporno je pozivao Gorvald.

Prihvatiše poziv. Domaćin ih uveče u raskošnu trpezariju. Posluživale su ih livrejisane sluge. Sve to Luna i mornara podseti na engleske običaje i osetiše da će im boravak u ovoj kući biti prijatan. Začudi ih samo što u trpezariju ne ude niko od članova Gorvaldove porodice. Lun na zgodan način dade na znanje domaćinu da mu je žao što ne vide nikog od porodice.

– Ja nemam nikoga. Nisam se ženio, a sada je kasno – smejući se objasni Gorvald.

Najbolje vino koje se moglo nabaviti u Čikagu, a koje su pili uz ručak, stvaralo je raspoloženje. Sviđao im se ovaj robusni Gorvald, čije su svetle oči odavale neko unutrašnje oduševljenje. Snažni četrdesetogodišnjak bio je visoko podšišan, imao široka ramena i snažno telo, a crna kosa i tamne oči odudarali su od još uvek sveže i nenaborane kože.

Lun ga je ocenio kao odličnog psihologa, ali i beskrupuloznog čoveka, čije moralne norme zaista stoje »pod uticajem okoline«. Nekakav unutrašnji instinkt gonio je Lunu da sa interesovanjem prati Gorvaldove reči i da ga proučava.

Zbog toga prihvati poziv da se odmore kod bazena, kupajući se i sunčajući.

– Računam da bi žensko društvo danas povredilo vaše raspoloženje – reče Gorvald. – Inače mogao bih pozvati nekoliko lepih dama.

– Mislim da je najbolje da se odmorimo u tišini – odgovori Lun.

Uskoro su se na njihovim telima sušile kapljice vode, a njih trojica su dremali dok je najmanje hiljadu agenata i policajaca tražilo čudnog doktora Spensa.

Posle kraćeg sna Lun se probudi. Pogleda Gorvalda i Makfersona, čija su se snažna tela znojila na suncu, a zatim se tiho spusti u ba-

zen. Otpliva na drugu stranu i sede u jednu stolicu za sunčanje. Gledao je zamišljen u bistru vodu.

Jedna odluka sazrevala je u njemu.

 praštajući se od Pitera Gorvalda i zahvaljujući za gostoprимstvo, Lun upita:

— Koji su izvori prihoda Trovačeve bande?

— To sam gotovo zaboravio da vam kažem. Možda će vam koristiti. Glavni izvor prihoda Trovačeve bande dolazi iz Las Vegasa. Mislim da je to i najosetljivije mesto u koje bi se moralo udariti — odgovori Gorvald.

— Koliko mi je poznato, gangsteri ne žele da se remeti mir u Las Vegasu. Tamo se i najveći neprijatelji iz različitih bandi smeškaju jedan drugom. Sva ubistva događaju se na drugim mestima — primeti Lun.

— Izgleda da ste vi odlično informisani, doktore Spense — nasmeja se domaćin.

— Koja je tačka tamo zanimljiva? — upita Lun.

— Pogledajte malo oko hotela »Flamingo«. Njega je podigla banda »Bugsi i Majer«. Poslove je vodio Ben Bugsi Sigel. Nije se snalazio pa je ubijen, ali ne u Las Vegasu. Nasledio ga je Gas Grinbaum. Kasnije je nađen izmasakriran zajedno sa ženom u svojoj kući u Arizoni. Sada se ne zna tačno ime onog ko vodi »Flamingo« i desetak drugih hotela i lokala, ali je gotovo sasvim sigurno da su tamo umešani prsti Trovača i njegovih ljudi. Pogledajte tamo — završi Gorvald, a pri tom su mu oči svetlele kao da se raduje što će neko uznemiriti bandu i njegov vođu Trovača.

Lun to glasno i primeti:

— Izgleda da bi vas radovalo da neko stane na žulj Trovaču i njegovima.

— Još kako! Disao bih slobodnije. Mislim da baš Trovač ima nameru da stavi šapu na mlinsku industriju i trgovinu žitom u Čikagu. A to zadire u moje interese — odgovori vedro i sa izrazom iskrenosti.

 ledeća tri sata Lun i njegov drug obilazili su trgovačke radnje. Spremište i prostor oko zadnjeg sedišta njihovog automobila punili su najrazličitijim predmetima. Bilo je tu, istina, nešto pića i hrane. Ali svako bi teško predvideo čemu će to koristiti. Bilo je tu kompleta pozorišne šminke, radničkih konbinezona i sportskih odela, električnih uređaja, baterija i alata, gipsa, voska, raznih vrsta platna, hemikalija, plastične materije i kože, meračkih instrumenata, fotografskih uređaja za mračnu komoru i boja, od onih za kosu i šminku do nitrolaka za automobile... Ni savestan popisivač ne bi lepo sastavio listu svega toga, a još se iznenadio onome što je činilo najveći deo nabavke.

— Ostaje da nabavimo pisaću mašinu i još neke sitnice — zaključí Lun ulazeći u veliku robnu kuću.

Nekoliko minuta kasnije njihova kola zaustaviše se pred vilom kod Frenklin parka. Lun ih doveze do zadnjih vrata, koja su bila zaklonjena od pogleda sa svih strana. Njih dvojica unesoše nakupovane predmete i oznojeni potražiše kupatila u prizemlju i na spratu.

Već se primicalo veče kad izađeše. Ali sada niko, pa ni rodene majke, ne bi u ova dva čoveka prepoznao dr Spensa i njegovog pratioca Samjuelsona.

Lun je imao tamniju boju kože, riđu kosu bez sedih vlasi, nov oblik nosa i nekoliko ožiljaka koji su sasvim izmenili njegov pogled. Lice mu je bilo punije i glas promenjen.

A Makferson nije mogao sebe da prepozna u ogledalu. Njegova kuštrava kosa sada je bila prava i sjajno crna. Dva dobro raspoređena mladeža su mu ulepšavala lice, a nos je dobio lepši izgled, jer su se izgubile sitne rupice nastale davno pod suncem i vetrovima. Njegova gruba koža na licu bila je svetlija i »mlada«.

— Hteo bih da ovakav i ostanem — smeja se u čudu.

Na prvoj pošti Lun predade nekoliko ekspresnih pisama, a onda se odvezoše u centar grada i parkirale kola, koja su sada imala drugu boju i nov broj, a zatim svratiše u odličan restoran. Njihova nova, elegantna odela činila su da im se vratari i kelneri duboko klanjaju.

Sati su prolazili u tihom razgovoru. Makferson je morao da ponovi ranije data uputstva, a Lun mu je detaljnije objašnjavao neke tehničke stvari.

— Osećam se kao da sam miniran — smeja se mornar.

— Opasno je samo ako pogrešiš. Inače nema čega da se plašiš — objašnjavao je Lun.

Bilo je već dvadeset i dva časa kad se pojaviše vanredna izdanja listova. Lun kupi nekoliko novina i njih dvojica platiše račun i preseleše se u kafanu. Zavališe se u udobnu ložu, ka kojoj je strujao vazduh iz erkondišna.

— Svi su zagrizli — primeti Lun gledajući krupne naslove.

Čitao je:

TAJANSTVENI KRALJ PONOĆI PORUČUJE... DR SPENS DOBIO NOVOG SAVEZNIKA... GANGSTERIMA JE BAČENA RUKAVICA... MOŽE LI SE OVAKVO PISMO SHVATITI OZBILJNO?...

To su bili naslovi senzacionalnih izveštaja o pismu koje je uputio nepoznati čovek. Ono je glasilo:

»Redakcijama čikaških listova i časopisa.

Otmica engleskog naučnika dr Kristofera Spensa i američke profe-

sorke dr Džejn Vittington privukla je moju pažnju i stvorila tešku obavezu. Svaki pošten čovek treba da pomogne ugroženima. I ja smatram da treba da se umešam u nepoštenu borbu. Zbog toga postavljam zahtev otmičarima: Oslobodite Džejn Vittington u roku od dvanaest časova od trenutka objavljivanja ovog pisma. U protivnom ja lično osuđujem na smrt sve otmičare. Kaznu ću uskoro izvršiti. Dolazim u Čikago da zaštitim dr Spensa i oslobodim dr Džejn Vittington. Napašću gangsterske centre u Čikagu, Las Vegasu, Mineapolisu, Detroitu i Njujorku.

Preporučujem otmičarima da ozbiljno shvate ovaj zahtev i da se sete Falka, Majnarda, Hekate i desetine sebi sličnih. Ni oni nisu ozbiljno shvatili upozorenje i nemaju više priliku da se kaju.

Lun, kralj ponoći«.

Neki listovi su govorili o pismu kao dobroj šali, drugi su izražavali sumnju u njegovu autentičnost, treći pozivali policiju da onemogući i gangstere i čudnog kralja ponoći. Ali svi su donosili sadržaj pisma, a to je bila osnovna Lunova želja.

— Ovo je mraz ulja na vatru. Sada će pobesneti i gangsteri, i policija, i javnost... Još noćas treba delovati. Predaćemo i ličnu poruku — zaključujući Lun obraćajući se Makfersonu.

— Gledaj, donose i tvoju biografiju — pokaza mornar jednu stranicu lista.

Sve novine saopštavale su da donose podatke o prošlosti i podvizima tajnastvenog Luna. U jednim se moglo naći nekoliko članaka preštampanih sa malim izmenama iz starih londonskih novina koje su izveštavale o sukobima zločinaca i kralja ponoći u Londonu.

Makferson je čitao:

»PRVA PRETNJA U ISTORIJI KRALJA PONOĆI... LUN JE PRIPREMAN DA POSTANE ZLOČI-

NAC... PRE DVE GODINE LONDONSKI LISTOVI OBJAVILI SU: AKO ZLIKOVCI NE PRIHVATE ULTIMATUM, U DVANAEST ČASOVA POČINJE RAT IZMEĐU NJIH I KRALJA PONOĆI... KO JE TAJANSTVENI LUN...

Ispod jednog od tih naslova pisalo je:

»Prošle su dve i po godine od onog dana kada se završila afera oko Donalda Sikerta, nazvanog Lun, kralj ponoći. Ceo svet je saznao da su tri velika gangstera pripremala Sikerta da postane savršeni zločinac.

Oteto siroče raslo je među gangsterima. Oni su mu odredili učitelje, školovali ga i nadzirali. Učio je kod istaknutih profesora i naučnika, a uz to i kod strašnog gangstera Majnarda. Desetine fakira, nastavnika džudoa i džiu-džicu, opsenara, žonglera mađioničara, obijača, revolveraša i stručnjaka za veštine svih vrsta učili su čoveka koji je trebao da postane savršeni zločinac. Uzeli su mu detinjstvo i mladost i naterali ga da uči, umesto da se igra i raduje.

A gangsteri su se radovali danu kada će njihov učenik početi da deluje. Naučio je nekoliko jezika da bi mogao da dela širom sveta. I dok bi on vukao za nos policije mnogih zemalja i Interpol, oni bi mirno nastavili da ucenjuju, krijumčare droge, vladaju podzemljem, kockaricama i javnim kućama i postali bi stvarni gospodari mnogih gradova.

Pripremili su mu i misteriozno ime »Lun, kralj ponoći«.

I izvršili su prvi zločin: opljačkali su jednu banku koristeći se nekim pronalascima genijalnog Sikerta. Tamo su ostavili i njegov znak, koji je trebalo da on sam ostavlja pri svakom podvigu.

Ali Lun nije postao zlikovac. Postao je branilac pravde. Pobedila je nauka, pobedio je humanizam koji ona neodoljivo zrači. Donald

Sikert zavoleo je ljude i odlučio da se bori protiv zlikovaca. Držao je gangstere u uverenju da je njihov, a pripremao je veliki obračun. I brzo su Majnard, Braun i Falko bili mrtvi. Umesto da postane vođa gangstera, on ih je obezglavio.

A zatim je došlo do obračuna sa velikom bandom otmičara devojaka u Londonu. One su spasene, a otmičari izginuli najviše u sukobima sa Sikertom. Ali on nije imao prava »da sam presuđuje« i našao se van zakona. Progonile su ga policije od engleskog Skotland jarda do Interpola. Ipak on je uništio i bandu ucenjivača koju je vodila zloglasna Hekata, odnosno otrovna lepotica Dijana Danigan.

To je čovek koji je učinio mnogo za spokojstvo i miran život ljudi. Ali on je ostao usamljen i progonjen. Preti mu opasnost od razbojnika, gangstera, Mafije, krijumčara i raznih zločinačkih organizacija. Ali ne manja opasnost preti mu od policije. Za njim su izdate stalne, večne poternice. Policija hoće da ga preda sudu, da mu se sudi za desetine ubistava. A svaki ubijeni bio je gangster, ili ubica najgore vrste. Njih je inače čekala gasna komora, električna stolica, ili večita robija.

Lun je progonjen. Ipak on stupa u borbu bez straha. To je potvrđeno mnogo puta. Gangsteri će postupiti pametno ako ne prenebregnu njegov zahtev. Učenili bi pametno da oslobode otetu dr Džejn Vittington.

Takav je Lun, kralj ponoći, takav je Donald Sikert. Možda ga je to ime nekad vredalo jer su mu ga dali zločinci. Ali on se njime služi kad stupa u borbu protiv zla, kao da ih opominje da će se njihova dela svakako kazniti. To ime postalo je pojam...»

— Ovi su gotovo doslovce štampali sve ono što je nekad napisao Markinč — reče na kraju Makfer-son.

Sada je Lun znao da je prvi potez učinjen po zamišljenom planu. A

sada treba delovati dalje. Lun se seti Dantona: »Smelost, smelost i još jednom smelost...«

Pola sata kasnije njihova kola se zaustaviše pred velikom zgradom na kojoj su se palila svetla reklame »Raj Bufala Bila«.

– Ovaj raj ima reputaciju pakla – primeti Lun.

– Da mister Ouklende! – vežbao je Makferson da upotrebljava novo ime svog druga.

– Vrlo ste ljubazni mister Filde! – nasmeja se Lun i lako lupi Makfersona pesnicom u rebra.

– Od takvih ljubaznosti čoveku može da pukne jetra – šalio se novopečeni »mister Fild«.

– Mislim da tvoju ne bi otkinula ni granata manjeg kalibra. Možda tvrđavski topovi – primeti Lun.

– Stotinu mu... – počeo Makferson jednu od svojih dugih psovki.

– Ali mister Filde! Zar nismo džentlmeni? – opomenu ga Lun.

– To je teško zanimanje – uzdahnu mornar.

Udoše u veliki hol obložen mermerom iz Tenesija. Desno je bila velika kafana, koja je sada bila prazna i neosvetljena, a levo se silazilo ka luksuznom noćnom lokalu, iz koga je dopirala muzika.

Sidoše i sedošu u bar. Punačka mikserka im se osmehnu, a šef sale se nade u blizini i pride Lunu čim ga ovaj pogleda.

– Želite li ložu, ili sto blizu podijuma? – upita još uvek malo nagnut i sa osmehom.

– Rezervišite nam jednu ložu, ali za kasnije. Sami smo i pričekaćemo malo ovde – odgovori Lun.

Šef sale se pokloni, klimnuvši glavom sa razumevanjem.

Posle nekoliko minuta prideše baru dve devojke luksuzno obučene i upadljivo našminkane. Doprati ih jedan mladić, koji se izviji:

– Moram da odem i nesrećan sam zbog toga.

A zatim prođe pored Luna i zakači njegov lakat.

– Oh, oprostite! Nije bilo namerno. Mogu li nekako popraviti svoju nespremnost? – zastade govoreći mekim glasom.

– Nije ništa. Hvala za ljubaznost – odgovori Lun.

– Ja sam pravi trapavko i jednom ću dobiti zbog toga. Smem li, kao dokaz prijateljstva, da vas upoznam sa mojom sestrom Helen i njenom prijateljicom. Ja sam Abel Piklis – čavrljao je prilično ljupko mladić.

Lun mu pruži ruku i predstavi se kao Ouklend, a onda mu predstavi mornara. Za čas je bilo sklopljeno »spontano« poznanstvo sa devojkom. Mladić se ponovo izvini i otrča sasvim spretno i ne gurnuvši nikoga, Lun se smeškao posmatrajući Helen Piklins.

Ona je bila visoka i lepa plavuša. Njenu lepotu je, za čoveka od ukusa, krnjila izvesna blaziranost pokreta i izraza lica. Telo joj je još imalo svežinu i obline još nisu stezali uski mideri. Druga se zvala Teri Lej i bila je nešto niža, punija, izrazita crnka. Svaki čas je gubila naučene manire blazirane žene i postajala jednostavna, priprosta i simpatična devojka. Ali onda bi to i sama primetila i njene trepavice bi zaigrale, na licu bi se pojavio zavodnički osmeh, a oblo koleno bi se podiglo izvirujući iz preuske haljine.

Dva nova gosta lokala zabavljala su se čavrljajući prijatno i posmatrajući okolinu. Njihove bogate narudžbine pića odobrovoljiše devojke i kelnerice. A bogate napojnice prodavačicama cveća i cigareta potvrđivale su da su to »prvi gosti«.

– Jeste li oženjeni, dragi? – pitala je Helena, šapućući Lunu na uvo.

– Jesam... Ali žena je... – počeo Lun.

– Ne smeta, dragi. Pitala sam samo onako – nastavi devojka svoj glupi razgovor.

Čavrljala je još neko vreme, ne uspevši da sastavi nijednu pa-

metnu misao, niti da postavi zanimljivo pitanje. Zato Lun pređe u napad.

— Vi ste lepi, simpatici i veseli. Svidate mi se — počeo pružajući diskretno ruku ka njenom bedru.

— Oh, i vi ste lepi! — uskliknu devojka i zagleda se u Lunove oči, koje su je fascinirale oduzimajući joj snagu.

— Hteo bih da nas dvoje porazgovaramo sami — uzdahnu Lun.

— Kad bih znala da moj brat nije kod kuće — odgovori devojka.

— A imali neka slobodna soba ovde? — upita Lun pogledavši ka tavanici.

— Možda i ima, ali samo za stalne i poznate goste — odgovori devojka.

— Pa mi smo već stalni i poznati gosti — nasmeja se Lun.

U tom momentu blizu lože se nade šef sale. Lun mu dade znak i on pride. Diskretno pružena Lunova ruka sa dvadeset dolara hitro dotače kelnerove prste.

— Može li se naći neki mirniji kutak? — upita Lun tiho.

Šef sale je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda se odluči.

— Evo vam ključ. Pokažite ga liftboju i on će vas odvesti na peti sprat. Broj separea imate na pločici ključa, koja je ujedno i znak da vas propuste — objasni šapatom i gurnu neprimetno tanki ključ specijalne brave praveći pokrete kao da popravlja nešto na stolu.

Pošto plati račun i dade napojnicu, Lun povede društvo pored bara. Nadoše se kod lifta i pokazase ključ. Liftboj ih propusti bez reči i popeše se do petog sprata. Tamo ih dočeka uniformisani momak i otprati ih hodnikom do određene sobe. Lun i njemu gurnu nekoliko dolara i šapnu:

— Kako se dobija piće?

— Samo pozvonite i posluga će doći — odgovori vratar i vrati se ka liftu i stepeništu.

Lun zatvori vrata za sobom, a onda se nešto seti i htjede da po-

gleda napolje. Ali vrata se nisu otvarala. Ključ je otvarao bravu samo spolja.

— Šta je ovo? Zaključani smo — reče devojka.

— To je uvek tako, dok ne platimo račun za sobom i ... i usluge — nasmeja se Helen.

— Ah, tako! — prozbori Lun i odmah pozvoni za poslugu.

Pojavi se ogroman čovek u kelnerskom odelu i sasluša narudžbu. Nekoliko minuta kasnije sve je bilo na stolu. Helen je nameštala nekakvu ploču na električnom gramofonu, a Teri se u drugoj sobi oslobađala steznika koji ju je gušio.

Makferson je treptao očekujući šta će Lun da učini. Ovaj se smeškao puneći čaše. Ponudi devojke i svi se kucnuše. Sa gramofona je dopirala muzika. Prijatni muški glas pevao je jednu staru pesmu iz Viskonsina.

Devojke nisu mogle da se odbrane od zevanja. Helen se spusti na zelenu sofu, a Teri zaspala u fotelji.

— Već su gotove — reče mornar kao da žali.

— Neka se sirotice odmore — dodade Lun i pride prozoru.

Otvori ga i osmotri šta se vidi odatle. Soba je imala prozore okrenute dvorištu, čija slaba svetla nisu dopirala ni do prvog sprata. Cela fasada bila je sa te strane zamračena. Lun se vrati u sobu, gurnu rezu na vratima separea, čime se obezbedi od mogućeg iznenadnog nailaska, a onda pogasi svetla.

— Daj mi one lestvice — obrati se Makfersonu.

Ovaj izvuče košulju i odmota sa pojasa tanke svilene lestvice, a iz unutrašnjeg džepa izvadi specijalne prečke načinjene od lakog metala. Prečke su bile duge svega po osam palaca i tačno su se uklepale u određena mesta na gajtanim lestvicama.

— To je opasno — gundao je Makferson.

– Prozor ispod nas je otvoren i mračan. Moram pogledati šta ima tamo – reče Lun.

Nije bilo drugog rešenja i Makfer-son čvrsto zakači kuke za metalni okvir prozora, a pored toga ostade da drži krajeve lestvica. Srce mu je udaralo dok je gledao kako se Lun jednim pokretom prebacuje preko prozora i spušta niz lestivice, kao da do zemlje nije bilo više od dvadeset jardi visine.

Blizu donjeg prozora Lun se iskrenu. Glava i ruke su mu išli napred, a nogama se nekako držao za prečke lestvica. U jednoj ruci držao je preostali deo lestvica, da ne vise preko prozora i da ih neko ne primeti, ako se nalazi u sobi.

Osluškiavao je nekoliko trenutaka, a onda proviri. Video je salon iz koga su vodila dvojna vrata. Ispod jednih probijao se uzan trak svetla. Lun se spusti na prozor i dade znak Makfer-sonu da i on siđe. Držao je lestvice tako da ipak zadrži svog druga ako bi se gore nešto otkočilo. Ali sve prođe u redu i Makfer-son se nađe pored Luna.

– Pripazi na ona vrata – šapnu ovaj i pođe prema vratima ispod kojih je dopiralo svetlo.

Naglo ih otvori i upade držeći revolvere u rukama.

Zastade iznenađen. Pred njim se nalazio radni sto iza kojeg je sedela jedna žena krupnih i sanjalačkih očiju, koja je začuđeno pogledala pridošlicu.

– Ko ste vi? – upita ona prilično mirno.

– A ko ste vi? – umesto odgovora reče Lun.

– Otkad je običaj da se dama prva predstavlja? – prebaci mu žena lupkajući prstima po stolu, na kome su se nalazile kocke za igru, nekakva sitna sečiva, štipaljke i alatke.

Lun joj bez reči pride i povuče je za ruku stavljajući revolver u džep.

– Izadite ovamo i bez gluposti – reče oštro uzevši jedno sečivo sa

stola. – Šta mislite o nekoliko dubokih rezova po vašem licu?

Ženu zahvati strah i ona uzdrhta.

– Šta hoćete od mene? – upita.

– Pričajte mi o sebi – nastavi Lun i prinese joj sečivo ka licu. – Pokušate li da vičete, ili da lažete, odmah ću od vašeg lica napraviti takvu ruševinu da će vam biti milije da umrete!

– Govoriću. Šta želite da znate?

– Rekao sam

– Zovem se Sofija Zaniboni. Znam nešto o ovim igračkama – pokaza na kocke i alatke. – Radim ovde u odeljenju kockarnice.

– Ko vodi kuću? – Izvesni Džon Dži.

– Ko je Trovač?

– To ime nisam nikad čula.

– Kakva laž! Ko u Čikagu nije čuo za Trovača?

– Ispravljam se. Čula sam, ali ne znam ko je to. Niko ne zna...

– Baš niko?

– Rekla sam: niko! – reče ona i oči joj sevnuše.

Lun izvadi iz džepa pumpicu i dunu joj nešto u lice. Ona se odmah zanesse, ali on je prihvati i spusti u fotelju. Brzo je veza, a onda crvenom olovkom ucrtala dve linije na njenom licu. Izgledalo je kao da je koža rasečena. Onda uze iglu na čijem se kraju nalazila gumena kuglica. Duž ucrtanih rana bocnu nekoliko puta i pritisnu gumenu kuglicu. Time joj ubrizga nekakvu kiselinu, koja je mogla da stvori utisak da je ranjena.

Pošto završi posao, veza joj usta i sačeka još minut. Ona se osvesti. Lun se osvrnu ima li gde ogledalo, ali kako ga ne nađe, opipa njenu torbu i izvadi žensko ogledalce. Stavi joj ga pred lice. Njene oči su pune užasa zurile u lik u ogledalu.

– To je samo opomena. Ako vičeš, ili lažeš, odraću ti svu kožu i ostaviti je da visi u krpama niz lice – pripreti Lun, trudeći se da svom licu da zverski izraz.

A onda joj odveza usta.

– Ko je Trovač? – upita.
– To je glavni... Ali ja mu ne znam ime... Kunem se!

– Ko zna?
Ona je oklevala nekoliko trenutaka. Lun podiže sečivo.

– Govori! – podviknu.
– Oni će me ubiti ako saznaju da sam govorila.

– Neće saznati.
– Samo Dži zna ko je Trovač. Bar ja mislim da zna...

– Jesi li i ti član bande?
– Jesam. Uzeli su me ovamo zbog veštine sa kockama. Posle su videli da znam i druge stvari...

– Prostituisanje?
– Ne. To je bilo pre. Otuda su me uzeli...

– Gde je soba u kojoj se nalazi Dži?

– On je negde na prvom spratu. Tamo se ne može prići, jer treba proći mnogo straža i soba. Prima svaki put u drugoj prostoriji.

– Šta ćeš reći posle našeg odlaska?

– Zar niste sami? – upita ona i baci oči ka odškrnutim vratima.

Videla je samo rame i lakat Makfersonove ruke.

– Uostalom pričaj šta hoćeš. Ali pazi na ovo. Predaćeš ovo pismo Džiu. Ja ću te proveriti. I kaži mu da si razgovarala sa Lunom, kraljem ponoći.

Ona zinu i oči joj se ukočiše. Lun joj opet naglo dunu pumpicom u lice i ona izgubi svest. On joj zatim rastvori usta i usu iz jednog papirica malo praha među zube. Odveza je i obrisa joj rane nacrtane po licu, a onda je položi u fotelju, primaknuvši i drugu. Pismo uze iz njene ruke i stavi ga na vidno mesto nasred stola.

Nekoliko minuta kasnije on i Makferson bili su opet u gornjoj sobi. Devojke su još uvek spavale. Lun pokaza rukom da ih prenesu na krevet. Svukoše haljine i smestiše ih pod pokrivač, a onda pozvo- niše.

Džin se pojavi i Lun mu reče da sračuna šta treba da se plati. Kerner je bio u neprilici i osvrtao se, jer mu je bio potreban određeni znak devojaka.

– One lenštine su se opile i spavaju. Probudite ih – reče Lun tobože završavajući vezivanje tek pokvarenog čvora na kravati.

Džin otvori vrata spavaće sobe i ugleda devojke, ali tada ga Lun tresnu po glavi i on se sruši bez glasa. Opija mu pojas i na lančiću mu nađe drugi ključ, koji je otvarao vrata sa ove strane. Za svaki slučaj otvori mu usta i usu ostatak belog praha. Džin je morao spavati još dosta dugo.

Vratar kod lifta podozrivo ih pogleda i osvrnu se da vidi dolaze li devojke. Lun iskoristi taj momenat i zviznu ga iz sve snage u vilicu. A onda ga povuče u ugao i pozva lift.

Liftboj htede da proviri, ali mu Makferson zatvori ulaz širokim ramenima.

– One će doći kasnije, kad se otrezne – reče Lun i zalupi vrata.

Dok se lift kretao, Lun izvadi nešto iz džepa i podnese mladiću pod nos. Ovaj je nekoliko trenutaka gledao začuđeno, a onda mu kapci ote- zaše i on zatvori oči. Makferson ga pridrža i postavi na pokretno sedište u jednom uglu široke kabine.

Izdoše mirno iz zgrade i sedošu u kola. Vozili su velikom brzinom, skrećući često u razne ulice i motreći da ih slučajno neko ne prati. Ali sve je prošlo mirno.

– Voleo bih da vidim lice tog Trovača kad bude saznao šta smo sve izvodili u njegovoj jazbini – reče Makferson.

– Obećali smo mu skoru posetu.
– reče Lun i pruži rezervno pismo, u stvari kopiju onog koje su ostavili na stolu Sofije Zaniboni.

Makferson je čitao:

»Trovaču i njegovoj bandi,

Ovo je poslednja opomena. Pu- stite dr Džejn Vittington ili će početi obračun. Rasteraću sve vaše razboj-

nike, čiji mozgovi rade jedva kao u slabo napravljenih robota. Čekajte me opet u vašim jazbinama ovde, u Las Vegasu i drugde. Sve ću ih razoriti ako devojci bude učinjeno išta nažac. U slučaju da ne ispunite zahtev, znajte da ste osuđeni na smrt. Čudićete se kako to obećanje brzo ostvarujem. Lun, kralj ponoći.

— Da pocepam ovo?

— Ne, napisaćemo adresu hotela u Las Vegasu i predati ga na pošti — reče Lun.

Zastadoše kod jednog sandučeta za pisma. Lun na kolenu napisa adresu dobijenu od Gorvalda i zalapi marke, a onda ubaci pismo u sanduče.

Zatim se odvezoše prema vili kod Frenklin parka. Pre nego što će leći, Lun poprska kola nekom tečnošću i ona dobiše raniju boju. Promeni i tablu s brojem, a onda pođe u vilu.

Nebo je plavilo kad spustiše zastore i legoše da se odmore. Ali Lun je još dugo mislio na Džejn. Tuga i srdžba zajedno sa ljubavlju narastali su u njemu.

XI

Posle svega što se dogodilo u »Raju«, poplaveo od ljutine i izdrhtao od nemoći, Džon Dži ispitivao je prvo barmena i šefa sale u noćnom lokalu, a zatim liftboja. Oni su zbunjeno odgovarali, trudeći se da što bolje opišu Luna i Makfersona.

— Vi ste ludaci! — vikao je Dži trepćući levim okom, dok mu se opuštenu donji kapak desnog oka samo neprimetno trzao. — Kao da je svaki od vas video druge ljude. Niste u stanju da zapamtite jednu prokletu njušku!

Pretio je kaznama, smrću, mučenjem. Ali nije mogao da zamisli kako izgleda neprijatelj i to ga je sve više ljutilo.

Kad dovedoše Helen i Teri on je dugo ćutao pažljivo ih posmatra-

jući. Znao je da će ove devojke početi da mucaju i sasvim izgubiti pamet, ako počne da viče na njih. Zato se trudio da stiša srdžbu.

— Sedite, devojke — reče tiho.

One se skupiše na foteljama, očekujući izlive srdžbe ovog otrovnog čoveka.

— Ispričajte mi šta se dogodilo — nastavi on najblažim tonom.

Helen je pričala brzo i bez nepotrebnih opširnosti o svemu što se dogodilo do trenutka kad ju je uhvatio san.

— Probudio nas je kelner sa sprata udarcima i trzanjem za kosu. To je sve što znamo — zaključujući ona.

— Kako izgledaju ta dva čoveka? — upita Dži.

— Mladi je visok i lep — odgovori Helen.

— Šta znači to »lep«? — već je počinjao da diže glas.

— Imao je lepu glavu, snažno i vitko telo...

— Gluposti! Nema lepe glave. Osobene crte treba da se znaju. Ima li ovakvo oko? — vikao je Dži trepćući.

— Nema takvo oko... uopšte... Njegove oči su lepe... — mucala je Helen sve više se zbunjujući.

— »Lep je...« Pa onda »lepe oči«. Da se nisi zaljubila u svog hiljadu stotog dragana? — unoseći svu snagu svog cinizma nastavljao je Dži.

Helen poče da trepće i oči joj se napuniše suzama.

Ni Teri nije prošla bolje. Ona nije govorila da je Makferson lep.

— On je bio tako srdačan i izgledao je onako... vrlo simpatičan — izgovori i ućuta videvši da se zdravo Džijevo oko raširilo i telo se podiglo sa stolice iza pisaćeg stola.

Jurnuo je na njih i poče da ih tuče. Bacaio ih je na pod i udarao nogama, čupao im kose i cepao haljine. Njegov bes se nije stišavao, ali telo se umorilo i on pozvoni.

— Vodi ih i da nikada ne izađu pred moje oči! Najbolje je da idu u »Pakao« — naredi dahćući.

Devojke vrisnuše. »Pakao« je bila jedna od kućerina u kojima su devojke držane kao u zatvoru i morale da »čine usluge« idući iz sobe u sobu, gde su čekali propali ljudi, pijanci, narkomani i ostali ološ najgore vrste. Živeti godinu dana u toj kući za devojku je značilo postati fizička i moralna ruševina. Kazna slanja u »Pakao« mogla se izravnati sa smrću, a za biće koje bi sačuvalo i delić samopoštovanja i osećajnosti bila je gora od smrti.

Nekoliko minuta kasnije uplakane devojke uguraše u automobil. Njihova sudbina bila je zapečaćena.

Na redu je bila Sofija Zaniboni. Ali ona nije bila uplašena i ušla je smešeći se gotovo prezrivo.

— Halo, Dži! Gadne neprilike, zar ne? — doviknu mu još sa vrata.

Ona je bila devojka koju je Dži upoznao još kad je bio usamljeni varalica, kad još nije poznavao Trovača. Mršava i poplašena sedamnaestogodišnja devojka služila je kao »posluga« jednog noćnog lokala, ali je morala da bude »potpuno ljubazna« prema gostima. Kasnije ju je vlasnik lokala sve više uplitao u svoje mreže.

Otuda ju je izvukao Dži, kad je već postao moćan. Naučio ju je da pravi lažne kocke, namestio je u kockarnici i obasuo je novcem. Ali, zauzvrat, opkolio ju je stražarima i zabranio joj da se vezuje s drugim ljudima. Postala je u punom smislu robinja ovog nastranog gangstera. Mogla je da uživa u menjanju boje kose, naručivanju najskupljih haljina i kockanju u velike sume novca. Ali korak dalje od toga značio bi za nju smrt. Ona je to znala, kao što je znala da je već ubio dve devojke koje su pokušale da pobegnu iz jednog od Trovačevih lokala. Šaputalo se da je Trovač sačuvao neke nepobitne dokaze o ovom i drugim zločinima maloga Džija i

time ga drži u sigurnoj pokornosti. Sofija Zaniboni nije imala snage da pokuša bekstvo. Samo su njene krupne, crne oči u svojim dubinama sakupljale sve više tuge. I sve češće kapale su iz njih suze u časovima kad je bila sama.

— Sedi, draga — nežno joj reče Dži i premesti se od pisaćeg stola u fotelju naspram nje.

— Ovde je mračno. Zašto ne otvoriš prozor? Napolju je divan sunčan dan i još nije vrućina — reče Sofija.

— Sofi, draga, ti znaš da ja nisam navikao na dnevno svetlo — pokuša da se nasmeši Dži, ali ustade i razmače zastore. — Pričaj mi kako se to dogodilo — reče sedajući.

Devojka ode do prekidača i ugasi električna svetla, koja su joj smetala sada kad je sunce već bilo visoko odskočilo nad velikim gradom. Još u hodu počela je da priča, ne skrivajući ni jedan detalj.

— I ti si mu rekla o meni!? — poskoči Dži.

— Šta sam mogla? Nećim me uspavao, a kad sam se osvestila imala sam na licu dve strašne rane.

— Kakve rane — zablenu se Dži u Sofijino lice.

— Bio ih je nacrtao i ubrizgao mi nešto od čega su me te nacrtane brazgotine bolele kao prave rane. Užas me zahvatio i nisam znala šta da učinim — odgovori ona kao da je sve to obična sitnica.

— Šta si mu još rekla? — smrknuto, ali bez grubosti upita Dži.

— Nije se dugo trudio. Imam utisak da mu je jedini cilj bio da preda pismo i da nas zaplaši — odgovori ona.

— Da je neko drugi brbljao o meni, Sofi draga, ne bi ga više bilo. Ali ti si moja slabost i možda moja nesreća.

— Ili ti moja! U kakvu si me robinju pretvorio — jetko i gotovo zaplakavši prekide ga Sofija.

— Sofi!

— Ne zovi me »Sofi«! Imam ja svoje ime: Sofija Zaniboni. Molila sam te hiljadu puta — uzjoguni se ona.

Dži je ćutao gledajući u svoje cipele. Znoj mu je izbijao po svetloj površini temena i slivao se u ostatke kose.

— Idi... Treba da završim neke poslove — tiho zaključivši ne dižući pogled.

Da je počeo da viče, da je njegov bes izbio makar i jednim delom, razbuktao bi se do bezumlja i Sofija Zaniboni već bi ležala mrtva pred njegovim nogama. Izgledalo je da je ona instiktivno osetila opasnost trenutka pa zato izade bez reči trudeći se da hoda nećujno.

Pošto ispi dobar gutljaj viskija, pogleda na sat. Bilo je vreme kad je mogao da počne razgovor. Pritisnu dugme pod stolom i pogleda prvo prema vratima, a onda prema prozoru. Odjednom nastade mrak. On opsova i kresnu upaljač, a onda upali električno svetlo. Još jednom proverio je li sve u redu. Vrata i prozori behu nestali. Na pritisak dugmeta pokrenule su se sve velike specijalno ugrađene ploče i obezbedile njegovo gnezdo od prisluškivanja i napada.

A zatim otvori veliki sef i izvuče specijalnu radio-stanicu. Stavi slušalice i uključi uređaj.

— Govori kec tref, govori kec tref! — ponovi u mikrofon.

— Slušam, slušam, spreman sam, spreman sam! — začu se odgovor.

Dži uze tri knjige. Bili su to razni rečnici.

— Treći, tri stotine devet, sedam. Sto osam, tri, dvesta dvanaest, dvadeset — govorio je polako prelistavajući rečnike.

— Prvi, deset, sedam. Dvesta jedan, devet — začu se odgovor.

To je bila šifrovana lozinka kojom se potvrđivalo da je uspostavljena prava veza. Rečnici su služili i kao ključ za dešifrovanje ovih delova razgovora koji nisu mogli biti

otvoreni. Mali karton ispisan imenima mesta i nekakvim drugim podacima služio je za dešifrovanje onih reči kojih nije bilo u rečnicima. To je bilo jedno od poslednjih pisama koje je Dži dobio. Ono je imalo samo nekoliko redaka:

»Lun — gost

Džejn — tvoja sestra

Pesi — verenik

Braun — bolesnik

Strašni — ujak

Likvidirati — nagraditi.

Uzimajući u obzir promene šifre i dopune naziva za nova lica, kojih ranije nije bilo u čudnom kodeksu dva gangstera, nastavljao se razgovor. Dži je pričao šta se sve dogodilo u »Raju Bufala Bila«.

— Celu ovu stvar iskoristiće ujak — primeti Trovač, jer on je bio sagovornik u ovoj radio-vezi.

— Ne znam šta bi bilo najbolje — reče Dži neodlučno.

— Bolesnik je imao nekakav plan sa tvojom sestrom i njenim prijateljem. Ali sada se ne zna šta je hteo. Njegova smrt je učinila nepotrebnim dalje držanje tvoje sestre pod kontrolom — govorio je Trovač.

— Da je zamolim da se ne ljuti i da je pustimo neka radi šta hoće? — upita Dži.

— Svakako, dragi prijatelju. Ne treba izazivati gosta, koga inače slabo poznajemo — čuo se odgovor.

— Ima li još naloga?

— Ti si umoran i na tom mestu momentalno pretrpan poslovima. Mislim da treba da obideš banju i ostaneš tamo neko vreme. Pripazi na sebe. Zabrinjava me tvoja devojka. Nju bi, možda trebalo nagraditi, ali znam da ti to ne želiš i prepuštam ti da sam odlučuješ. Najbolje je da je odvedeš sa sobom, pa nek joj to bude umesto nagrade — smejaše se Trovač.

— Kome da ostavim poslove ovde? — upita Dži.

— Neka se o tome pobrine verenik — čuo se odgovor.

— Hoćemo li preduzeti nešto sa mojom sestrom?

— To nije potrebno. Ona će se sama pobrinuti o svemu. A tu su gost i drugi da joj pomognu. Zaključeno! — čuo se glas i prijem se prekide.

Dži pozva nekog telefonom i naredi:

— Neka dode Pirson.

Zatim pritisnu dugme i ploče sa vrata i prozora bešumno skliznuše u stranu. Dži spakova radio-stanicu i ostali materijal i zaključa sef. Tek što je bio gotov, Pirson pokuca na vrata.

— Došao sam po pozivu — javi se i stade kod vrata.

— Dodi bliže — naredi Dži i sačeka da Pirson dode pred sto.

— Zvao sam te zbog one devojke. Ona i stranac su oteti po zahtevu jednog našeg prijatelja. Ali sada se pokazalo da je ta otmica bez vrednosti, naročito otkad je Braun ubijen. Pored toga digla se nepoželjna prašina. Devojku treba odmah pustiti. Podi tamo i učini to, ali pazi da ne izgubiš još koji zub — govorio je Dži.

— Razumem, šefe! — odgovori Pirson i ode.

*

Bilo je prošlo podne kad Dži izađe u dvorište »Raja«. Sa njim je bila i Sofija. Udoše u velika kola, koja je vozio uniformisani vozač.

— Na zapadni aerodrom! — zapovedi Dži.

Automobil krenu brzo i na izlazu gotovo pregazi dva radnika u plavim umazanim kombinezonima. Kočnice škripnuše i jedan od njih gotovo pade preko prednjeg blatobrana.

— Kako voziš! — viknu vozaču i zaviri u kola.

Dži ga zverski pogleda, ali kola nastaviše opet naglo povećavajući brzinu.

Ona dva radnika se pogledaše i udoše u dvorište noseći svoje sandučiće sa alatom.

— Kuđa vas dvojica? — naroguši se vratar sa zadnjeg ulaza, preprečivši im put.

— Evo, poslali su nas da opravimo — odgovori visoki radnik i pruži nekakvu listu.

Na njoj je bio štampani naslov i pisalo je plavom olovkom:

•Nalog za naručene opravke —
•Raj Bufala Bila•.

Dve kade u kupatilima neispravne.

Jedan grejač pregoreo.

Četiri slavine kaplju.

Jedan patent u toaletu ne funkcioniše•.

— Javite se tamo, kroz ona vrata, pa prva desno — objasni vratar i isprati ih pogledom.

Kad udoše u prvu prostoriju koju im vratar beše označio, radnici ugledaše dva muškarca kako lenjo igraju karte i puše cigare, od kojih je u sobi bilo zagušljivo kao u gasnoj komori. Visoki radnik im pokaza nalog.

— Ko će nam pokazati gde su ovi kvarovi — upita.

— Kakvi kvarovi? Mi imamo svoje ljude. Nikad ne zovemo spolja... Čekaj, prijatelju — podiže se gangster i ruka mu pođe pod kaput.

Nije stigao da potegne revolver, jer ga strašan udarac baci na pod. Drugi radnik već je držao uperen revolver.

Lun i mornar — jer to su bili njih dvojica — pretresoše džepove gangstera i oduzeše im revolvere, a onda ih vezaše i za svaki slučaj dodadoše po dobru dozu sredstva za uspavljivanje. Jednog gurnuše pod umašćeni ležaj a drugog u plakar iza vrata. Zatim izvukoše ključ sa unutrašnje strane i zaključaše sobu spolja.

Peli su se uzanim sporednim stepeništem, kojim se nije moglo stići do prvog sprata. Na drugom spratu sretoše još jednog revolveraša, koji ih zaustavi. Morali su i njega da

»umire« i strpaše ga u odškrinuti plakar na kraju hodnika. Srećom, ključ spremišta je bio u bravi i oni ga okrenuše i izvukoše.

Sidoše na prvi sprat i krenuše hodnikom. Začudi ih što su postojala samo jedna vrata, široka i čvrsta. Ostali zidovi sa obe strane hodnika bili su glatki, tako da je hodnik ličio na nekakav tunel osvetljen jakim sijalicama. Nisu ni slutili da ih nekoliko pari očiju gleda kroz sočiva prikrivena u zidu.

Lun pride velikim vratima i otvori ih. Nađe se u jednom holu. Makferson proviri za njim, pa i on uđe. U fotelji sedeo je čovek potpuno sede kose. Njegovo smežurano lice bilo je izbrazdano ožiljcima.

– Koga tražite? – upita stari gangster gotovo nezainteresovano.

– Pokažite nam to kupatilo u kome treba nešto da se oprati – reče Lun umesto odgovara.

– Ovuda se ulazi. Ali ja ne znam koje kupatilo. Ima ih tri... Uostalom, pogledajte – dodade stari i otvori im vrata.

Oni udoše, ali ih trže iznenadni tresak vrata, koja za njima zalupi stari gangster. Osvrnuše se levo i desno. Ono što su videli ukočilo bi udove svakog drugog čoveka. Šest revolvera bilo je upereno u njihove grudi.

– Šta je to? Mi ne popravljamo revolvere – nasmeja se Lun.

– Ruke uvis! Da prvo pogledamo ko ste – podviknu jedan gangster.

Lun za trenutak uzdahnu, ali ne zbog ovih uzvika, nego zbog čoveka koji je bio među gangsterima. Bio je to Vins Pirson gangster koji je izgubio zub prilikom otmice.

Podignuvši ruke Lun i Makferson ispustiše sandučice sa alatom, koji muklo tresnuše na debeli tepih.

– Pogledajte ko su te ptičice. Ja moram da idem, jer mi je Dži naredio da nešto učinim – reče Pirson i obide zarobljene.

Lun sa žaljenjem skrenu pogled prema čoveku koji je lupao na

vrata da mu ih otvore da bi izašao. A tada se odluči. Neprimetno podmače nogu do sandučića sa alatom i donom gurnu jednu ručicu. Makfersonu nije izbegao ovaj pokret i on zaustavi disanje. Video je da se i Lunovi prsti umiriše. Trebalo je izdržati samo četrdeset sekundi, što za njih dvojicu nije predstavljalo teškoću, posle mnogih vežbi, kojima su se približili rekordima u zadržavanju disanja i ronjenja.

Stari gangster ne otvori odmah i Lun se obradova. Pirson mu neće izmaći, jer je gas ispušten iz sandučića već morao delovati.

– Šta je to? – uspe da izgovori Pirson koji je bio najviše udaljen.

Ostali gangsteri su već bili paralizirani. Ruke sa revolverima im klonuše i oružje popada na zastirač. Još nekoliko sekundi tela su se borila da održe ravnotežu, a onda popadaše. Pirson poteže revolver, ali ne stiže da ga podigne i opali. Ponestade mu snage pa se i on sruši na zemlju.

U tom momentu vrata se odškrinuše i na njima se pojavi stari, oprezni gangster. Držao je revolver u ruci. Nije bilo drugog izlaza i Lun opali iz svog revolvera, sa prigušivačem. Starac se uhvati za vrata i počeo da posrće pridržavajući se za veliku metalnu kuglu, koja je stajala sa one strane umesto kvake.

Poslednjom snagom htjede da zalupi vrata, ali Lunova noga se nađe između njih i dovratka.

– Proklet da si! ... Ja... najbrži revolveraš... celog Čikaga... A-ah! – proklinjao je i ječao stari gangster.

A onda mu krv pokulja na usta i oči se ukočiše. Smrt se konačno uselila u telo čoveka koji je bio jedan od onih klasičnih, pre pedeset godina čestih, ali sada retkih ljudi, koji su ubijali ne razmišljajući. Kad bi mu se sudilo za počinjene zločine bilo bi malo da ima sto života pa da može biti stavljen na električnu stolicu isto toliko puta.

Ali Lunu je bilo neprijatno što je on morao da bude onaj koji presuđuje čoveku čija je kosa bela kao sneg. Dok je stajao nad mrtvacem, mornar je vredno radio oko onesvešćenih, jer je delovanje gasa bilo brzo, ali kratkotrajno.

Konačno Lun se trže, otrča do ulaznih vrata i uveri se da su zaključana. Dakle, gangsteri su primetili dolazak i otvorili ulaz da puste »goste« u zamak.

— Sa ove strane smo obezbeđeni — reče tiho i pođe ka drugim vratima.

Otvori ih i pogleda u hodnik iz koga su se desno i levo odvajala vrata. Nije bilo nikog. Dakle, svi čuvari Džona Džija bili su se sakupili da dočekaju njega i Makfersona. A Lun je znao da Dži nije više ovde, jer ga je prepoznao u automobilu pored lepe kockarke Zaniboni.

Vrati se ka Makfersonu i uveri se da je ovaj svim gangsterima vešto stavio čvrste veze, pritegnute nerazrešivim mrtvim mornarskim čvorovima.

Obiđoše čitav sprat i ne nadoše nikog.

— Ovde smo sada kao u tvrđavi — primeti Makferson, opipavajući čelične ploče, koje su se naglašile pri dodiru dugmeta u Džonovoj radnoj sobi.

— Da dovedemo ovamo sve zarobljene — reče Lun.

Odvezaše noge već osvešćenim i smrknutim gangsterima.

— Bez gluposti, napred! — viknu Makferson i isprati prvu dvojicu, koji su bili vezani jedan za drugog.

Lun dovede sledeću dvojicu i posla mormara po preostalu dvojicu čije noge još nisu bile vezane. Makferson ih jednostavno dovuče držeći ih za okovratnike i ne razvezujući im spona na nogama.

— Pirsone, gde je Džejn? — bilo je prvo Lunovo pitanje.

— Otkud... mi znate ime? — upita gangster.

— Neki gangsteri se smeju izvesnom Vinsu Pirsonu, koji je izgubio

zub u jednoj otmici. Da nisi ti taj nesrećnik? — reče Lun pretećim glasom.

Gangster je ćutao. Gledao je Luna menjajući se u licu.

— Vi... vi ste... — počeo da muca.

— Ćuti Vinse! Ne smeš izreći ni jednu jedinu reč, sem odgovora na ono što te pitam. Da si izgovorio ono što si mislio, ti bi time potpisao smrtnu presudu ovim ljudima — pokaza Lun na ostalih pet gangstera.

— Ali vi ćete me ionako ubiti — izusti Pirson.

— Da, to ću učiniti, jer je to obećanje — odgovori Lun.

— Ne, ne ubijajte... Poštedite život... Ionako je Džon Dži naredio da pustim Džejn... Ona nam više ne treba, jer je samo Braun znao zašto smo oteli nju i... i doktora Spensa — brzo, ali sa prekidima punim dahtanja i grčeva, govorio je Pirson.

— Gde je Džejn? — upita Lun.

— Do juče je bila u jednoj kući kod jezera Volf. To je južno predgrađe...

— Znam, kod Vitinga. Ali gde je sada? — prekide ga Lun nestrpljivo.

— Sinoc je odvedena na brodić »Savana«, ukotljen na jezeru Mičigen, jednu milju jugoistočno od predgrađa Viting. Tamo je čuvaju dva čoveka — odgovori Pirson.

— Je li to istina? — upita Lun unoseći mu se u lice i gledajući ga u zenice.

— Istina je... Rekao sam... da svima nama spasem život — odgovori Pirson i obazre se na ostale gangstere kao da se izvinjava.

— To nije dovoljno da spaseš život. Puštanje Džejn je zakasnilo i oprostaja nema. Ali daću ti šansu — reče Lun i priđe mu.

Preseče veze na njegovim rukama i nogama i gurnu ga ka zidu.

— Borićeš se za život. Ako pobeđiš, pustiću te da odeš. Ako me ubiješ, moj drug će poštovati moju že-

lju i moje obećanje — reče Lun i pritisnu dugme koje navuče zaštitne blokove na vrata i prozore.

Pirson je stajao pored zida i očekivao.

— Kako ćemo se boriti? Ja nemam oružja... Sve ste mi oduzeli — reče videvši da mu se Lun približava.

— Ni ja neću upotrebiti oružje — odgovori Lun i pruži revolver Makfersonu.

— Ne treba da se tučeš sa tom huljom, sto mu prokletih ajkula i miliona gadnih polipa — gundao je mornar.

Lun pride na odstojanje za borbu.

— Počni prvi, jer ako počnem ja, tvoja šansa će biti isuviše mala — reče gledajući gangstera.

Pirson se iznenada baci u stranu, umesto da napadne pravo. A onda pokuša jedan bočni zahvat pesnicom desne ruke i da trzajem tela dode protivniku iza leđa. Ali on nije bio dorastao Donaldu Sikertu, učeniku vrsnih veštaka svih oblika borbe.

On udari Pirsona po vilici i okrenu se munjevitom da ovaj pomisli da je ipak u situaciji da napada s leđa. Gangster se održa na nogama i pljunu krv i još jedan zub. Njegovi vezani drugovi se nehotično nasmejaše, sećajući se šala na račun ranije izgubljenog zuba.

Tek sad je Pirson bio spreman na pravu borbu. Bes je proključao u njemu i on se baci na Luna, koji ga zahvati i preturi preko glave. Nekoliko trenutaka gangster je ležao, a onda ustade i pognut pođe u napad. Dočeka ga serija udaraca po licu, od čega mu ispucaše arkade, natekoše kapci oko očiju i rascvetaše se usta.

Urlao je ponovo napadajući. Jednom izgubi svest, ali Lun mirno sačeka da on dode sebi i napadne.

— Ubiću te!... Da, moram te ubiti... dahtao je pokušavajući da uhvati Luna u ruke.

Ovaj je znao da gangster to želi i da će pri tome upotrebiti zube, da

njima zakolje kao zver. A bilo je već dosta borbe i Lun raširi ruke. Ispruženi dlanovi nadoše se mirni u vazduhu, kao na početku neke gimnastičke vežbe. Pirson jurnu na nezaštićeno telo svog protivnika.

Ali dlanovi Lunovih ruku iskrenuše se prema gore i njihove ivice sečemice padoše sa obe strane na gangsterov vrat. Pirson pade i ne pokrenu se više nijednim delom tela. Makferson pride i prevrnu ga. Bio je mrtav.

— To je sam đavo, sam Lun — šapnu jedan gangster.

Lun i Makferson su se nešto dogovarali tihim glasom.

— Gde je Džon Dži? — upita Lun prilazeći vezanim gangsterima.

Niko ne odgovori.

— Zar ne znate ništa o svom šefu?

Opet ćutanje.

Umoran od borbe Lun stade ispred njih. Dugo je gledao pravo u oči onome koji je prvi progovorio kad su upali u sobu pred šest uperenih revolvera. Taj zdepasti i ćutljivi gangster, čiji je pogled odavao najviše mržnje, a najmanje straha, morao je biti najstariji u ovoj grupi.

Prolazili su minuti, a tada Lun počeo polako, sugestivno i razgovetno da govori:

— Ti se smiruješ... Ti si miran... Ti treba sve da mi kažeš...

Njegov pogled snažno je prodirao i gangsteru se činilo da mu te oči ulaze pravo u centar mozga.

— Ti ćeš mi sve reći... Sve ćeš govoriti... I uvek istinu... — nastavljao je Lun. — Gde je Dži?

— Otišao je — odgovori bezvoljno i kao u snu gangster.

— Kud je otišao?

— U Las Vegas.

— Ko ga zamenjuje ovde?

— Rekao je da za sve pitam Sudiju.

— Ko je Sudija?

— To je Luidi Pes.

— Gde živi?

— U Čikagu.

– Kako ću ga naći?
– Ne znam.
– Ko zna gde je Luidi Peši?
– Niko ne zna, sem Džona Džija.
On zna...

– Pa kako ćeš za sve pitati Sudiju?

– On će doći večeras u bar. Javiće se kao gost. Svakoga dana biće u kafani, ili u baru – pričao je gangster bez otpora.

Lun zastade nekoliko trenutaka.

– Ko je Trovač? – upita ponovo se koncentrišući na hipnotisanog gangstera.

– Ne znam.

– Ko zna?

– Džoni Dži zna Trovača. Mislim da zna...

– Ko još zna Trovača?

– Niko ga ne zna. Niko ga ga nije video. Niko... – umorno i sklapanjući oči odgovarao je gangster.

Lun prekide ispitivanje. Žurilo mu se. Ali trebalo je preduzeti nešto da gangsteri ne opomenu čuvare na »Savani«. Ostajalo je da upotrebi krajnje sredstvo i zauvek učutka vezane, ali Lun je i pored svojih pretnji izbegavao ubistva. Zato uze spravu sličnu malom pištolju. Stavivši ga pred čoveka trebalo je okinuti i jedna ampulica sa iglom, sličnom onoj za injekcije, izletela bi i zabola se u kožu. Automatski se ubrizgavalo sredstvo za spavanje, takođe Lunov pronalazak. A to sredstvo, iako bezopasno po život, imalo je snažno dejstvo, koje je trajalo najmanje dvadeset časova.

Makferson je gledao jednu sliku na zidu, da ne vidi strah u očima gangstera, koji nisu znali šta će se dogoditi posle injekcije i hoće li umreti od otrova u njima. Ali brzi Lunovi Pokreti skratili su njihove muke i oni su uskoro spavali snom koji je ličio na umirenje.

– Idemo – reče Lun.

– Šteta je što nismo mogli da otvorimo ovaj sef – primeti Makferson sa žaljenjem.

XII

U podrumskoj prostoriji sati su sporo prolazili. Džejn je bila stvaralački duh, puna životne snage i sposobnosti. Ni ovde, zarobljena i bez ikakvih mogućnosti, nije ostajala neaktivna.

Uspela je da odlomi komad gvozdene oplata sa ležaja i njime počela da kopa. Da bi u slučaju nailaska gangstera prikrila svoj rad, dovukla je ležaj nasred odaje i postavila ga tako da ga lako može navući na započetu rupu i pažljivo nagomilanu zemlju.

Sad je već bolje čula proticanje vode kanalizacijom. Ako ne bude drugog izlaza iz ovog ropstva, poslužiće i taj najgori i neizvesni prolaz ispod zemlje.

Ali njen rad prekide dolazak gangstera. Među njima nije bio Mek Kugen, u čiju je pohlepu verovala.

Povedoše je bez objašnjenja. Uskoro je ugledala zapuštenu radionicu i poznati kamionet sa kabinom bez prozora. Uguraše je i kamionet krenu. Pored nje su sedela dva gangstera.

– Je li sada noć? – upita Džejn.

– Jeste – odgovori kratko i nabusito gangster.

– Kuda me vodite? – pitala je Džejn dalje.

– Tamo kuda moramo. Bilo bi lepše kad bismo vas vodili kud se nama sviđa – nasmeja se jedan od njih.

Džejn učuta plašeći se daljih vređanja.

Vožnja nije dugo trajala i kamionet se zaustavi. Vozač spolja otvori vrata i pusti gangstere da izvedu devojkicu. Ona primeti da je svuda mrak i da se pod vedrim nebom bez meseca lagano njiše površina jezera, preko kojeg je dolazio slab noćni vetrić. Kad joj se oči navikoše na mrak, ona ugleda brodić prive-

zan uz obalu. Njegov motor je prigušeno zujao.

Ona se okrenu da vidi postoje li mogućnosti da nešto pokuša i ima li koristi da doziva upomoć. Ali gangsteri su je čvrsto držali i bila je svesna da će joj začepiti usta čim se oglasi. Time bi ih opomenula da budu oprezniji i ona se pokori i pušta da je odvedu na brod.

Tamo je prihvatiše dva druga čoveka, a oni koji su je doveli vratiše se kamionetom. Uskoro je vezaše i smestiše u usku kabinu brodića. Čula je kako odvezuju konope i dižu sidro uz zveket lanaca i škripu malog, zardalog vitla. Zatim motor jače zabruja i brod se otisnu. Ona nije videla kuda plovi, ali uskoro je čula udar broda u nekakav gat i ponovo škripu vitla. Motor prestade da radi.

— Zašto li su je poslali nama? — brižno reče jedan od dvojice ljudi.

— Počele su neke priče i šale na račun Pirsonovog izbijenog zuba. A kuća u kojoj su je držali vodi se na njegovom imenu — čuo se odgovor.

— Ne volim ovakav posao — nastavljao je prvi glas.

— Ko bi voleo! Da je nađu ovde, ne bi nam ginula smrtna kazna. Bolje je preneti hiljade tona robe iz Kanade i obratno, nego imati posla sa otmicom — rezonovao je drugi.

Čekali su dugo pa se začu hrkanje jednog od njih.

— Hej, stari, okreni se da ne hrčeš — začu se intervencija budnog.

Culo se kratko gundanje spavača, a onda zavlada tišina. Prolazili su sati i Džejn je ocenjivala da je davno prošla ponoć. Tada se začu uzvik:

— Ko je tu?

— Ja sam, Mak Kugen. Gurni most da udem — začu se odgovor sa obale.

— Zašto si došao? — pitao je čovek sa broda.

— Nosim poruku. Treba da se oslobodite tereta — odgovori Kugen.

Te reči izbrisaše sumnje čoveka na brodu i on užurbano prebaci dasku do obale. Kugen se pope i nasloni se na vrata kabine. Napravi nekakvu grimasu na licu i vrati se kod one dvojice.

— Nešto nije u redu. Čuli ste za one čudne stvari sa kraljem ponoći. Treba da odvezete brod nekoliko milja prema severu, a onda... — napravi Kugen nekakav znak rukom pokazujući na vodu.

— I to je bolje, nego da potraje ovako — reče stariji gangster.

Uskoro brod krenu i udalji se od obale. Nakon petnaest minuta brze plovidbe začuše se dva prigušena praska. Džejn je mislila da li je to Kugen uradio ono što je ona očekivala. Njegov dolazak u kabinu potvrdi njenu pretpostavku. Još je držao u ruci revolver sa prigušivačem. Džejn pomisli kakav je to zlikovac koji ubija svoje, makar i gangsterske prijatelje i to bez mnogo uzbuđenja i verovatno uopšte bez griže svesti.

— Gotovi su. Još samo da nadem nešto čime bih im pomogao da potonu — reče joj zadenuvši revolver u futrolu pod pazuhom.

Otvorivši malo spremište, prvo izvuče jednu ribarsku mrežu, a zatim nade rezervne akumulatore i nešto alata. Sve to stavi na mrežu i iznese. Vrata kabine ostadoše otvorena i Džejn ugleda mrtve gangstere. Videla je kako Kugen osmatra ispred brodića, zatim učvršćuje kormilo i prilazi žrtvama. Navuče ih na mrežu, pride i zadenu im u odelo gvozdene alatke, pretrese džepove i uze novčanice, a onda stavi teške akumulatore i sve to poče da vezuje krajevima mreže. Dodade i jedan konopac, koji nade smotan pored kormila, pa njime učvrsti svoj zavežljaj smrti.

Uklonivši pokretnu ogradu gurnu odjednom oba leša, koji pljusnuše u vodu i potonuše.

Džejn je razmišljala kako taj čovek hladnokrvno radi svoj posao

beskrupuloznog ubice. Ona nije znala šta će preduzeti da bi se oslobodila tog čoveka, ali je znala da je zapala u još veću opasnost. Kad Kugen sazna da je izmislila priču o novcu i nakitu, jedini njegov postupak biće da se »oslobodi tereta«. Sad je verovala da bi on to učinio i kad bi ona zaista imala pola miliona dolara.

Kugen pride kormilu i okrenu na istok.

— Molim vas, ne znam kako da vas zovem, ali ja sam užasno gladna — reče Džejn.

— Kugen učvrsti kormilo i umanjí rad motora, pa uđe u kabinu.

— Ima tu konzervi i hleba, a video sam i gorivo za kuvanje. Sad ću podesiti vaše veze, pa ćete pripremiti nešto i za mene — objasni izvlačeći teški lanac.

Veza joj ga oko noge i učvrsti jednim patentom, koji je bio vrsta brave i mogao se otvoriti samo ključem. Bio je to lanac kojim se brod zaključava za obalu. Drugi kraj zatvarao se na isti način i Kugen ga provuče ispod jedne šipke, odmeri dužinu i obavi nekoliko puta. Tako dobi pravu meru da Džejn ne može iz kabine, ali može da se kreće po njoj.

Ona nade konzerve, flaše s viski-jem i pivom, paket dvopeka i komad sasušenog hleba. Dok je radila razmišljala je može li nekako napasti gangstera. Pregledala je sve delove kabine, ali sem jednih klešta, nekoliko turpija i sličnih alatki ne nade ništa. Za svaki slučaj sakri jednu šiljatu turpiju sa drvenom drškom pod suknju probivši steznik i tako obezbedivši da joj ne ispadne.

Već je bila spremna da pozove Kugena da jedu, kad ugleda flašu sa etiketom mrtvačke glave i hemijskom formulom sumporne kiseline. Srce poče da joj lupa toliko da joj se učini da će on čuti taj šum. Ali Džejn je shvatila da je to šansa i ona mora da je iskoristi. Nali ve-

liku čašu vitriolnog ulja i stavi je ispred sebe, a drugu napuni pivom.

— Jelo je gotovo! — doviknu ona i sede grizući krupne komade podgrejanog mesa iz konzerve.

— Dolazim! — odgovori Kugen.

Prilazio je pažljivo osmotrivši Džejn. Ona smože snage da mu se osmehne. Kugen se prvo maši za čašu sa pivom, ali onda se nečeg seti i osmehnu se.

— Bolje je da zamenimo čaše — lukavo zaključí i ostavi svoju pred Džejn.

Ona uze onu za koju je Kugen mislio da ju je napunila pivom za sebe. Podiže je kao da hoće da mu je pruži, a onda naglo pljusnu celu sadržinu pravo njemu u lice. Pri tome odskoči i pade u ugao da bi se zaštitila od prskanja kiseline.

Kugen se uhvati za oči i zaurla. Bio je izbezumljen i kroči napred spotaknuvši se preko utvrđenog sedišta. Gotovo pade na Džejn, ali ona se izmače i udalji. Kugen je jaukao iz sveg glasa, a onda se seti revolvera.

— Zmijo! Ubico! — vikao je poslednjim delićem snage vadeći revolver.

Džejn brzo izvuče turpiju i ukloni se tako da mu dođe sa strane. Zatim zamahnu i iz sve snage zari turpiju u njegova leđa. Ne stiže da je izvuče, nego se skloni dok se gangster okrenu i ispali čitav šaržer.

Kuršumi isprobijaše kabinu iznad nivoa vode, ali dva probiše korito sasvim nisko i mlazevi vode šiknuše uvis. Kugen oseti vodu i saže se da ispere lice. Hroptao je u vodi, koja se bojila njegovom krvlju. Džejn je stajala užasnuta.

»Ja sam ga ubila! Ubila sam čoveka! Ubica!« odzvanjalo joj je u glavi. Nije znala da li je to vikala, ili je samo mislila, jer kad je uložila napor da se primiri, još uvek je u sebi ponavljala: »Ja sam ga ubila! Postala sam ubica!«

Korito broda se polako punilo vodom, a ona nije mogla da se oslo-

bodi lanca. Stisnuvši zube isćupa okrvavljenu turpiju i poče da struže svoje veze.

Kugen je već bio izdahnuo. Kad se to tačno dogodilo, Džejn nije znala.

Broj je plovio sa učvršćenim kormilom i smanjenom brzinom pokretan ravnomernim radom motora. Ali Džejn je već osećala da brodić počinje da gazi dublje i da usporava brzinu, jer niko nije pojačavao rad motora.

Sva u znoju sekla je najtanju sponu patenta. Uzgred se osvrtała da vidi kako voda ulazi u brodić. Raćunala je kolika je propusna moć dve rupe naćinjene kuršumima kalibra osam milimetara. Izlazilo je da brodić treba da potone za jedva nešto više od ćetrdeset minuta.

A spona na teškom lancu bila je debela. Turpija je slabo sekla, umazana krvlju i nalepljena strugotinama gvoźda. Džejn je morala da odgurne leš i opet otvori ostavu u kojoj je bio alat. Promeni turpiju i ubrzano nastavi da seće ćelik. Voda je plavila sve više i pretila da dopre do motora. A kad ga ugasi, brodić će stati i potonuti.

Još nije bila ni na pola karakaa, a bilo je prošlo dvadeset minuta od onih ćetrdeset mogućih da se broj održi na površini. Kad se doda onih nekoliko pre početka njenog računa, izlazilo je da joj treba još pola sata da se oslobodi. Ali brodić nije mogao toliko izdržati.

Džejn ubrza rad. Znoj je probijao njenu bluzu i natapao kostim. Ona ga se oslobodi brzim pokretima i nastavi da struže. Bila je umorna i njene nenaviknute ruke već su krvarile iz raspuknutih plikova. Bolelo ju je i ona zavi rane maramicom i opet nastavi struganje.

Već ju je napuštala nada kad dno zagrebe o nešto. Motor se ugasi i korito brodića se nagnu, malo potrese i sede na zemlju. Džejn ispusti turpiju i klonu na pod kabine. Ali

kad oseti vodu, podiže se i sede blizu ubijenog. Odmarala se neko vreme, a onda nastavi da struže ćelik, ali levom, nepovrećenom rukom.

*

Bio je već dan kad je Džejn izašla slobodna iz kabine nagnutog brodića. Oko nje je bilo drveće. Brodić je slučajno pogodio jedan rukavac i nasukao se na sprud.

»Nismo mogli stići do obale. A na ovom delu jezera nema nikakvog ostrva«, pomisli Džejn.

Ptice su pevale u drveću. Negde u daljini ćula se fabrićka sirena, koja je pozivala na rad. Ona zakljući da je brodić pod uticajem vetrića skrenuo sa istoćnog pravca i napravio luk vraćajući se ka jugu, ali je do obale morao dospeti nešto istoćnije od Garija.

Razmislivši šta da radi, Džejn dotera svoju odeću. Svuće se i sve spakova, a onda se spusti u vodu. Plivala je držeći odelo iznad glave. A onda se seti da nije uzela novac a da će joj to, možda, praviti smetnje, pa se vrati i pope na broj. Uze nekoliko novćanica i sitnine iz Kuenovog džepa. A onda opet zapliva i uputi se ka obali.

Pola sata kasnije stajala je pored druma, obućena i umorna, ali slobodna. Jedino joj je vlažna kosa bila neuredna. Ona se namesti da joj jutarnje sunce greje u leća i potiljak.

Uskoro naiće jedan kamion sa teškom prikolicom. Džejn mahnu vozaću u znak da je poveze. Vozać zaustavi desetak metara dalje i mahnu joj da doće.

— U Gari, ili dalje, do Ćikaga? — upita i pružajući ruku da joj pomogne pri penjanju u visoku kabinu teškog kamiona.

— U Ćikago — odgovori ona i osmehnu se srećna zbog susreta sa

jednim običnim, poštenim čovekom.

Izgledao joj je drag, srećan – pravi čovek.

– Moj motorni čamac se pokvario i morala sam da ga napustim tamo među onim drvećem – pokaza Džejn.

– A tako! Zato ste sami na ovom pustom mestu – klimnu vozač i pruži ruku u sandučić sa strane.

Dade joj jedan tranzistorski radio aparat. Ona ga uključi i muzika ispuni kabinu. Vozač klimnu glavom u znak da je lepo.

– Stalno vozite u ovom pravcu? – upita Džejn.

– A ne! Vozim često do Viskonsina. Pre tri dana bio sam čak do obale Gornjeg jezera. Ponekad idem i do Kentakija, ili čak do Misurija. Sada se vraćam iz Muskegona. Vozim žito – pričao je vozač.

Kako joj je godio ovaj razgovor o običnom životu i poslovima. Pitala je vozača o porodici. On je pričao o ženi i devojčici, o maloj kući u predgrađu Čikaga i o večernjim igrama karata u dane kad ne vozi. Džejn se smejala njegovim jednostavnim ali tačnim opisima situacije. Gledala je njegove gole mišice, koje su podrhtavale nabrekle od snage i zdravlja.

– A vi, čime se bavite? – upita vozač.

– Ja sam profesorka – odgovori Džejn.

– Šta predajete? – nastavi da se interesuje vozač.

– Predajem biologiju.

– O, to je nešto o živim bićima i biljkama, zar ne?

– Jeste.

– Čitao sam u novinama da je oteta jedna lepa i slavna naučnica. Jeste li vi čuli o tome? Ona je isto tako nešto, biolog ili slično.

– Čula sam o tome – reče Džejn uzdržavši se da se ne oda promenom glasa, ili uzbuđenjem.

Ona počne da okreće dugme tranzistorskog aparata i traži drugu stanicu i time skrene razgovor na novu temu.

Uskoro stigoše u Gari i bez zadržavanja produžiše prema Čikagu. Džejn je dremala.

– Popnite se gore i spavajte. Ležaj je čist i udoban. To nam služi kad putujemo na dužim linijama. Onda nas je dvojica, pa jedan spava i odmara se, a drugi vozi – objasni vozač.

Džejn klimnu glavom i pope se na ležaj iza sedišta.

– Probudite me kad stignemo u Čikago – reče i sklopi oči.

Zaspala je odmah osećajući se bezbednom iza ovog snažnog čoveka poštenih shvatanja i čiste duše.

*

Probudio ju je u jednoj mirnoj ulici.

– Stigli smo, gospodice. Hoćete li da vam pomognem da sidete – reče vozač.

Džejn se predade njegovim širokim šakama i snažnim mišicama, a on je skide kao igračku i pažljivo postavi na zemlju.

– Dozvolite da vašoj kćeri pošaljem mali poklon – reče Džejn i iz džepića na kostimu izvadi dvadeset dolara.

– A ne, to ne mogu da primim. Inače to je mnogo, a ja sam vas povezo zbog prijatnog društva – branio se vozač.

– Dajte mi onda vašu adresu. To mi nećete odbiti – molećivo reče Džejn.

– Znate ... Ako vas vidi moja žena, pitaće me nešto što neću umeti da objasnim – nasmeja se vozač, ali dade adresu.

Džejn strpa kartu u džep i zahvali ljubaznom vozaču. Kamion za brekta i odgega se sa svojom prikolicom iza ugla.

„Sad će me policija gnjaviti ispiti-
vanjima“, pomisli Džejn ulazeći u jednu telefonsku kabinu. Odatle pozva policiju i objasni da se oslobo-

dila i gde je ostao brodić sa mrtvim gangsterom.

– Gde se nalazite? Doći ćemo po vas – vikao je dežurni.

– Ja ću sama doći, ali ne sada. Treba da se odmorim od svega ovog – odgovori ona.

– Ali, gospođice Vittington... – pobuni se policajac.

Džejn samo spusti slušalicu i pozva taksi. Nekoliko minuta kasnije nalazila se pred stanom jedne svoje školske drugarice. Ova je dočeka sa velikom radošću i uzbudjenjem. Džejn joj objasni da je pobelga gangsterima i da mora da se odmori i sredi misli, a onda će se javiti policiji.

– Ah, draga moja, jesu li te mučili? Ostani ovde koliko hoćeš. Neću reći Robertu kad se vrati, ako ti ne želiš da kažem. Hoćeš li kafu? Možda više voliš hladan sok od pomorandže? A jesi li gladna? – čavrljala je uzbuđena prijateljica.

– Molim te čašu soka, ali bez šećera. A onda treba da se okupam i odmorim – odgovori.

Uskoro, okupana i obučena u čist, pozajmljeni veš, bila je u udubnoj postelji. Nije mogla da spava, ali je mirno sredila misli. Seti se da bi trebalo da pročita šta je u novinama pisalo o svemu ovom. Zovnu domaćicu i ova joj donese čitav svežanj novina.

Džejn se čudila onom što je saznala o Lunu.

»Ko li je taj sada?«, pitala se počinjući da čita dugu reportažu.

Smejala se čitajući o mormaru Makfersonu. Jedan novinar bio je iščakao staru senzaciju u londonskim novinama. Mornar je bio malo karikiran. Ali su bile iznete činjenice da ga je Lun upoznao u jednoj slučajnoj tuči, u koju se umešao baš da odbrani dobroćudnog mornara, koga je napalo nekoliko drugih ljudi. Otada je Makferson nekoliko puta pokušavao da se vrati na more. Uvek ga je vukla želja da se vrati svom drugu. Gubio je jedno za

drugim mesta na brodovima i sve češće upadao u avanture sa čudnim usamljenim borcem za pravdu. Donald Sikert i Samjuel Makferson postali su nerazdruživi. A sada je jedan od njih, Donald Sikert, ovde u Čikagu.

»Da li je i mornar sa njim?« – pitala se pronicljiva Džejn. »Volela bih da ih vidim«. Ali gde je Spens?«, mislila je osećajući kako joj krv brže struji po čitavom telu.

Kako da ga nađem? Šta li se događa sa njim? Kako se slaže sa tim čudnim avanturistom Lunom, koji kaže da ga je uzeo u zaštitu? To su bila pitanja.

Džejn ne izdrža dugo ležeći. Čim je došao muž njene prijateljice, ona ga zamoli da je otprati do policije. On je poveze svojim kolima.

Au to vreme Lun i Makferson su tražili brodić na označenom mestu. Nije ga bilo. Ogorčen i ljutit Lun se spremao da otputuje u Las Vegas. Trebalo je naći Džona Džija i preko njega otkriti Trovača. To je bio najsigurniji put da se stigne do Džejn.

Obilazeći kolima obalu sve do Garda, Lun se vraćao ka Čikagu. Uznemiren i u nedoumici uključi radio.

»Vest o oslobođenju naučnice Vittington uzбудila je ovog trenutka našu i svetsku javnost...« počinjao je spiker naglašavajući reči i spremajući se da uzbuđi slušaoce.

Lun gotovo zaboravi na upravljač, ali u poslednjem minutu ispravi kola i zaustavi ih na mestu gde se to moglo na autostradi.

On i Samjuel slušali su pogledajući se.

– Ona je borbena! primeti Makferson kad spiker završi vest, najavljujući da će kroz pet minuta pročitati opširnu reportažu o celom događaju.

Čitajući druge vesti spiker odjednom povisi glas i uzbuđeno, strastveno počeo da čita tek pristiglu novost:

»Ovog trenutka obavješteni smo da je u zgradi iznad kafane i bara »Raj Bufala Bila« došlo do krvavog obračuna. Ubijeno je sedamnaest lica...«

Lun i Makferson se pogledaše.

— Šta?! — viknu Makferson. — Laže! Samo dva su...

— Pst! Da čujemo! — umiri ga Lun.

»...Nadena su samo dva živa čoveka. Njih je Lun sa svojim pratiocem vezao i uspavao, a onda zaključao. Na prvom spratu naden je stari čovek za koga je utvrđeno da je zloglasni gangster, najbrži revolveraš našeg grada za poslednjih deset godina, Raj Lumis. Zatim je izubijan i konačno ubijen Vins Pirson, učesnik otmice doktora Kristofora Spensa i doktorke Džejn Vittington...«

— Dovde je tačno — opet progovori mornar.

Ali spiker je nastavio da čita još pet imena.

»...Utvrdeno je da su ovih pet ubijenih, na kojima ima tragova nekakvih injekcija, ali su i izrešetani kuršumima, takode gangsteri koji pripadaju bandi na čijem se čelu nalazi zloglasni Trovač...«

— Tu je davo umešao prste! — primeti Lun zamišljeno.

»...Na stepeništu između prvog i drugog sprata naden je ubijen sa četiri revolveraska metka Luidi Pesi, u podzemlju Čikaga poznat nadimkom Sudija. Zna se da je studirao pravo i kao gangster se specijalizovao da savetuje bandu kako da izigra zakone i poreske obaveze.

Lista ubijenih sadrži još devet imena. To su...«nastavio je spiker.

— Neko je izvršio posle nas pravi pokolj. Ako to nije sam Trovač, da prekine trag. Da li ćemo naći živog Džona Džija? — razmišljao je glasno Lun.

— Ne bi trebalo ni da tražimo tu jegulju — reče Makferson rezignirano.

— Ne smemo prestati. Mi to, uostalom, i ne možemo, jer nam je pripisan masakr, sedamnaest ubistava odjednom! Ej, čoveče! To je previše i za crnog vruga! — ljutio se Lun.

— Ako se umešamo, biće ih još — nasmeja se mornar praveći zabrinuto i naivno lice.

— Ima tu još jedna stvar. Banda je pribegla samouništenju. To znači da je na izdisaju i treba je gurnuti dalje. A konačno mora se jednom isterati na čistac i taj famozni Trovač. Ako je možda suparnička banda iskoristila neprilike Trovača i njegove grupe, onda bi bilo dobro da se zaviri i tamo — objašnjavao je Lun sedeći u užarenoj kabini, jer se auto pržio na suncu mirujući.

»...Svi ubijeni bili su i po nekoj stvari obeleženi kod policije. Istraga je u toku, a naši reporteri rezervisali su pravo prvenstva. Pratite naše vesti... U slučaju većih uzbuđenja i umora odlično pomažu kapljice »Konkvilska rosa« u originalnim pakovanjima za džep, u većim bocama za kućnu upotrebu i u sanducima sa jednim ili drugim pakovanjem... — nastavi glas drugog spikera.

— Treba se sastati sa Džejn — zaključa Lun pokrećući motor: Kola naglo povećaše brzinu i uskoro su se vozili prema vili pretvorenoj u pravu laboratoriju za pripremanje naročitih sredstava borbe i maski za svaki novi poduhvat.

Hiljadu policajaca tražilo je dr Spensa.

Druga hiljada tražila je Luna, kralja ponoći.

Nekoliko desetina inspektora tragalo je za dr Spensom, a još toliko za kraljem ponoći.

Oko sto policajaca i tuce inspektora, detektiva i stručnjaka učestvovalo je u istrazi oko ubijenih gangstera i tražilo preživele iz Trovačeve bande.

XIII

Inspektor Henri Hjuston se znojio ispitujući dva preživela gangstera iz »Raja«. Razmislivši o svemu obojica gangstera su znala da treba da budu iskreni. Nisu znali mnogo, ali ono što su znali i što im se moglo dokazati kao greh garantovalo im je lep sudski postupak i nekoliko godina robije. A to je bilo bolje nego da izađu na slobodne ulice Čikaga. Kao neprijatni svedoci protiv Džija i poslova vezanih za »Raj«, brzo bi nestali. Oni su razmišljali i o tome je li obračun delo samo Luna i njegovog druga, ili su u sve to umešani prsti nekog drugog. Bilo je najbolje naći se pod okriljem policije i tako van dohvata Luna i drugih.

— Pričalo se da su devojka i stranac oteti za račun ubijenog Brauna. Trebalo je od njih izvući neku tajnu. A eto, priča se i novine pišu da je Braun bio agent — govorio je prvi gangster.

— Svi znaju da Braun nije pripadao našim ljudima, ni nama sličnima. On je bio državni čovek. Radio je za državu — dopunjavao ga je drugi.

Inspektor se znojio malo od vrućine, a više zbog toga što je znao da oni govore istinu. A bilo je zabranjeno voditi istragu u vezi s Braunom. Šta onda da se radi? Kako da se rasvetli otmica? Dr Džejn Vington ne pominje nikakvu tajnu. Ona tvrdi da ne zna zašto je oteta. Dr Spens se skriva i nemoguće ga je naći, ako je uopšte još u Sjedinjenim Državama.

Povrh svega umešao se taj Lun, koji ubija gangstere, obaveštava javnost i raspaljuje strasti.

— Pre nego što završimo razgovor, skrećem vam pažnju da ne govorite gluposti o državi i njenom mešanju u ovu stvar. To su čisto gangsterski poslovi. Bićete optuženi da ste klevetali državu sa poli-

tičkim ciljevima da naškodite njenom autoritetu. To znači da svaku tvrdnju ove vrste morate ili dokazati ili ćete biti optuženi — upozoravao je Hjuston uhapšene gangstere.

— Mi ne možemo dokazati. Ali možemo dokazati da nismo učestvovali u otmici, niti smo znali za nju do nagađanja o slomljenom zubu. Naše su krivice druge vrste. Priznajemo da smo čuvali zgradu, a znali smo da se u njoj obavljaju zabranjene radnje. Morate nas zadržati u zatvoru — govorio je jedan gangster.

— Dobro, dobro! Zadržaćemo vas u zatvoru — složi se inspektor shvatajući želju ove dvojice.

Seti se zuba nađenog na mestu otmice. Uze ga i pozvoni pomoćniku.

— Utvrdi da li je taj zub pripadao stvarno Vinsu Pirsonu. Tela ubijenih su u prosekturi naredi umorno.

Kad je Hjuston bio umoran i u nedoumici, odlazio je kod svog prijatelja Pitera Gorvalda. Njihovo prijateljstvo datiralo je od pre pet godina. Hjuston je vodio istragu oko ubistva jednog trgovca. Naišao je na trag jedne gangsterske bande i uporno ga sledio. Ali tada mu je zaprećeno. Bilo je to vreme kad se Hjuston nije mnogo plašio i kad je u njemu bilo još dosta snage.

Ali jedne večeri njegovog osamnaestogodišnjeg sina napalo je nekoliko gangstera. Tukli su ga tako da je izgledalo da će ga ubiti. Tada je naišao Piter Gorvald i hrabro se upustio u borbu da odbrani mladika. Njegove pesnice kosile su gangstere pred zadivljenim mladim Hjustonom. Gangsteri su se branili i zadali nekoliko propisnih udaraca Gorvaldu, ali ovaj je izišao kao pobednik, a tada je naišla policija.

Spasilac je povezao povrednog inspektorovog sina u bolnicu. Sledećeg dana uznemireni otac Hjuston došao je da zahvali simpatičnom Gorvaldu. Bogati trgovac industrijalac postao je prisni prijatelj inspektora Hjustona.

I nije to bio jedini slučaj u kome mu je Gorvald pomogao. Njegovo izvrsno poznavanje ljudi i prilika u Čikagu, zreli saveti i lucidne pretpostavke često su bile od koristi inspektoru. I Gorvald je postao nezvanični i lični savetnik starog inspektora. Ponosio se mnogo inspektorovim uspesima nikada ne naglašavajući svoj udeo.

To je učvršćivalo prijateljstvo i iskrenost. A pored toga, udobna Gorvaldova vila ne jednom je poslužila inspektoru da se prijatno provede u društvu, ili odmori pored bazena.

I sada, iako je sunce već prilično bilo skrenulo ka zapadu, inspektor zažele da se okupa u Gorvaldovom bazenu i da porazgovara sa Piterom.

Side do automobila i poveze se pred Gorvaldovu vilu.

Kao da je pogađao inspektorove želje, Piter ga odmah pozva da se okupaju i malo plivaju u bazenu.

— Voda je topla, a bazen je još obasjan suncem i biće nam ugodno — potkrepljivao je Gorvald svoj poziv.

— To je ono što najradije prihvatam u ovom trenutku. Malo odmora i svežine spasiće me od potpunog sloma — tužno se osmehnu inspektor.

Dok su prolazili pored momka iz posluge Gorvald naredi:

— Doguraj nam kolica sa hladnim pićem!

Uskoro su sedeli na ivici bazena i velikim peškirimā skupljali kapljice sa tela. Pored njih su bila kolica sa pokretnim frižiderom punim pića za svačiji ukus.

— Ja bih malo piva, ali onog jačeg — reče Hjuston.

Gorvald je imao i onog piva koje se malo i retko proizvodi, a koje ima procenat alkohola ravan onom u vinu. Ovo pivo je bilo idealno piće za pijance koje muči griža savesti i koji govore: »Pio sam samo piva i nisam pijan.«

Hjuston je snagom volje potiskivao u sebi želju za alkoholom, ali se ponekad predavao tom uživanju pijući jako pivo. Ali sam ga nije kupovao nigde, u lokalima se nije moglo naći, jer je bilo preskupo i neuobičajeno piće, pa ga vlasnici kafana, barova i restorana nisu ni nabavljali. Ali zato ga je nalazio kod svog omiljenog prijatelja.

Dešavalo se da je inspektor ponekad i prespavao u jednoj od Gorvaldovih soba. Dakle, prijateljstvo ova dva čoveka, bar sa inspektorove strane, imalo je dovoljno uzroka i razloga.

A Piter Gorvald je bio poznat po stvaranju velikog kruga prijatelja van svakih interesa i poslovnih veza. Poslove je obavljao u svojim biroima i mlinovima, a ovde je bio samo ljubazni domaćin i prijatelj.

— Niste baš naročito vedri danas, dragi inspektore — primeti Gorvald.

— Briga ima mnogo i velike su — odgovori inspektor i leđa mu se malo poviše, kao da osetiše teret.

— A, ne treba se mučiti ni zbog čega. Dr Spens je slobodan...

— I to je jedna briga — nasmeja se inspektor. Gorvald kao da nije shvatio smisao Hjustonove upadice nastavi:

— Profesorka je slobodna...

— Bez učešća Federalnog istražnog biroa i američke mesne i federalne policije — naglašavao je inspektor, ne služeći se skraćenim nazivima.

— Da, da... To je neprijatno. Ali ne može se uspeti uvek. Taj Lun je prilično uplašio gangstere — primeti Gorvald.

— I policiju... Postoji sumnja, a to je vrlo verovatno, da su dr Spens i Lun jedno isto lice — glasno je razmišljao inspektor.

— Na čemu se zasnivaju takve pretpostavke? — živnuvši radoznalo upita Gorvald.

— To nisu samo pretpostavke, već i dokazi u izvesnom smislu. Sa dr Spensom je doputovao njegov

pratilac, koji je upisan kao Makintoš. Zar to ne liči na ime Lunovog mornara? On se zove Samjuel Makferson.

– Možda je to puka slučajnost.

– Ali nije puka slučajnost da jedan naučnik barata pesnicama bolje od kakvog boksterskog šampiona, izbija zube gangsterima, uspeva da se oslobodi iz beznadežnog položaja, ubija Brauna i jednog gangstera...

– Nisam razmišljao ozbiljnije o celoj stvari. Možda i zato što sam poznavao dr Spensa...

Gorvald počne da priča o susretu u Toledu. Sad je bio red na inspektora da radoznalo zapitkuje.

– I ta činjenica da je dr Spens nestao, a nema ni njegovog pomoćnika, potvrđuje da su to ista lica – zaključuje inspektor.

– Cela stvar postaje isuviše jasna – primeti Gorvald. – To može da bude zanimljivo... A šta se zna o dr Spensu?

– Gotovo ništa. On je stvarno poznati naučnik, ali se zna samo o njegovim studijama i naučnom radu. Njegovo poreklo je nepoznato, odnosno, podaci su izmišljeni. To smo proverili preko Skotland jarda – objasni inspektor.

– Ima li Skotland jard svoje mišljenje?

– O da! Inspektor Dikson javlja da je gotovo siguran u to da su dr Spens i Donald Sikert, odnosno Lun, isto lice.

Ćutali su nekoliko trenutaka. A onda inspektor nastavi:

– Postoji još jedna teškoća. Javnost je uočila da se ćuti o istrazi oko Antonija Brauna. Mi moramo da napustimo ispitivanje te stvari, jer je, izgleda, istina da je on bio član obaveštajne agencije. Pretpostavljam da je u saradnji sa gangsterima trebalo da iznudi neku naučnu tajnu od dr Spensa.

– Do đavola! – uskliknu Gorvald. – Ja sam mislio da je ta priča Lunovo delo. Ali sada...

– Postoji mogućnost da Lun napravi mnoge neprilike. On će prođeti u tajnu Antonija Brauna i pokrenuti histeričnu viku štampe. Međutim, postoji mogućnost, a to je najverovatnije, da je Braun kao član agencije i službenik univerziteta saznao da postoji neko naučno otkriće iz koga bi on izvukao korist. Zloupotrebio je sve mogućnosti, biro agencije i izvestan imunitet koji uživaju članovi COA pred policijom. Centralna obaveštajna agencija ne može da dokazuje šta se događalo po njenim zahtevima, a šta je Braunova inicijativa.

– Znači, vaša želja je da što pre strpate Luna »na sigurno mesto«.

– To bi bilo najbolje.

– I da ga osudite zbog ubistva u »Raju«.

Inspektor se nasmeja, a Gorvald opsova nešto na račun policije, izuzimajući svoga prijatelja Hjustona.

Popiše još po jednu čašu piva i spustiše se u bazen.

Inspektor je otišao zviždeći jednu staru melodiju i osećajući da sve to ipak nije strašno. Glavno je da prolaze dani i da njegov sin ne plati životom neku očevu grešku.

Dok je Hjuston ulazio u automobil, dva čoveka su ga posmatrala iz njihovih kola. Bili su to Donald Sikert i Samjuel Makferson.

*

Kad vratar prijavi dva čoveka čija imena Gorvald nije nikada čuo, on ih osmotri kroz naročito skriveno prozorče. Nije mogao da ih prepozna i zato iz ormanića pod prozorčetom izvadi slušalice. Bio je to naročiti uređaj koji ga poveza sa foteljama u salonu. Preko naročitih mikrofona razgovor ljudi koji su sedeli u tim foteljama ovde se sasvim jasno čuo.

– Taj mladić mi se sviđa. Mislim da će odlično obaviti posao – reče Lun.

Gorvald prepoznade glas dr Spensa. Radost mu se ukaza na licu i on nastavi da sluša.

— Ja sam u to siguran. Ne znam kako, ali uvek pogodim je li neki čovek dobar ili je jegulja — reče Makferson. — Naravno to čulo me ne vara kad sam sa običnim ljudima. Ali bogate, visoko učene i slične ljude ne razumem najbolje. Evo, našeg domaćina ne mogu da ocenim. Čini mi se da je dobar čovek, ali...

— Šta »ali«? — nasmeja se Lun.

— Ne umem da objasnim — odgovori Makferson.

— A ja se ne varam ni u njegovom slučaju. Tačno znam u koju vrstu ljudi spada. On će nam opet pomoći — zaključí Lun i osvrnu se već pomalo nestrpljiv što se Gorvald ne pojavljuje.

Ovaj to primeti kroz prozorče i brzo pređe odstojanje do vrata i uđe u salon.

— Izvolite gospodo! — javi im se ne pokazujući ničim da ih je prepoznao.

— Mi smo se malo izmenili, za svaki slučaj. Znači ni vi nas niste prepoznali — reče Lun ustajući da se pozdravi.

— O, kakvo iznenađenje! To ste vi doktore! Neobično mi je drago! — obradova se Gorvald.

Rukovaše se i predoše u domaćinov kabinet, gde je bilo intimnije i ugodnije za razgovor.

— Stvari se brzo raspliću — reče Gorvald.

— Da, na jednoj strani se raspliću, ali na drugoj postaju sve zamršenije — primeti Lun.

— I to je istina. Eto, pre nekoliko minuta otišao je odavde moj prijatelj Hjuston. Taj mi je napričao mnogo zanimljivih stvari — počeo da govori Gorvald.

Iznese im teškoće policije oko Brauna i još neke detalje razgovora. Sikert se obradova što Gorvald tako brzo i iskreno priča o onom što je razgovarao sa Hjustonom.

— Ali najzanimljivije sam ostavio za kraj moje priče. Zna li šta tvrdi inspektor? Nećete pogoditi i ja ću vam kazati. Tvrdi da ste vi Donald Sikert, a vaš simpatični prijatelj da je onaj Lunov mornar Makferson. I znate šta još?

— Oho! Pa taj inspektor je interesantan! — nasmeja se Lun.

— Da, prijatelji. I što je još smešnije, ja mu verujem — povišenim, ali prijatnim glasom završi Gorvald.

Lun se i dalje smešio.

— Otkud vam takav zaključak?

— upita vadeći i pripaljujući mirišljivu cigaretu iz kutije na stolu.

Gorvald vrlo precizno i još ubedljivije od inspektora iznese činjenice na osnovu kojih je došao do zaključka da su Spens i Sikert jedno isto lice — Lun, kralj ponoći.

— I ja sam oduševljen što sam vas upoznao i što vas mogu ubrojati u svoje prijatelje — zaključí.

Lun ga je blago, ali pažljivo posmatrao.

— Lepo je imati iskrene prijatelje — reče vedro.

— Mislim da me nećete razuveravati, ako sam zaključivao ispravno i logično — sasvim ozbiljno i mirno dodade Gorvald.

— To ne bi bilo prijateljski. OGREŠILI bismo se o čoveka koji nas je primio na zaista dostojan način. Pored toga mi tražimo pomoć od vas, gospodine Gorvalde. A pomoć se traži od iskrenih prijatelja — potvrdi Lun.

— Neobično ću se radovati ako budem mogao da opravdam vaše nade — odgovori Gorvald.

— Vi ste nam već pomogli. Bez vas bismo vrlo teško našli trag Trovačeve bande. Sada smo došli da vas pitamo šta mislite o događajima u »Raju«. Pre svega, mi nismo izvršavali sva ona ubistva. Morali su da umru samo Roj Lumis, jer se mašio za revolver, i Vins Pirson, jer je učestvovao u otmici sa Mek Kugeonom — objasni Lun.

– Znam da policija svih sedamnaest ubistava pripisuje vama. Ali znam da je istina ono što govorite – reče Gorvald.

– Kako to već znate? Mi smo došli da vas zamolimo da proverite je li to bilo samouništenje bande, ili je još neko umešao prste – upita Lun.

– Vama ću to objasniti sasvim iskreno, uz molbu da ne umešate moje ime – odgovori Gorvald. – Postoji jedan čovek kome sam pomogao kad je bio u teškom položaju. On je član Trovačeve bande. Nije mi to izričito rekao, ali ja zaključujem. I on je bio u »Raju«. Spavao je pijan na petom spratu, naravno pored neke devojke.

– Je li vam se javio?

– Dotrčao je ovamo i pričao mi detalje. Vaša akcija u zgradi ostala je neprimećena do trenutka kad ste izlazili. Onda ste u prizemlju naišli na dva gangstera i vratara. Razoružali ste ih i onesvestili, a onda ste nestali u automobilu.

– Tačno tako se dogodilo – potvrdi Lun.

– Jedan od gangstera se osvestio i podigao uzbunu. Tu se našao i neki Luidi Pesi, zvani Sudija. Skupili su ostatak osoblja i krenuli da vide šta ste uradili gore na prvom spratu. Tada su u zgradu upali nečiji ljudi. Bilo ih je petnaest do dvadeset. Otvorili su vatru na Pesija, poubijali one na koje su naišli i pregledali zgradu. Obili su sef u prostoriji gde su bili vezani gangsteri. Odneli su nešto iz tog sefa i izgubili se bez traga. To je suština događaja – završi Gorvald.

– A šta vi mislite o tome? Je li to suparnička banda, ili su Trovačevi ljudi uništili svedoke? – upita Lun.

– Ja mislim da je suparnička banda čekala pogodan momenat. Možda je to što su napali odmah posle vas samo slučajnost – odgovori Gorvald.

– Zašto mislite da je protivnička banda?

– Da je to delo Trovačevih ljudi, ne bi bilo tako izvedeno. Trovač je mogao sakupiti sve te ubijene, mirno ih odvesti i skloniti ili likvidirati tiho i bez galame. Ne bi morao da obija sef i komplikuje celu stvar – objasni Gorvald.

– Vi ste rođeni za inspektora ili detektiva – nasmeja se Makferson.

– Ali ako se Trovač na to odlučio tek kad je na neki način osetio šta se događa? – izazivao je Lun Gorvalda da nastavi sa logičnim rasuđivanjem.

– Mislim da ne bi mogao da to uradi tako brzo. Zar nismo primetili da je banda upala odmah posle vas. To je isuviše kratko vreme da se Trovač pripremi – rezonovao je domaćin.

– Ali ako je neki signal, koji mi nismo primetili, obavestio Trovača da se nešto čudno događa u toj zgradi – upita Lun.

Gorvald se zamisli.

– To može da ima smisla... Koliko ste se zadržali u zgradi od trenutka upada na prvi sprat – upita zatim.

– Više od jednog sata – odgovori Lun.

– U tom slučaju, ako je stari Lumin dao neki signal, Trovač je imao vremena da prikupi grupu, a možda i da joj sam bude na čelu. Ali vi ste mu izmakli za nekoliko minuta. Onda se odlučio da ukloni svedoke i skrene istragu. To je zbog nečeg neverovatno, ali je moguće – nastavljao je Gorvald da glasno razmišlja.

– Budućnost će pokazati šta se stvarno dogodilo. Trovačeva banda je samo okrnjena. Treba naći glavnog, a to je teško. Pokušaćemo – reče Lun.

– Opasno je, ali vredi pokušati – dodade Gorvald.

– Ima još jedna stvar koja zabrinjava. Ubistva u »Raju« pripisuju se nama dvojici. Mi nemamo dokaze da to nije tačno. Tu je bilo i ubistava vezanih ljudi. Šta bi bilo sa

nama kad bismo pali u ruke policiji?

— Morate se skloniti i osigurati da ne padnete u ruke državne pravde — nasmeja se Gorvald.

— A šta je sada sa čovekom koji zna šta se stvarno dogodilo? — upita Makferson.

— To je loš svedok. Pored toga, on je nestao. Molio je da mu pozajmim nešto novca i verujem da je sada vrlo daleko — odgovori Gorvald.

Lun primeti da domaćin ne pominje ime čoveka koji je imao poverenja u Gorvalda i ne htede ništa da pita o tome.

— Šta mislite o Trovaču? — upita skrećući razgovor na drugu stranu.

— Niko ne zna ko se stvarno krije iza tog nadimka. Verujem da ima još neko uporište u Čikagu, ali glavna snaga mu je u Las Vegasu — odgovori Gorvald.

Lun pomisli kako je to tačno i ove reči poveza sa onim što je čuo od gangstera u »Raju«. Džon Dži je otputovao u Las Vegas. Tamo bi trebalo tražiti putokaz prema Trovaču.

— Jeste li videli Džejn Vittington? — upita domaćin.

— Ne, iako bih želeo — osmehnu se Lun. — Nju sigurno prati i obezbeđuje policija i svaki pokušaj da joj pridem pretvorio bi se u katastrofu.

— To je tačno! Ako želite da joj nešto poručite, mogu biti posrednik — ponudi se Gorvald.

— Meni je jasno zašto ju je banda otela. To se dogodilo zbog mog prisustva. Sada će je, bar neko vreme, ostaviti na miru. Policija će je obezbeđivati i time nam uštedeti brige. Inače nemam šta da joj saopštim — odgovori Lun.

Gorvald se vragolasto nasmeši.

— Zaista je lepa ta devojka — reče i oči mu zasvetleše od oduševljenja. — Vredelo bi da imate šta da joj saopštite, ali iz blizine.

Sada su se svi smejali. Lun ustade i pride prozoru, jer je u kabinetu

postalo mračno. Približavala se noć. Gorvald upali svetla.

— Ostanite kod mene. Postoji naročiti izlaz, kojim se možete služiti. Staviću vam na raspolaganje posebne prostorije — predloži Gorvald.

— Za večeras nam ne treba. Ali bilo bi dobro ako biste nam dali ključ od tog ulaza i pokazali kako da se njime koristimo. Mogli bismo doći u priliku da nam zatreba — odgovori Lun.

Gorvald radosno prihvati. Povede ih jednim hodnikom i otvori vešto prikrivena ali masivna vrata. Ukaza se lepa spavaća soba, od koje se moglo sići do podruma i jednim hodnikom ispod zemlje do zadnje ograde vile. Tamo se nalazila rezervna garaža, pored izlaza. Onaj ko je imao ključeve garaže, mogao je neprimećen stići u ovu sobu.

— Od ovog momenta soba koju ste videli rezervisana je samo za vas. Vratimo se da vam sve pokažem, a onda možete ovuda i izaći.

— Vrlo ste ljubazni i mnogo ste nas zadužili — zahvali Lun.

Polu sata kasnije on i Makferson vozili su se ka Bridžportu.

XIV

Nestrpljivo je očekivao novog prijatelja. Deni je već bio počeo da strahuje da neće sresti svog simpatičnog poznanika, darežljivog »poslodavca«. Sedeći u svetloj i prijatnoj kafani, koja je gledala na obalu jezera pred Bridžportom, Deni je ubacivao cente u muzički aparat i slušao muziku često pogledajući prema ulazu.

Već je bio pao mrak i gradska svetla ogledala su se u jezerskoj vodi. Deniju je već bila dosadila muzika i opet je uzeo novine nastavlajući da čita senzacionalne izveštaje o obračunu u »Raju« i o doživljajima mlade profesorke dr Džejn

Vittington. Nađe i jedan vrlo opširan članak u kome su bili sažeti podaci iz starih londonskih listova koji su pisali o nekadašnjim podvizima Luna, kralja ponoći.

Pokušao je da zamisli taj romantični lik usamljenog borca protiv razbojnika. Njegova mašta se razigravala i on je video sebe kao Lunovog prijatelja i učesnika u njegovim podvizima. Poče da razmišlja o obračunu u »Raju«. Laka jeza prođe ga od pomisli koliko je nemilosrdan i osvetoljubiv taj kralj ponoći. Ali Deni mu je davao za pravo. »Opomenuo ih je sasvim jasno o tome su pisali svi listovi. Lun ne može da gazi svoju reč, jer onda ne bi bio ono što jeste... Ali sedamnaest mrtvih. To je ipak mnogo... Možda su svi bili učesnici otmice... Sa gangsterima se mora tako...«, razgovarao je sam sa sobom.

Tada udoše dva nepoznata čoveka. Deni ih osmotri i opet prihvati novine. Bio je već sasvim nestrpljiv.

Ona dva čoveka sedoše blizu njega i naručiše piće. I oni ubaciše novac u automat. Slušajući muziku gledali su kroz razmaknute zastore ka jezeru.

Tada visoki čovek izađe, a onaj drugi, niži i na izgled snažniji, ostade sedeći. Nekoliko minuta kasnije on htede da upali cigaretu, ali utvrdi da nema vatre. Ustade i zamoli mladića da mu pozajmi šibicu.

— Hvala — reče saginjući se da ostavi šibicu na sto pred mladićem i uzgred prošaputa: — Napolju vas čeka vaš prijatelj. Pođite desno do robne kuće i sačekajte pred trećim ulazom.

Mladić se trže i zagleda u nepoznatog čoveka. »Taj glas...«, pomisli, a onda se osmehnu i ostade mirno sedeći. Mahnu kelneru, plati piće i nehajno odšeta napolje.

Pred vratima ga je čekao Lun i pođe za njim. Uskoro se nadoše pred robnom kućom. Stajali su jedan blizu drugog.

— Idite i sedite u ona crna kola. Vaš prijatelj će doći tamo. Eno ga već ide — reče Lun mladiću.

Bio je proverio da li je sve u redu sa novim vozačem. Nigde se nije mogla primetiti kakva zaseda. Opreznost je bila pravilo na svakom koraku koji je u ovakvim prilikama morao da napravi u Čikagu.

Mladić pođe i našavši otključan automobil sede za volan. Makfer-son i Lun smestiše se na zadnje sedište.

— Vozite, Deni — reče Makfer-son.

— Kuda?

— Birajte sami pravac, dok vam ne kažem da skrenete — dodade Lun.

Deni je bio izvrstan vozač, a kola koja je sada vozio bila su pravo iznenađenje. Mogla su da razviju gotovo neograničenu brzinu. On je to osećao čim je isprobao uređaje.

— Ova kola su prosto divna! — uzviknu povećavajući brzinu i pomeri ogledalce iznad prednjeg stakla da vidi ljude na zadnjem sedištu.

Gotovo zaboravi da pazi na vožnju i naglo se okrenu, pogleda onu dvojicu i jedva se otrže iz ukočenosti izazvane iznenađenjem. Odlučnim manevrom izbeže sudar sa jednim kolima i skrenu u manje prometnu ulicu. Opet pogleda u ogledalce.

Dva čoveka na zadnjem sedištu se nasmejaše. To nisu bili isti koji su ušli kad je krenuo. Zato pritisnu kočnicu i zaustavi.

— Ko ste vi?... Kako ste ušli? — upita zbunjeno.

— Ako hoćeš nas da voziš, ničemu se nemoj čuditi — nasmeja se Makfer-son. — To je mala promena izgleda.

— Uh, boga mu! — odahnu Deni poznavši glas svog prijatelja. — Umalo nisam naleteo na jedna kola, kad sam video da vas nema i da tu sedi neko sasvim drugi.

— Sve je u redu. Stali ste baš na tihom mestu. Tu je i parkiranje doz-

voljeno – šalio se Lun videvši da kolima prilazi saobraćajac i već vadi blok sa priznanicama za kaznu.

– Zar ne vidite da je ovde zabranjeno i zaustavljanje i parkiranje? – upita policajac Denia.

– Ne vidim – jetko odgovori ovaj.

– E, onda ćete videti drugi put! Pet dolara, molim – izreče policajac kaznu.

Deni plati bez reči i gundajući pokrenu kola. Lun i Makferson su se smejali.

– Eno tamo ima mesta za parkiranje – reče Lun.

Deni zaustavi i uveze kola na prostor za parkiranje uživajući u radu motora. Vozio je kao da mazi mašinu, a sada je parkirao kao da ima korpu jaja na glavi. Nije se osećao ni potres, ni trzanje naglo pritisnutih kočnica. Kola su u njegovim rukama postajala živo biće.

– Sviđaju vam se ova kola – primeti Lun.

– Ona su divna! To je snaga! Kakav je to motor! – oduševljavao se Deni.

– Ona su sada vaša. Odvezite se do gospodice Džejn Vitington. Vaš je zadatak da je vozite i pratite – objasni Lun.

– To je divno! Ovim kolima išao bih i na kraj sveta. Ne izgledaju lepo, ali bih voleo videti vozača koji bi me prestigao i na najbržoj trkačkoj mašini – reče mladić.

– Nije reč o kolima. Ona i nisu važna. Važna je gospodica Džejn Vitington. Treba da podete k njoj rano ujutro i da joj date ovo pismo – reče Lun i pruži mu uzani omot.

– A posle? – upita mladić.

– Posle je nećete gubiti iz vida. Umete li da se služite ovim? – upita Lun držeći na dlanu pištolj.

– Umem. Bio sam jedan od najboljih strelaca Milvokija. Znaite ja sam otuda – odgovori Deni.

Lunu se sve više sviđao mladi vozač.

– Nadam se da ćete zaštititi Džejn, ako se ukaže potreba.

– Spavaću pred njenom kućom, stražariću pred univerzitetom...

– U pismu je molimo da nikud ne ide bez vas. Verovatno da nema nikakve opasnosti za nju, jer će vam policija biti stalno za petama. Vaš je zadatak, kad to mi zatražimo i u dogovoru sa Džejn, da se »odlepите« od policije i dodete da se sastanemo – objasni Lun.

– To mi neće biti teško da izvedem – samouvereno reče Deni.

– Potrebno je da shvatite još nešto. Otvorite ovaj poklopac tu pod radio-aparatom. Eto, ta tri dugmeta obojena različitim bojama imaju naročitu namenu. Kad pritisnete zeleno, kola postaju zelena, ali to se mora uraditi samo u trenutku kad naglo zavijate u jednom ili drugom pravcu. Crno dugme opet vraća raniju crnu boju. Posle nje kola mogu da postanu siva, ili crvena – objašnjavao je Lun.

– Je li to moguće? – upita Deni ne verujući.

– Moguće je i sigurno. Kad se menja boja, menja se i njihov broj. Ali tu ima još jedna stvar. Ovo krajnje dugme na radioaparatu uključuje vezu sa nama. Mikrofon je ovo dugme kod brzinomera. Kad ga povučete, ono izlazi vukući za sobom žičani gajtan. Preko njega možete govoriti sa nama, ako smo u Čikagu. Slušaćemo svakog parnog sata – govorio je dalje Lun.

– Mladić povuče dugme i otkri mikrofon.

– Ima li još kakvih iznenađenja u ovim kolima? – upita smešeći se.

– Ima još nekoliko. Kola su oklopljena, imaju naročite gume, koje ne eksplodiraju, jer su ispunjene mehurićima pod pritiskom. Može da ih pogodi kuršum, a one neće biti jače oštećene. To daje sigurnost i pri najbržoj vožnji. Ali važno je da ne dozvolite da policajci njuškaju po automobilu. Zato im uredno pokažite dokumenta.

Kola su registrovana na vaše ime. Džejn će, kad pročita pismo, potvrditi da ste njen stalni vozač i pratilac – završi Lun.

– Jeste li zapamtili sve, mladiću?

– upita Makferson.

– Jesam, ali da ponovim celu stvar – odgovori mladić i nabroja sve naloge.

– Odlično! Vi umete da se služite glavom – pohvali ga Lun i pruži mu ček na pet stotina dolara. – Dvesta dolara su vaša plata, a ostatak je za eventualne troškove i gorivo.

– To je mnogo – primeti mladić.

– Ali zato imate obavezu – reče Lun i objasni mu u kojoj banci da zameni ček za gotov novac.

Zatim Lun i Makferson izidoše i pozdraviše se sa mladićem. On je gledao za njima dok ne nestadoše iza ugla.

»To može biti samo Lun«, pomisli mladić.

Pokrenu kola i krenu zaobilaznim ulicama. U jednom slabo osvetljenom delu starog Čikaga isproba dugmad za menjanje boje. Stajao je zanemao od čuda i posmatrao kola gotovo poplešen da nije u pitanju zabuna i da nije izlazeći iz svojih stao pred neka druga, jer ova su sada bila crvena.

Odveze se kući, pažljivo smesti kola u garažu i pođe da se odmori opipavajući pismo za Džejn i razmišljajući o susretu sa njom. Nestrpljivo je očekivao da ga savlada san, kako bi noć što pre prošla i približio se trenutak stupanja u novu službu.

XV

Ta dva aviona kretala su jedan za drugim u razmaku od pola sata i letela prema zapadu. Lun se nalazio u prvom, a Makferson je krenuo drugim. U toku noći napravljeni dokumenti i promenjeni izgled omogućili su im da nesmetano putuju.

Lun kao poznati artista i madioničar, a Makferson kao stari mornar potpuno bele kose i naboranog lica. Cilj prvog aviona bio je Los Angeles, ali avion se posle preletanja Stenovitih planina i visoravni Kolorada spuštao u gradiću Mojave. Drugi avion leteo je nešto severnije i preko Utaha dolazio do Las Vegasa, gde je ostavljao veći deo putnika i produžavao skrećući opet na severozapad da se spusti u San Francisko.

Susret dva putnika bio je određen za dvadeset dva sata pred kasino-hotelom »Tropikal« u Strip ulici koja ide prevlakom na čijem je kraju nastao stari Las Vegas, a koja je postala oličenje novog.

Kad su avioni poleteli bilo je lepo, vedro jutro, koje je obećavalo prijatno putovanje, iako ne prilično dugom i teškom vazдушnom putu. Lun se zabavljao prateći pogledom zemlju i proveravajući tačnost preletanja aviona preko Misisipija. Avionska karta sa označenim pravcem letenja tačno je pokazivala minute stizanja nad određene tačke. Lun se obradova preciznosti tih računa i nastavi da se zabavlja kontrolom putničkog vazdušnog saobraćaja.

Međutim, Makferson se nije bavio takvim posmatranjima. Namignuo je lepoj stjuardesi, koja se nežno brinula o najstarijem putniku. Šapnuo joj je da njegova kosa neće dugo biti bela, čemu se ona smejala kao uspejoj šali.

– Kažem vam, obojiću je u drugu boju, makar zelenu – govorio je mornar veselo. – A sad mi negde pronadite dobru čašu brendija. I biću miran kao dojenče.

Ona mu donese piće i uskoro Makferson pokrenu polugu koja izravnavala sedište i položaj pogođan za dremanje, a onda njegove oči sklopi san nevinašceta.

Probudio se tek kad je avion počeo nemarnije da leti zapadajući u vazdušne vrtloge nad Stenovitim planinama i preko Vasač planine.

Bilo je dva sata posle podne kad stigoše na aerodrom Las Vegasa. Izlazeći ka taksi stanici, Makferson primeti jedno poznato lice u velikim kolima boje slonove kosti. Bila je to lepotica iz »Raja«, veštak u pravljenju lažnih kocki Sofija Zani-boni. Pored nje je sedeo mali čovek čije oči su skrivale tamne naočari. Ali Makferson se mogao zakleti da je to Džon Dži, a da su desetine »besposlenih« naokolo revolveraši ovog gangstera.

Mornar se kretao sporim staračkim korakom, oslanjajući se na debelo štap. Teško je disao, zastajući da dobije snage.

— Dečko-oo, voozi me-ee u ne-eeeki ho-o-otel... Alli-li je-eefti-ini-iji — otezao je Makferson prilazeći jednom taksiju i hvatajući se za vrata uzdrhtalom rukom.

Lagani vetar mrsio je njegovu belu kosu. Gangsteri nisu ni pogledali za njim. »Do stotinu đavola, ajkula i morskih čudovišta! I sam ću pomisliti da imam preko sto godina!«, psovao je Makferson ne osvrćući se, ali zapazajući kako dvadesetak ljudi pažljivo zagleda svakog putnika koji je prispeo ovim avionom iz Čikaga. I gotovo svaki putnik dobi nevidljivog »pratioca«. Samo Makfersonov taksi pođe bez te počasti.

— Zašto ste došli ovamo, stari? — pitao je vozač taksija.

— Ja-a sa-am i-iz Ča-ančo-ona-a — otezao je mornar.

Vozač izgubi volju da dalje razgovara i odveze mornara u zapušteni hotel u starom delu Las Vegasa.

*

Posle sletanja u Mojave, Lun je obilazio gradić tražeći najbolji način da produži prema Las Vegasu. Pred jednom krčmom primeti automobil sa natpisom »Artistička grupa Feniks«. Nije mu bilo teško da u odvojenom delu krčme nađe

članove ove grupe, snažnog muškarca, vitku i živahnu crnku i jednog starca tužnog lika, u kome je bilo lako prepoznati čoveka koji je celog života morao da zasmehava publiku.

Lun sačeka dok družina nije završila pozni ručak, a onda pride njihovom stolu i zamoli ih za razgovor.

— Izvolite, gospodine! Najbolje sedite kod nas gospodine... — naglasi poslednje reči muškarac čekajući da se pridošlica predstavi.

— Ja sam Hari Smit — pokloni se Lun dostojanstveno.

— Milo mi je, gospodine! Ja sam Artur Krejn — reče čovek pruživši ruku.

Lun se predstavi njegovoj ženi, koja se zvala Frensis. Ona mu predstavi starca kao Tomasa Kripena. Ali uprkos upoznavanju, svi prisutni ostadoše ukrućeni i gotovo nepomični.

— Vi ste hteli da razgovaramo o nečem? — počeo Artur Krejn.

— Da. Imam jedan predlog. Vidim da ste vi artistička grupa i predlažem da me primite kao člana. Nadam se da će poslovi ići dobro — odgovori Lun.

Kripen je vrteo glavom.

— Dragi gospodine, neće biti ništa od toga. I sami se jedva izdržavamo — reče Krejn rezignirano.

— Ali vi ne znate kakav vam uspeh garantujem. Ja sam se razišao sa grupom koja me iskorišćava. Plaćali su mi svega stotinu dolara na nedelju — požuri Lun da iznese svoje mišljenje.

— Sto dolara?! Pa jeste li vi ljudi?

— pitao je stari Kripen.

— Ne, nisam lud. Ono što ja mogu da pokažem publici, to ne može ni jedan živi artista — odgovori Lun i podiže glavu.

— Šta to vi možete da pokažete?

— upita Frensis smešeći se i pažljivo posmatrajući došljaka.

— Sve... Kako da vam objasnim? Ja sam madioničar, opsenar, vidovnjak, hipnotizer, ukrotitelj... Najbo-

lje... da zamolite vlasnika krčme da zatvori ovaj separe i omogući pet minuta audicije – odgovori Lun.

– Vi mnogo obećavate – mračno reče Artur Krejn.

– Još više mogu da ostvarim. Kakav je položaj grupe momentalno – upita Lun.

– Pa... dosta neizvestan – odgovori nesigurno Krejn. – Pokušaćemo da nastupamo u Las Vegasu, ako nas ne izbace glavačke. Ali momentalno... imamo jedva da platimo ovaj ručak i benzin do Las Vegasa.

– Onda ovako da uradimo: Ja odmah ulažem hiljadu dolara u vaš posao. Vratićete mi kad zarada bude dobra. Od čiste zarade deset odsto meni, a ostalo delite vi – predloži im Lun veselo.

– A ne! Tako ne ide! Mi nismo razbojnici da vas orobimo. Dvadeset pet odsto svakom! – živnu Krejn.

– To će posle iznositi mnogo. Vi plaćate troškove, a meni je za sada dosta deset odsto. Ugovor važi samo nedelju dana. A onda ćemo razgovarati. Kad bude dosta novca, lako će se deliti. Treba neko da zaradi novac da bi proširio grupu. Bilo bi lepo imati dvadeset najnovijih automobila sa dvadeset komfornih kuća na točkovima i jednim desetotonskim kamionom koji bi nosio šator za nastupe tamo gde nema udobnih dvorana – pričao je Lun.

Njih troje su ga posmatrali otvorenih usta.

– Vi ste stvarno veliki čarobnjak ili strašan lažljivac i hvalisavac – izusti stari Kripen mrzovoljno ali oči su mu živnule nadom u nemoguće.

Lun izvadi svežanj novčanica i počeo da odbrojava.

– Evo hiljadu dolara... Ali ne! Bolje uzmite svih dve hiljade – reče bacivši paket na sto.

Oči prisutnih se razrogačiše. Toliki novac se daje njima u ruke! A

tek su se upoznali sa ovim čudnim čovekom. Pored toga očito je da novčanice nisu lažne.

– Ko čuva novac? – upita Lun.

– Frensis nosi novac, a mi revolvere – nasmeja se Krejn.

– Odlično! A sad da pokažem delić mog programa – reče Lun i donese svoj kofer.

Vlasnik kafane pristade da zatvori ovaj deo lokala i ostade da posmatra strančeve veštine.

Lun otvori kofer tako da mu se ne vidi sadržina i uredi sitnice u njemu. Zatim ispruži ruke prema posmatračima i počeo:

– Napolju počinje nevreme – reče kao da se predomislio.

Svi oslušnuše daleku grmljavinu, koja se pojačavala. Začu se pljuštanje kiše i hujanje vetra pod krovom.

– Do đavola! – opsova krčmar.

– Pokisnuće mi stolnjaci!

Otrča ka hodniku, ali se odmah vrati.

Napolju nema kiše, a vreme je lepo. Otkud to? – čudio se zureći u Luna.

– Vidite li ovu mačku? To je najopasnija vrsta na svetu – nastavi Lun.

U rukama je držao malenu mačku, koja se otimala i maukala. U jednom momentu se ote, ali je on uhvati za rep. Ona tada nasrnu na njega i baci mu se u lice drečeći užasno. Njeni nokti pođoše pravo ka Lunovim očima. Frensis vrisnu.

Lun se nasmeja i mahnu običnom maramom, kojom je brisao lice.

Gledaoci se još nisu ni snašli, a Lun počeo da lovi jednu zmiju, koja je palacala šišteći. Jednim pokretom ugura je u kofer i zamahnu za pticom koja izlete i udari u okno. Bila je bela i onesvešćena. Lun je pomilova i baci uvis. Ona polete, zapeva i vrati mu se na rame.

– To... To je nemoguće! – viknu stari Kripen.

– Pst! – upozori ga uzdrhtala Frensis.

Lun tada skide sportski kaput i strže košulju. Njegovo snažno telo privlačilo je poglede. On se baci uvis, prevrnu tri puta i dočeka na ruke, ostavši sa nogama prema tavanici. Zatim napravi novi skok i u istom položaju nađe se na stolu. Žile na njegovim rukama nabreknuše i on se izdiže na prste ruku, pa ostade da održava ravnotežu oslonjen samo na vrhove oba kažiprsta.

Čuše se uzvici divljenja gospodina i gospode Krejn. Oni su bili artisti-atletičari. Nisu ni sanjali da se ova veština može uvežbati, iako su čuli da je neko u svetu izvodi.

Skočivši sa stola Lun poče da igra jedan brzi step. Muzika ga je pratila kao da se u kafani nalazi veliki orkestar. A onda zabubnjaše bubnjevi iz njegovih usta poče da izlazi plamen u velikim mlazevima. Gledaoci nehotično ispružiše ruke u odbranu.

Vatra iz njegovih ustiju nije prestajala. Samo su mu se snažna prsa brzo nadimala. A tada on poče da iz vatre izvlači jednu dugu papirnu traku koja nije gorela. Hrpa traka rasla je pred njim, a on je još uvek brzim pokretima ruku izvlačio iz usta nove i nove metre papira. Odjednom sve to prestade i on gomilu papira, tešku bar pet kilograma, odnese do ugašenog kamina. Baci papirnu gomilu u kamin i dunu mlaz plamena. Papir se upali i poče da sagoreva.

— Vi možete imati milione! — uzviknu Krejn.

— Ostanite kod mene mesec dana. Svakom po deset dolara dnevno, hranu, piće i sobe! — predloži krčmar.

Lun je ćutao oblačeći se i popravljajući kravatu, koja se stalno trudila da ga zagri. Svi su se smejali toj kravati, koja je grabila svaki trenutak da nežno, kao ruka, pomiluje svog vlasnika. Rukavi njegovog sportskog kaputa mahali su sa stolice gledaocima, a onda se kaput

sam pokrenu i namesti za oblačenje. Lun mu ljubazno klimnu glavom, obuče ga, a onda se brzo namesti da i sam sedne. Kaput se zakikota od radosti.

— Vi govorite iz trbuha! — reče Krejn zadivljeno.

— Govorim kako hoćete. Poslušajte moju ruku — reče Lun i pruži dlan do Krejnovog uha.

Ovaj nasloni uho i oči mu zaigraše.

— Pa ona svira i peva! Da, to je »Pesma Koloradu! — uzviknu.

— Mogu li i ja da čujem? — upita Frensis.

— Nešto iz »Crne Karmen«. Može li? — predloži ona i nasloni lice na njegov dlan.

Svaka crta njenog lica odavala je divljenje i uživanje, a onda se uozbilji. Ruka joj je šaputala: »Vi ste lepi i bićete srećni. Vaš treći muž neće vam biti poslednji. Imaćete još jednog, najlepšeg i bogatog. Živećete u Njujorku i putovati po svetu. Sve zavisi samo...«

— No, Frensis! Dosađuješ gospodinu! — prebaci joj Krejn.

Ona ništa više nije čula i nerado ispusti Lunovu ruku. Trudila se da sakrije rumenilo i uzbuđenje. Želela je da joj ta ruka bude večno uz lice i priča tim čudnim, lepim glasom.

— Baš nisi morao da prekineš onu muziku. Bilo je tako divno — dobaci mužu ljutito.

— Ali, Frensis... Treba da krenemo — pravdao se Krejn.

— Kaznićemo ih za nepažnju prema dami — nasmeja se Lun i mahnu rukama.

Krčmar pođe ka stolici i sede, a onda se nalakti na sto i zaspa. Krejn i Kripen spustiše glave na ploču stola i oči im se zatvoriše. Muzika je dopirala odnekud i Lun ustade.

— Molim za ovu igru — pokloni se pred Frensis.

Ona se priljubi uz njegovo telo. Osećala se kao da nije teža od neko-

liko grama. Tango je bio divan i ona je zabacila glavu gledajući u lice lepog stranca. Zastadoše za trenutak, jer su se menjali step, sloufoks i bugi, pa onda neka muzika koju ona nikad nije čula. Ali igrala je bez teškoća. Lunove ruke su je podizale, vrtele u vazduhu, provlačile ispod pazuha, ostavljale da se sama okreće u ludom ritmu. A zatim nekom čudnom snagom privlačile ispod pazuha, u zagrljaj... A sve to se događalo bez umora, bez ubrzanog disanja...

Ali to je bila jedna čudna hipnotička iluzija. Igra je samo počela, a onda je ostalo Frensis sanjala, dok je Lun pakovao kofer i spremio se da probudi celo društvo. Frensis je doživljavala kraj igre, povratak na svoje mesto i buđenje ostalih.

— Ne govorite o igri! — upozori je Lun pre njihovog buđenja.

— Šta je to sa mnom? — pitao se Krejn.

— Odjednom ste svi zadremali, a gospodin pošao da pakuje kofer — ljutila se tobože Frensis.

Uskoro su platili obećavši krčmaru da će posle Las Vegasa možda gostovati i kod njega. Smeštaše se u kola i krenuše putem koji je vijugao među stenama visoravni čias se približavajući, a čias odlazeći daleko od kanjona u kome je šumeo Kolorado.

— Ne zaboravite da u Las Vegasu niko ne sme znati da se odskoro poznajemo. Imao sam ugovor sa grupom Džonsona Jugilbia. On me traži da me natera da opet radim za njega. Hulja, prevario me i napravio ugovor do kraja godine. Ako me nađe nateraće me da se vratim, ili da platim pedeset hiljada dolara. Zato ću nastupati pod mojim pravim imenom kao Hari Smit, a ugovor je sačinjen mojom srećom, na moje umetničko ime — pričao je Lun.

— Budite bez brige, gospodine Smite — uveravao ga je Krejn.

— Jednostavno sam vaš stalni član grupe već dve godine i sve će

biti dobro. Zovite me Hari, sve vas molim za tu ljubaznost — nastavi Lun.

— I ti nas tako isto zovi imenom!

— Je li tako Frensis? — reče Krejn.

— Tako je, dragi — odgovori ona i okrenu se ka Lunu. — Helou, Hari! — mahnu mu rukom smešuci se.

Stari Kripen je razmišljao sedeći pored Luna na zadnjem sedištu. Mučile su ga nevidene veštine novog kompanjona.

— Koliko godina treba da se nauče vaše veštine? — pitao je nadajući se da bi i on mogao nešto da postigne.

— Za nekoliko meseci možete znati sve što je van atletike i teških telesnih vežbanja. To ne možete savladati u vašim godinama. Ali pokušajte — smejaio se Lun i počeo da mu objašnjava jedan zanimljiv trik, koji je inače bio jednostavan.

Starac ga isproba i uskliknu:

— Pa ja to mogu. To je divno. Ura!

— Ne uzbuđuj se, stari — dobaci mu Krejn.

— Još nekoliko ovakvih stvari i moja egzistencija je obezbeđena. Primiće me i najveći cirkus ili varijete! — oduševljavao se starac.

— Sve ću vas naučiti po dvadesetak najboljih trikova. Ja sam imao najbolje učitelje sveta — obradovao ih Lun.

Malo kasnije zapevaše »Pesmu Koloradu«.

*

To je bilo prvi put da Džon Dži ide lično na neki spoljni posao. Ne bi to činio ni ovoga puta da Sofija Zanibani nije trebalo da vidi ne nalazi li se onaj napadač među putnicima aviona koji je došao iz Čikaga.

Užasna vest o katastrofi u Čikagu bila je stigla u Las Vegas ne samo posredstvom radija, nego i putem izveštaja dobijenih od Trovača. On je poručivao da budu

oprezni i da se može dogoditi da druge grupe i bande gangstera dokrajče njihovu. »Moramo se održati!«, poručivao je otkrivajući time da je shvatio opasnost.

Vrativši se sa aerodroma Dži je odveo svoju draganu u veliku vilu iza »Tropikala«. Oterao ju je u njenu sobu, a onda pozvao šefove grupa i ponovo im objasnio koje vanredne mere treba da se preduzmu. Dok su bili u razgovoru, jedan od posmatrača je javljao da je pristiglo desetak automobila u kojima su ljudi Strašnog. Dolaze i ljudi ostalih grupa.

Dži je psovao, ali ta vest ga nije uzbuđivala. Znao je da nema obračuna ovde. To je bio nepisani zakon svih gangstera u Las Vegasu. Dok je na to mislio donesoše mu pisma koja su bila označena kao hitna.

»Opominjemo vas da ne bude ispada. Ako ste stvarno umešani u otmicu, čistite se!«, poručivao je neko sa potpisom S.

— Sad je i Strašni spreman da jurne — progunda Dži i otvori drugo pismo.

»Prvi pucanj vaših ljudi biće znak za sve nas da vam pokažemo put iz Las Vegasa«, glasilo je sledeće pismo bez potpisa.

Dži je znao da ono dolazi od Kostela ili Gruta.

Treće pismo je bilo još neprijatnije.

»Isti ljudi se ne mogu baviti otmicama i vođenjem poslova u Las Vegasu. Ovde mora biti reda i ovo je mesto za uživanje. Nećemo Federalnu policiju i agente zbog vaših gluposti. Čistite se odmah iz Las Vegasa«, pisalo je u njemu.

— I ostale hvata strah od Luna! — prokle Dži i zamisli se.

Znao je da ostale bande neće napasti i pucati, ali će posesti sve pro-laze i biti u vezi sa policijom i šerifom. Pomoći će da se Trovačeva grupa tiho pohvata pri prvom pucanju u gradu.

— Otvorite oči i pazite da ne potežete revolvere. Sve mora da se do-

gađa u tišini — naredi šefovima grupa i otpusti ih.

A onda počeo da prima izveštaje o prispelim strancima. Jedan ljubavni par iz Njujorka, kći vlasnika fabrike automobila sa lažnim šoferom — ljubavnikom, grupa artista, jedan poznati glumac i dve glumice, suparnice u ljubavi sa ovim, izlape-peli bogataš iz Južne Karoline, lepa i bogata udovica iz Luisvila dovela je devera-lepotana, sina jednog od kraljeva čelika, vlasnik trgovačke flotile iz Baltimora... Sve poznati i nezanimljivi tipovi. Nigde znaka da je neko sumnjiv. Dži se nadao da Lun neće stići u Las Vegas. Možda će udaljenost biti dobra zaštita. A možda je dovoljno i što je oteta naučnica slobodna.

Dži nije mogao da shvati kako su se stvari odigrale. Slutio je da je Kugen stvarno hteo da učini ono što je pričala dr Džejn Vitington. Ali zašto je Vins Pirson zakasnio i našao se u »Raju«. I kako su dva čoveka savladala i pobila takve revolveraše kakvi su bili Sudija, Lumis i mnogi ubijeni? Na ta pitanja Dži nije nalazio odgovora. A ta pitanja je Džonu postavljao Trovač javljajući se iz svog nepoznatog sedišta i zato iz pune bezbednosti.

»Kako li sada izgleda?«, pitao se Dži, koji već dve godine nije video svog »gazdu« Trovača. Nije znao ni gde ovaj živi ni kakvo ime nosi. Sistem radio-veze bio je kombinovan od telefonskih i pismenih kontakata, ali nikad nije bilo susreta.

»Ostavlja mene da isturim prsa«, zaključio Dži i odlučio se da zaviri malo po računima kasina. Iz računa na koje odlaze dividende pogođice gde je i kako se sada zove Trovač.

*

Lun beše nagovorio Krejna da iznajmi četvorosobnu vilu blizu Strip ulice. Do večeri su se odma-

rali. Lun im je pokazao nekoliko trikova i svi su bili oduševljeni, shvatajući da će moći da se služe onim što je tako jednostavno i lako, a izgleda tako čudnovato i neprirodno. Pokazao im je i neke veštine za koje su bile potrebne višegodišnje vežbe, a umnogome i naročiti talenat spojen sa izuzetno čvrstom voljom.

— Hoćete li večeras opet uspavati mog muža i starog? — šapatom je pitala Frensis.

Lun se zagonetno smeškao ne ubijajući nadu strastvene artistkinje, čiji život je značio napore da uzbudi, izazove i zabavi druge. A kad je otkrila da postoji neko ko svojim veštinama, snagom i izuzetnošću može da oduševi i zabavi nju, ponašala se kao dete koje je otkrilo grad iz bajke i ugledalo Petra Pana.

— Svakome treba podeliti po sto dolara i da se zabavimo večeras u Las Vegasu, jer od sutra ćemo mi zabavljati druge — predloži Lun i mirno uze pruženih sto dolara.

Stari Kripen prvi nestade.

Do Strip ulice Lun prošetala sa Frensis i njenim mužem, a onda reče da ima malo posla.

— Srešćemo se u nekom lokal!

— mahnu im veselo.

Frensis je zamišljeno gledala za njim.

*

Zastajući i poštajući se koraćao je Makferson ispred »Tropikala«. Već je bio video Luna, ali to nije pokazivao. Nadoše se tek na klupi pred fontanom. Starac je prišao Lunu i zatražio vatre, a onda je prihvatio ponudu da sedne.

— Ima li šta novo? — tiho upita Lun.

— Dži je u onoj vili iza hotela. Uzbudjenje raste. Oseća se tišina kao pred buru — pričao je Makferson šapatom i kašljao posle svake rečenice.

— Večeras ću ga posetiti, ali pošto pogledam hotel. Videćeš me u

restoranu i kasnije u baru i sali za kartanje, ili kod ruleta — reče Lun.

— Zar već žurite, mladi gospodine? — glasno upita »starac«.

— Razgovor je bio ugodan, ali moja žena... — dobaci Lun.

— Ah, žene, žene! — vrteo je glavom Makferson mučno ustajući i šetajući oko fontane.

Bio je veseo, jer je ovaj sastanak sa Lunom pre dogovorenog vremena pokazivao da stvari nisu baš tako rdave. Moglo se očekivati da »Zabava« u Las Vegasu ne bude duga.

Pogledavši još jednom na sve strane Makferson pođe u letnji restoran i smesti se za najgori sto, koji je imao jednu prednost — bio je kod ulaza, a od njega se video i prolaz za posluhu.

Luna je ugledao čim je ušao. Bio je sa Krejnovima. Frensis je bila gorda kao da je pored samog Garija Kuperu.

Posle večere Lun se izvini što će neko vreme morati da napusti bračni par, ali im obeća da će ih potražiti. Makferson ga je izdaleka držao na oku i pratio do bara, a zatim u halu sa automatima za kockanje.

Lun je prišao prvom automatu sa kiseonikom, ubacio metalni novac i pustio da ga struja tog čistog vazduha umiri. Znao je da isti takav aparat u gornjim salama često sa kiseonikom duva i opojne mirise, koji pojačavaju dejstvo alkohola i »smelost« kockara.

Zveckajući šakom metalnog novca Lun je prišao jednom automatu. Palile su se raznobojne svetlosti, čulo se zujanje automata i putovanje metala po varljivom kockarskom putu. Lun je već bio »lakši« za nekoliko dolara. Išao je od automata do automata. Bilo ih je raznih oblika i sistema. Po sali su se vrzmali profesionalni kockari i radoznali turisti. Ali bilo je i gangstera koji su motrili.

Kod jednog automata Lunu se nasmeši sreća. Posle igre svetlećih

dugmadi i staklenih slova, raznobojnih figura i znakova sa karata za igranje, iz automata pokuljaše metalni žetoni. Ovde se nije dobijao ubačeni novac. Automati su davali žetone sa kojima se moglo igrati u drugim salama kazina. Lun izbroja žetone. Dobio je dve stotine dolara. On ode do kasirke da mu ih zameni.

Lun uđe u salu sa ruletom. Promeni nekoliko stotina dolara u žetone i poče da posmatra. Odšeta do Makfersona, koji je zagledao jedan ukras na zidu.

— Imam u džepu dva paketa spakovane hartije u veličini novčanica. Kad zamenim žetone, daću ti pravi novac, zato budi pri ruci — pričao mu je smeškajući se i pokazujući prstom čas jedan čas drugi deo ukrasa kao da priča o njemu.

A onda se nađe pored ruleta. Njegove ruke podigoše se iznad igrača, kao da traži prolaz. Kad se probio do stola, poče da igra. Izgubi nekoliko puta. Na ovom mestu bila je krupnija lepa, ali bleđa devojka. Ona mu se nasmeši sa žaljenjem.

— Sad ću dobiti. Stavljam na sedmicu deset dolara. Igra li boja?

— Izvolite — opet se osmehnu devojka.

— Pedeset dolara na žuto! — reče Lun.

Rulet se zavrte. Igrači i krupije pratili su okretanje ruleta, ali u jednom trenutku osetiše potrebu da za trenutak zažmure. Dobijala je sedmica i žuto. Lun zgrnu novac.

Izgubio još nekoliko puta manje svote, a onda opet stavi na sedmicu i žuto po sto dolara.

— Opet sam dobio! — uzviknu ispoljavajući lažnu radost.

Igra je dobijala sve veću »temperaturu«. Lun je ulagao sve veće sume. Na njegov broj su igrali i ostali. Banka je već bila u opasnosti. Devojka je bila bleđa i osvrtała se kao da traži pomoć. Njene kutije sa žetonima bile su gotovo prazne.

— Zatvaram za jedan minut, da donesem žetone — reče i otrča.

Vratila se uskoro sa duplom rezervom žetona. Bilo je najviše onih krupnih.

Lun izgubi pedeset dolara, ali sledeći put uloži pet stotina na zeleno i četvorku.

— Uvek igra i na broj i na boju. Parne sa zelenim, neparne sa žutim — govorio je jedan kockar i beležio rezultate radi svojih »studija« u otkrivanju sistema koji sigurno dobija.

A niko nije video da rulet uvek pokaže nešto drugo, ali oni »vide« ono što Lun želi. Devojka i igrači bili su pod jakom hipnozom. Sad je Lun mogao da pruži ruku i namesti rulet posle zaustavljanja baš kako mu je zgodno. Pred njim je bila hrpa žetona.

Salom se pronosio glas o čudnom dobitniku.

— Svota se popela na preko pola miliona dolara — uzdisali su kockari.

Makferson je pažljivo posmatrao šta se događa. Nije mu izmakao nekakav znak čoveka koji je došao da vidi šta se događa.

— »Banka« je razbijena — objavi devojka i suze joj podoše.

Videla je u životu stotine uništenih ljudi, koji su pred njom izgubili celu imovinu, a neki odlazili da prostrele glavu. A nije imala suza za njih. Ali sada je sa razbijenom bankom bio ugrožen njen položaj. Nije se zaustavila na vreme, a to se kašnjavało.

Lun ode do kasirke i promeni žetone. Ona mu mirno preda paket krupnih novčanica. Bilo je tu preko osam stotina hiljada dolara.

— Ne mogu vam dati još osamdeset hiljada, jer ih nemam u krupnim novčanicama — izvinjavala se blagajnica u neprilici.

— Ništa, zadržaću toliko u žetonima — nasmeja se Lun i potrpa novac u džepove.

Iza zavesе pratila su ga dva oka. On primeti kako Makferson ot-
kleca ka toaletu i uputi se za njim. Odmah iza zavesе predade mu no-

vac, a zatim se vrati u salu. Prošeta se do drugog ruleta i stade posmatrajući. Neko počeo da mu šapuće pored uva.

— Ne igrajte više, savetujemo vam. Najbolje je da odmah napustite kasino.

On udari čoveka laktom u trbuh i nasmeja mu se u lice. A onda pođe ka izlazu. U holu je bila gužva i on htede da je izbegne, ali se nađe opkoljen desetoricom tipova čije zanimanje nije bilo teško pogoditi.

— Podite za nama, ali bez podvala. Mi znamo da ste se služili trikovima. Novac ste nepravедno dobili. Napred! — zapovedi mu jedan gangster i gurnu ga ka zavesi.

Lun oseti kako ga žulja cev revolvera. Poslušao gangstera bez reči i neđe se iza zavesе.

— Dajte novac — naredi voda napadača.

Lun je vadio pakete iz džepova, a gangster ih je slagao u kožnu torbu. Opipaše ga i izvukoše mu pakete i ispod košulje. Veoma im se žurilo i nisu zagledali novčanice. A i zbog čega? Zar ih nije pre nekoliko minuta uzeo iz ruke njihove kasirke.

— Ostavljamo vam vaš revolver. A sad se gubite i ustrelite se njime — podviknu gangster i gurnu ga kroz jedna vrata, koja škljocnuše za njim.

Lun se nađe među nekakvim sanducima iza kasina i po mraku jedva stiže na asfalt. Izgubio se u parku. Ulicom je koračao Makfer-son. Sastadoše se i zadoše u najmračniji deo parka.

Posle četvrt sata niko više nije mogao da ih prepozna. Makfer-son je izgledao tridesetak godina mladi, a Lun toliko stariji. Već gotovo sasvim seda kosa, nekoliko novih bora, promenjena boja kože, okrenuti kaput, nova kravata, dva mladeža na licu i nekoliko drugih detalja, a uz to povijena leđa i izmenjen način koračanja stvorili su pravo čudo. Makfer-son je imao osećanje da je njegov drug nestao, a tu vidi nekog sasvim nepoznatog.

A sam mornar je sada imao smeđu kosu čija je boja nastala kao hemijska promena na sasvim belo obojenoj. Nije bilo ni onih prirodno sedih vlasi, ni dubokih bora na licu. Hod je postao čvrst i hitar, a ispravljena leđa učinila su da on sada izgleda viši i vitkiji.

— Lakše sam podnosio da ja budem star, nego da tebe vidim kao dedu — reče Makfer-son šapćući.

Lun se starački zakašlja i oni se uputiše prema vili iza »Tropikala«.

*

DŽi je besneo saznajući za događaj u kasinu. Takva suma novca bila je težak gubitak za čitavu bandu.

— Pronađite tog mađioničara kako znate! I donesite taj novac natrag, ili ćete zapamtiti ovo veče! — vikao je petorici gangstera, koji su ga gledali prestrašeno.

Dok su izlazili iz vile i sašaptavali se kako da nađu mađioničara, iza visokih redova šimšira Lun i Makfer-son ih prepoznadoše.

— Ruke uvis! Odbacite oružje! — viknu Lun.

Ali nervozni gangsteri se prevariše i poteškoše revolvere. Makfer-son se nađe u svom elementu i njegov glomazni kolt zagrmе. Lun je gađao svakim kuršumom i pet gangstera ležalo je na zemlji. Trojica su već bili mrtvi, a dvojica ranjenih pucali su nasumce dok im ne nestade metaka u šaržerima. A onda pokušao da se odvuku u zaklon, ali kuršumi pogodiše i njih.

Sa prozora vile odjeknuše hici. Čuvari oko Džija stupili su u akciju. Negde iz daljine čula se zviždaljka i uskoro se na stazi pojaviše tri policajca.

— Prekinite pucanje! — dozivali su one iz vile.

Lun i mornar su ćutali i puzali iza šimšira. Uskoro se nadoše u garaži. Dvoja kola koja su se tamo na-

lazila behu spremna za vožnju. Nedostajali su samo ključevi.

— Budi spreman — šapnu Lun i postavi se iza jednog stuba.

Uskoro u garažu dotrča omalen čovek. Prepoznade Džija. Pratila su ga dva krupna gangstera, koji ostadoše napolju dok on ne izveze automobil. U trenutku kad je stavljao ključ u bravu vrata, Lun ga udari pesnicom u potiljak i prihvati ga drugom rukom. Brzo mu dunu iz pumpice u nozdrve. Naročiti gas bio je sigurna garancija da neće brzo doći svesti.

A tada Makferson i Lun polako pridoše vratima garaže i nadoše se iza leđa dva gangstera. Dva udarca drškama revolvera učiniše da prolaz bude raščišćen u tišini.

Kod vile se još pucalo. Gangsteri su obezbeđivali odstupnicu svom vodi, ne sluteći da je to uzaludan posao, jer su ga Lun i mornar već bili smestili u automobil i kola su kretala izbijajući na tihu ulicu koja je vodila ka brdima.

XVI

Sada je sve gotovo, mali zlikovče. Ispričaj nam svoju priču — govorio je Lun posmatrajući gangstera.

Nalazili su se među stenama iznad drumu koji je vodio prema Dolini smrti i skretao, zaobilazeći pustinju Mojave, prema Sijera Nevadi. Dobro zaklonjeni mogli su mirno da razgovaraju. Makferson je bio na straži, osluškujući da li će se zaustaviti neki automobil od onih koji su prolazili drumom u oba pravca.

— Neću da govorim! Ko ste vi? — pitao je Džon Dži vrpoljeći se vezan i postavljen uza stenu.

— Govorićeš, Dži. To ti ja tvrdim! Opomenuo sam vas sve da pustite Džejn Vitington, ali vi to niste uradili... — govorio je Lun.

— Vi ste... Vi ste kralj ponoći?! — zurio je Dži u »stranca« pred sobom.

Lun zađe iza automobila. Sa nekoliko poteza vatom namočenom u rastvarač i obrisavši kosu maramicom natopljenom u naročito sredstvo, Lun brzo vrati svoj pravi izgled. Kad se pojavio pod prigušenim svetlom zaklonjenog automobila, gangster ga je gledao kao vampira.

— Otkuda sada vi? — upita osvrćući se hoće li ugledati čoveka koji je pre nekoliko trenutaka bio tu pred njim.

— Mala promena. Ovo je moj pravi izgled. Pružam ti zadovoljstvo da vidiš svog sudiju u pravom »svetlu« — objasni Lun i sede pored njega.

— Ja ne znam ništa! — prkosno uzviknu Dži i zdravo oko mu blesnu pod svetlom fara.

— Prvo saslušaj pitanje — osmehnu se Lun. — Ja znam sve o tebi i bandi. Znam i zašto ste oteli mene i Džejn...

— A to ja ne znam — prekide ga Dži.

— Verujem ti. Trebalo je da se otkrije jedna strašna naučna tajna. Braun se poslužio vašom bandom kao posrednikom. Sad je sve to prošlo. Hoću odgovor samo na dva pitanja. To mi moraš reći.

— Neću da odgovaram. Ubijte me!

— Ti si dobro prepečen gangster. Verujem da policiji zaista ne bi rekao.

Nikome! Nikad!

Lun ga pomeri tako da im obojici svetlo dolazi sa strane i da vide oči jedan drugom.

— Dakle, hoćeš li jednu životnu šansu, ili je nećeš? — upita Lun.

— Neću! Nema šansi! — vikao je Dži trgajući veze na rukama.

Lun ga je posmatrao. Imao je jednostavno sredstvo da dobije odgovor od gangstera skršivši mu volju hipnotičkim postupkom. Ali on je hteo da vidi kako sasvim trezan zločinac pada nisko i moli za život. Razmišljajući o svemu Lun primeti

kako nebo bleđi. Počinjala je zora dolazeći tamo od indijanskih rezervata i Vasača.

— Ako budeš govorio istinu, dobićeš revolver i punu šaku metaka. Pustiću te da otrčiš tamo ovom klišurom. Iz nje ne možeš da izadeš i moraćeš da se boriš. Protiv tebe biću ja sam. Ostaće ti automobil sa novcem koji si poneo. Tu su i onih osam stotina hiljada dolara koje sam odneo iz kasina — pričao mu je Lun.

Gangsterove oči blesnuše. On je bio jedan od najboljih strelaca Čikaga, učenik starog Limusa. Svakog dana njih dvojica su vežbali u naročitoj odaji sa strelištem u »Raju«.

— A vaš pratilac? — upita Dži kroz zube.

— Čim svane on će se udaljiti tako da ga mi odavde vidimo. Kad bude dovoljno daleko, počećemo borbu — objasni Lun.

Gangster je razmišljao nekoliko trenutaka, i tada uzviknu:

— Pristajem! Hoću li imati ispravan revolver?

— Daću ti svoj sopstveni. Ima i prigušivač. Evo da ga isprobamo — odgovori Lun i ispali nekoliko metaka, koji zapraštaše prigušeno i čiji kuršumi zadimiše udarajući u stene.

Lun mu stavi u džep ispražnjeni revolver. Gangster nije ni slutio da je naseo. Lun ga nije mogao ubiti vezanog ili nemoćnog da se brani. Iako bi saznao tajnu, morao bi da ostavi u životu ovo čudovište. Lun nikada nije ubijao vezane i nemoćne. Zato se sada osmehnu radosno. Ustade i nađe kutiju rezervnih metaka u automobilu. Stavi ih u Džijev džep pored revolvera.

— A sada govori. Ko je izvršio pokolj u »Raju«?

— Vi ste ubili dvojicu, a onda je upala grupa Strašnog. On je preko svojih ljudi već bio ponudio otkup »Raja«. Prodat mu je za gotov novac. Nama su ostali poslovi u Las

Vegasu, Los Angelesu i Detroitu. Posle ove pucnjave u Las Vegasu moramo se čistiti odavde. Verujem da ostale bande već hvataju moje ljude i »savetuju« posluži i osoblju da se izgubi iz grada za nekoliko časova — pričao je Dži.

— Ko je Strašni? — ubaci Lun.

— To ne znam.

— Kako da se dođe do njega?

— Možda preko Grisona. Zovu ga Zavodnik, jer je lep i ume da iskoristi dolazak usamljenih i bogatih žena u Las Vegas. On pripada bandi Strašnog, ali ne odlazi iz Las Vegasa i ne možemo mu ništa... Mi ne ubijamo ovde.

— Ko još zna nešto o Strašnom?

— Možda Micuko.

— Japanac?

— Ne. To je Japanka. Zove se Micuko Ito. Doveo ju je iz Japana jedan američki podoficir, ali posle je zaključio da mu ne odgovara. Napustio ju je i ona se snalazila. Istočnjačka strpljivost i lukavstvo pomogli su joj da nešto zaradi. Nalazila se među prvima koji su ovde podigli hotele. Od 1946. godine počela je sve to u Las Vegasu. Zakoni države Nevade ne zabranjuju kocku i prostituciju. To je postao Eldorado i poslovni ljudi su uložili novac, a gangsteri su uzeli stvar u svoje ruke...

— To je isuviše poznato. Za osam godina niklo je ovde osam najluku-suznijih kasino-hotela sveta — prekide ga Lun. — Pričaj o Japanki.

— Ona je, rekao sam došla pre gangstera. I kad su se ovde ukotvili Kostelo, Buksi, Trovač, Strašni i još nekoliko »velikih«, ona je prihvatila moć Strašnog. I održala se — odgovori Dži.

— Ko je Trovač — upita Lun.

Dži je ćutao nekoliko trenutaka, a onda progovori:

— To ni ja nisam znao, sve do sinoć. Poznavao sam nekad čoveka koji se zvao Bernes Ajverson. Imao je na duši nekoliko ubistava, ali bio je vešt. Jednoga dana je nestao...

Gangster ućuta i razmišljao je nekoliko trenutaka.

— Ne mogu samom sebi da se naćudim kako sam bio glup. Odnekud mi je bio poznat Trovaćev glas, ali nisam mogao da odgonetnem tu tajnu... Noćas sam pregledao dokumenta o isplatama dividendi i vanrednih dobitaka »Tropikala«. Tamo se javljalo jedno ime...

— Ćije? — ubrzavao je Lun odgovor.

— Setio sam se da je juće doputovao jedan ćovek sa istim imenom. Sakupljao sam podatke o prispećima, da bih otkrio vas. To ime je Artur Krejn — odgovori Dži.

— Artist a sa lepom ženom i starim Kripenom? — uzviknu Lun iznenaden.

— Da! Sa njima je doputovao i maćionićar Hari Smit... Nisam shvatio ko se krije iza tog imena. Ali kad ste sinoć ušli u restoran, posmatrao sam iza jedne zaves e. Prepoznao sam Ajversona. I ćuo sam njegov glas... To je Trovać.

— Otkud mu taj nadimak?

— Otrov je sredstvo kojim se ćesto slućžio protiv suparnika u poslu, ili ljubavi.

Luna podiće jeza setivši se lepe Frensis i Krejnovih ljubomornih pogleda.

— Je li to istina, Dži? — upita Lun sumnjićavo.

— Rekao sam sve što sam znao. A sad mi dajte obećanu šansu, već je dan i lepo se vidi — odgovori Dži.

Lun ga je dugo gledao u oći. Gangster oseti malaksalost i oći mu se sklopiše. Lun je morao da prover i odgovore, jer će jedan od njih dvojice nestati kroz kratko vreme. Ako to bude Dži niko neće saznati pravu istinu o Trovaću.

Ali pokazalo se da je gangster prvi put u svom ćivotu igrao fer. Bilo mu je inaće svejedno. Ako pogine, nije više vaćžno šta Lun zna o Trovaću. Ćak mu je bilo m ilo da se osveti svom »gazdi«, koji ga je tako ćvrsto drćzao ćelu jednu deceniju. A

ako pobedi Luna, sve što mu je ispriććao biće pokopano sa njegovim telom.

Dok je Dži razmišljao, Lun pozva Makfersona i pokaza mu udaljeno ćbunje i stenu slućnu okrnjenim ćubima.

— Podi tamo. Ako se automobil ne zaustavi ispod tebe na drumu, znaćj da više nisam ćiv. Moram dati šansu gangsteru — objasni mu.

Makferson uzdahnu. Znao je da bi uzalud govorio i molio druga da se opet ne igra ćivotom. To se ćesto ponavljalo i u tim stvarima Lun se nije mogao pokolebati i nagovoriti da promeni odluku. I mornar se odgega stalno se osvrćući.

*

Za to vreme policija je hapsila u »Tropikalu«. A preko sto ljudi i devojaka dobiće telefonske, ili pismene opomene. I sve su bile jednake. Glasile su:

»Do podne nestanite iz Las Vegasa. U protivnom vać ćivot neće vredeti ni ćenta.«

Sunce se pomaljalo kad je preko pedeset najraznovrsnijih vozila napustilo Las Vegas. Sa prozora male vile tućžno ih je posmatrao Artur Krejn. Znao je da će idućeg dana morati da napusti Las Vegas. Jer, neće potrajati dugo a novi vlasnici njegovih akćija u Las Vegasu shvatiće zašto je dobijao lavovski deo prihoda. Shvatiće ko je Trovać.

Ali posle tolikih gubitaka morao je saćekati Smita. Taj izvanredni maćionićar imao je sreće. Dobio je osam stotina hiljada dolara, a taj novac je bio neophodan pobećenom trovaću.

— Zašto si tako zamićljen? — pitala ga je Frensis.

— Onako... Frensis, ja sutra imam jedan posao. Moraću da otputujem do Los Anćelesa. Ti ćeć doći dan kasnije...

— Nećeć valjda odneti maćionićarev novac? — trće se žena.

— Ah, ne! To ostaje kod tebe. Pa ti znaš da ja imam nešto uštedenog novca — nasmeši se gangster.

Ona ode da obavi dugotrajno jutarnje oblačenje i šminkanje, a on izdvoji svoje papire iz tajne pregrade u automobilu i izvadi nekoliko čekovnih knjižica, a zatim očisti, napuni i proverí dva svoja revólvera.

Lun je gledao kako Dži trči između stena osvrćući se. Vide ga kako se baci iza gomile kamenja i otpuza ustranu. Znao je da gangster sprema oružje. Jedva primetan zvuk potvrdi to; Dži je isprobavao revolver.

Lun se pope na jednu stenu i ostade nekoliko trenutaka gledajući vrhove Sijera Nevade i odsjaje izlazećeg sunca. Tamo ka dolini smrti odavde se video kraj jednog jezera. Lun pomisli kako bi život mogao biti lep bez gangstera i svega onog što stvara ljude spremne da unište drugog da bi oni živeli u neradu i rasipništvu.

A tada krenu hitro se prebacujući od jednog do drugog kamena, od jedne do druge stene. Znao je da mali gangster ne može pobeći. Trebalo ga je naći, ali taj zlikovac će se pritajiti i učiniti sve da ostvari veliku šansu, koju mu je, iz razloga koje Dži ne može da shvati, Lun dao ovog jutra.

U trenutku kad je skočio od jednog do drugog kamena, kuršum zviznu i zapraši pored njegovog lica. On postade oprezniji, ali u magnovenju je primetio gde se nalazi protivnik. Nalazio se na mestu odakle nije mogao da napadne. Za borbu sa svakim drugim protivnikom Dži je izabrao odličan zaklon. Stajao je iza stena koje su se protezale kao nazubljen zid. Iza njih je bila čistina. Trebalo je imati isuviše hrabrosti pa istrčati na čistinu i naći se u položaju protivničke mete, ali u položaju iz kog se gangster morao videti nezaštićen.

Lun se približi, izviri sa jedne strane oble stene, a onda potrča u

suprotnom pravcu. Dži je izgubio dve sekunde začuđen Lunovim postupkom. Ovaj je trčao ravninom između stena, nezaklonjen i na nišanu. Dži je trebalo samo da se okrene nadesno i da gađa.

Iako je bio odličan strelac, u veštini borbe svake vrste, zaostajao je iza Luna. Nije shvatao da je cela njegova šansa sadržana u jednoj, baš ovoj sledećoj sekundi. Mislio je da ima vremena da ispali ceo šaržer na čoveka koji se našao daleko od svakog zaklona. Nije ni pomišljao da i sam stoji bez zaklona i da bi mu bilo potrebno da preskoči stene i tek onda dospe u zaklon.

Dži nanišani i opali pazeći na činjenicu da Lun trči. Ali baš tada Lun stade i naglo se okrenu ka protivniku. Njegov revolver planu i Dži pade.

— Ubi me! — viknu kao da priziva pomoć.

Ali nađe snage da podigne ruke i htjede da nanišani iz ležećeg stava. Lun ponovo opali i kuršum pogodi gangsterov revolver. Kuršum nesrećno skliznu i probi levo oko već teško ranjenog gangstera.

On ispusti oružje i uhvati se za glavu. A onda se njegovo telo potrese. Poslednji grč pokazivao je da mali Džon Dži više neće biti opasnost za nevine.

*

Makferson je sa strane gledao automobil koji skliznu iz klisure i nakrećući se na neravninama izide na asfaltni drum.

•Ako poveća brzinu, onda je...*, pomisli mornar i oseti jezu koja mu podiže kosu na glavi.

Ali kola su išla polako. Zaustaviše se na mestu do koga je vodio najbliži put od Makfersona. Ovaj izdaleka poznade Luna. Začudi se samo što je promenio izgled i uzeo onaj svoj, pravi.

Makferson je trčao poskakujući. A psovao je nešto nerazumljivo i na način kojim je izražavao radost. On je za svaku priliku imao druge psovke. Jednima je izražavao žalost, a drugima ljutinu. Na sasvim drugi način je psovao kad je bio u nekoj nedoumici, a za naročitu radost imao je naročite psovke. Jedna od njih mogla se čuti kad je prišao automobilu:

— Milion mu morskih lasta, svitanja i putovanja! Živ si!

— Ulazi, stari! — nasmeši mu se Lun.

Kola podoše, ali ne ka Las Vegasu. Kod prve raskrsnice skrenuše ka severu, ka najbližem jezeru Velike zavale.

— Danas bi trebalo da budemo u prirodi, kao nekada divlji slobodni ljudi. Jedan izlet u okolinu neće nam smetati — reče Lun.

— A ima li u prirodi i neki restoran? Moj stomak počinje da merka moj sopstveni jezik. Progutaće ga i svariti, ako ga ne zamenim kakvim drugim komadom mesa — primeti Makferson.

— U svim pravcima od Las Vegasa ima malih restorana i krčmi. U nekoj ćemo i odspavati koji sat — odgovori Lun.

Mornar zapeva jednu pesmu koja ne bi mogla da uđe u zbirku štampanih šlagera, iako melodija nije bila rdava.

XVII

Približavalo se veče. Lun i mornar odmorni izadoše iz planinske kuće nad cvetnom dolinom i spuštaše se do jezera koje je nosilo indijansko ime veoma teško za izgovor. Zato su ga beli ljudi nazivali jednostavno jezero Vit, od indijanskog Vitiskačuvečil, što je značilo nešto kao: vrelo umornih putnika. Oko njega je bilo raspoređeno nekoliko kuća, restorana i trgovina.

Okupavši se u jezeru Lun i mornar podoše ka trgovini. Kupiše po jedne platnene farmerke i šarene košulje. Tome dodadoše po jednu običnu torbu.

Uskoro napustiše automobil pozevši samo novac i najpotrebnije stvari i oružje. Sačekaše turistički autobus i uputiše se prema Las Vegasu.

Bilo je devet uveče kad se iskrcашe na kraju Strip ulice. Niko nije obraćao pažnju na dva neugledno obučena čoveka. Desetak policajaca i najmanje stotinu gangstera pazilo je na ljude naročitog opisa.

— Ne smeš ići po svoje stvari. Otići ćemo zajedno u kuću u kojoj je smešteno moje društvo — reče Lun i oni podoše.

Lun pokuca i uskoro mu otvori stari Kripen.

— Koga tražite? — upita ne poznavši Luna.

— Gospodina Krejna — odgovori Lun. — Imam poruku i paket od gospodina Harija Smita.

— Pusti ih, Kripene — čuo se Arturov glas.

Ni on nije prepoznao izmenjenog Luna.

— Šta imate? — upita.

Lun mu pruži komadić papira na kome je pisalo:

»Šaljem ovih osam stotina hiljada dolara i molim vas da mi ih sačuvate. Vratću se do jutra. Hari Smit«.

— Jeste li vi ovo pročitali? — upita sumnjičavo Krejn.

— Ne! On je rekao da ne smemo čitati i dugo nas je gledao u oči. Mene je nešto uhvatilo i tako sam se uplašio da to ne mogu ničim da objasnim. Toliko sam želeo da što pre donesem ovaj paket da sam trčao čak tamo od kasina — objasni Lun.

Krejn se okrenu i zaklonivši telom paket sa novčanicama podera omot. Oči mu blesnuše. Stajao je tako zamišljen nekoliko trenutaka.

— Ja vas odnekud poznajem — reče Lun. — Niste li vi Bjerns Ajverson?

Krejn se naglo okrete. Gledao je u Luna procenjujući značenje ovog pitanja. Frensis je pevušila u kupatilu. Stari Kripen je sa čuđenjem posmatrao scenu.

— Da govorimo otvoreno — reče Lun. — Nama je poznato da ste vi Ajverson. Ali znamo i da ste Trovač. Da se nagodimo...

Ove reči prekide nagli Trovačev pokret. On poteže odjednom oba revolvera pokretom dostojnim kakvog slavnog kauboja. Ali potegao je za delić sekunde prekasno. Makfersonov kolt opali i veliki kuršum napravi rupu na Trovačevom čelu. Padao je ukrućen kao lutka.

Lun i Makferson uzeše paket sa novcem i istrčaše napolje.

Frensis je užasnuta stajala nad mrtvim mužem. Stari Kripen pokušavao je da joj objasni tajnu koju je tog trenutka saznao i kojom su se objašnjavali često čudni postupci Artura Krejna. Sada je stari klovn i artist shvatio kud je često po nekoliko dana nestajao njegov kompanjon i otkud su dolazili novci koje je Krejn trošio, iako su nastupi trupe bili retki i donosili malo novca.

Ali mlada žena ga nije shvatala. Sada, onako sleden u samrtnom grču i sa grimasom mržnje, njen muž joj je izgledao ružan. Ona ga je gledala osećajući da joj se vrti u glavi i da će izgubiti svest. Kripen je telefonirao policiji.

Trovač i njegova banda nisu više postojali. Jedan od gospodara podzemlja Čikaga, Las Vegasa i desetinu drugih gradova završio je svoj životni put.

*

Preobrativši se opet u starca, Makferson uđe u stari hotelčić. Bilo je očito da na njega niko ne obraća pažnju. Malo kasnije vlasnica ho-

tela obradovala se novom gostu. U trenutku kad mnogi gosti, zbog ubistva i opšte nesigurnosti u Las Vegasu, napuštaju luksuzne hotele, u ovaj mirni kutak dolazi nov gost.

Bližila se ponoć kad njih dvojica izadoše. Lun je sada bio besprekorno obučen u večernje odelo doneto u Makfersonovim koferima. A mornar je opet imao belu kosu i izdaleka je pratio elegantnog gospodina.

— »Tropikal« je u mraku — šapnu Lun zastajući i sačekavši Makfersona.

— Tamo smo im pogasili svetla i na pramcu i na krmi. Hiljadu mu kula svetilja, to je sad sasvim napuštena olupina — odgovori Makferson.

— Tamo je kasino-hotel »Ogden«. Tu jazbinu vodi Japanka. Trebalo bi da razgovaramo sa njom. Ući ćeš nekoliko minuta posle mene — objasni Lun i produži ispred starca.

Makferson opipa dobro napunjene kolt.

*

Sedeći u baru Lun je posmatrao goste i poslugu. Znao je raspored hotela, jer je u holu porazgovarao sa jednom starom gospođom, koja je bila oduševljena što ima sagovornika u ovako poznim satima kad joj se ne spava i kad je mladi izbegavaju. Ispričala mu je o vlasnici hotela, njenim naročitim čajankama za goste, toaletama i ličnostima.

Stara dama je znala i to da briljantna plavuša, ćerka vlasnika dve tvornice alkohola i mlada udovica koja je nasledila tri hotela u Njujorku, već posle mesec dana od smrti svog muža ima ovde ljubavnika.

— Taj Grison je zaista đavolski lep. Ali to je varalica. Ja ovamo dolazim svake godine bar na po mesec dana. I uvek sam ga videla sa no-

vom bogatašicom – pričala je starica.

Sada Lunu nije bilo teško da u baru prepozna Grisona. Plavuša sa njim zaista se mogla nazvati briljantnom. Bila je to žena na vrhuncu privlačnosti i lepote. Skupi nakit i haljine šivene u prvorazrednim modnim kućama dopunjavali su ono što joj je priroda podarila. Grison je u nju gledao kao mačak u kobasicu.

Kad kelner dođe da posluži novog gosta, Lun mu dađe pisamce napisano tu za stolom.

– Predajte to gospodinu Grisonu. A ovo je za vas – reče pružajući pismo i dva dolara. – Onda mi donesite jedan grog.

Kelner predade pismo. Grison je čitao:

»Poštovani gospodine.

Vama i gospodi Ito treba da iznesem ponudu o preuzimanju kasinohotela »Tropikal«. Kad vam bude moguće, stojim vam na raspolaganju. Slim H«.

Ugladeni i lepi mladić začuđeno pogleda prema Lunu. Ovaj mu se osmehnu i lako klimnu glavom. Grison se izvini udovici i pređe za Lunov sto. – Ko vas šalje? – upita gledajući nepoznatog pravo u oči.

– Izvesni gospodin koji raspolaže sa pedeset pet odsto akcija »Tropikala«, ovlastio me je da ih prodam. Ja znam da one interesuju baš vas i gospodu Ito – hladno odgovori Lun.

– Jeste li vi taj gospodin? – upita Grison.

– Šta ako i jesam? – odvrati Lun.

– Zar vam nije poznato da treba svi da se izgubite iz Las Vegasa?

– Poznato mi je.

– Niste poslušali! Kako ste se usudili da dođete ovamo?

– Morao sam. Pobeđeni traže izlaz. Akcije »Tropikala« su sve što mi je ostalo.

– Nećete izići živi iz Las Vegasa.

– Izaći ću i te kako. Preostali ljudi oko mene su oni najbolji koje

imam. Poneli smo i mašinske puške. Izvolite, počnite bitku – pripreti Lun.

– Vi ste ludi! To ne sme da se dogodi. I ovako je polovina gostiju napustila hotele. Ako se pucnjava ponovi...

– Ponoviće se. Ovoga puta ćemo pucati i u goste – prekide ga Lun.

– To ne smete... To bi bilo...

– Čutite, Grisone! Igram na poslednju kartu. Možda ovog momenta stoje u baru ljudi koji će masakrirati vaše goste. Mislim da će poginuti i poneki gangster. Eno, vidim dvojicu koje na oku drže moji ljudi.

– Šta predlažete?

– Da se nagodimo. Prodaću akcije, a vi ćete ih platiti bar blizu prave vrednosti. I onda ću sa svim mojim ljudima nestati zauvek – odgovori Lun.

– Ako budemo razgovarali sa vama, garantujete li mir u Las Vegasu? – upita Grison dok mu je znoj izbijao po celom licu.

– Garantujem. I vi sami znate da mi se to najviše isplati.

– A kralj ponoći?

– On leži sa prostreljenom glavom. Pitajte policiju da li je noćas ubijen izvesni Artur Krejn, tobožnji artista.

– Proveriću. Čekajte nekoliko minuta da odvedem gospodu iz mog društva i da telefoniram policiji – reče Grison i krenu.

– Čekaću vas – odgovori Lun.

Grison pođe nekoliko koraka, pa se vrati. Pogleda Luna ocenjujući ga pažljivo.

– Ne plašite se da ću pozvati policiju, ili svoje ljude?

– Ne! Vi to nećete učiniti. Jer, ako naiđe policija, moji ljudi će je zaustaviti vatrom i pucaće u svakog koga ugledaju. Od vaših portira i kelnera, do dama i gospode u baru, restoranu i kockarnici, sve će biti zasuto vatrom. A onda ćemo se povući. Zato vi nećete zvati policiju. Zato vi ne smete dići ruku na mene. Ali ako mi i dalje budete dosađivali

glupostima, razbiću vam tu lepu njušku tako da nikad više neće ličiti na čovečije lice — održa mu Lun dugu tiradu pretnji.

Grisonovo lice poblede i on ode nesigurnim korakom. Nikada nije doživeo sličnu drskost. I nikada nije sreo čoveka u čijim očima ima manje straha. Verovao je da će ovaj čovek učiniti ono što obećava.

A za Luna su sledećih deset minuta bili suviše dugi. Igrao je na preveliki rizik. Izdavati se za Trovača u času kad ostale bande osećaju svoju pobedu, bila je naizgled prava ludost. Ali Sikert je znao da je to najbolji način da ga ne dovedu u vezu sa kraljem ponoći i pomisle da je to Lun. U tom slučaju sve bi se odvijalo drugačije.

On opipa svoje revolvere, kutiju sa granatama nalik na cigarete, rezervnu gasnu pumpicu u džepu, kamu uz dolakticu leve ruke, aparaturu vezanu ispod levog kolena, koju je mogao aktivirati pritiskom kolena o koleno i druge sitnice važne za sposobnost vođenja borbe protiv mnogobrojne bande. Znao je da su hotelu pristigla i pojačanja iz Los Angelesa i Detroita.

Smetala mu je jedino vrućina. Jer, naročite ploče ušivene u svilenu košulju i povezane plastikom predstavljale su oklop koji štiti od revolverskih kuršuma, ali zato je pod njim vruće sada usred leta, iako je ovo planinski i hladniji kraj kontinenta.

Lun ustade baš u trenutku kad se na vratima, kroz koja je bio otišao iz bara, pojavi Žil Grison. Dade mu znak da ga sledi. Lun pođe za njim i primeti kako dva gangstera zaustaviše Makfersona.

— Pustite ga, on ide sa mnom — viknu Lun.

Gangsteri pogledaše prema Grisonu. Ovaj dade znak da propuste mornara i pođe. Makferson je brojao straže pored kojih su prolazili.

— Jedanaest parova, odnosno dvadeset i dva bandita prošli smo od bara dovde — reče mornar.

Grison se nadmoćno nasmeši.

*

Dočekala ih je držanjem smerne domaćice. Izgledalo je gotovo kao da se stidi što u svojoj radnoj sobi pretrpanoj cvećem i japanskim ukrasima dočekuje muškarce. Govorila je dobro, iako sa upadljivim stranim naglaskom. Uzalud bi je posmatrao i najbolji psiholog. Micuko Ito je ličila na nežni cvet i najnevinije stvorenje ovog sveta. Možda bi samo čovek iz njene zemlje mogao poverovati da jedna ovakva žena može uz stidljivi osmeh da ubije.

Lun je galantno pozdravi i dobaci:

— Da sam znao da tako izgledate, već bih poubijao sve muškarce na putu do vas!

— Čemu ubijanje, ako može bez toga? — dvosmisleno upita Japanka.

— Zbog tih reči i tog čarobnog smeška vama lično poklanjam petinu akcija »Tropikala«! — uzviknu Lun i pogleda je na način koji samo žene shvataju i koji ih uzbuđuje do srži kostiju.

— A zato ćete ostale naplatiti duplo skuplje — nasmeši se ona još ljupkije.

Sedoše oko okruglog stola, kao skup diplomata. Kroz vrata na jednoj i drugoj strani velike radne sobe iza cveća su virila po dva gangstera sa revolverima u rukama.

— Neprijatno ih je gledati. Neka stanu iza vrata — primeti Lun.

— U tom slučaju moglo bi biti opasno za gospodina Grisona — odgovori Micuko.

— Koliko ja mogu da pogodim, vi ste već naredili da niko ne puca. Jer to bi bilo katastrofa. Vaši ljudi su tu samo da zastraše — osmehnu se Lun.

– Gledajte! – reče i potrže revolver. – Bacite oružje! – viknu dvojici najbližih gangstera.

Oni baciše revolvare na debeli zastirač.

– A sada ih uzmite i gubite se – dodade Lun i osmehnu se Japanki.

– Gotovo je neverovatno da ste izgubili u sukobu sa ostalima – odvrati ona takođe osmehom.

– Da sam vas upoznao pre svih ovih neprilika, mi bismo bili gospodari sveta – reče Lun.

Grison je ćutao grickajući krajičak rumene f pune usne, koju su krasili crni brčići. Japanka dade znak gangsterima da izidu.

– Molim vas da zaključate vrata – obrati se Lun ženi.

– Urediću ja to – umeša se Makferson i pođe ka tapaciranim vratima iz čije je brave virio ključ i koja su pored toga imala i jake bronzane reze.

Pošto zatvori i druga vrata, on osmotri prozore i zastore na njima, pogleda iza velikih buketa i saksija cveća i ostade postrani.

– Sad smo kao u tvrđavi – zaključki osmehnuvši se.

– Ali opkoljenoj! – dodade Grison.

– Vi se plašite! Čega? – primeti Lun.

Grison se ugrize za usnu i jetko pogleda Luna.

– Iznesite vaš ljubazni predlog – reče Japanka.

Lun opipa džepove, izvadi cigarete i ponovo zavuče ruku u džep. Izvadi nekakav predmet i razgleda ga kao da se čudi.

– Pogledajte ovo – reče i pruži ga Grisonu, ali pri tome neprijetno steže pumpicu.

Grison podiže ruku da uzme ponudeni predmet, ali kao da izgubi volju samo zatrepta i zaturi glavu na naslon fotelje. Već je spavao. Japanka je gledala preneženo. Lun istrže kamu iz rukava i upre joj je u grlo.

– Ne govorite i ne vičite, jer ću vam prekinuti glasne žice tako da

više nikada nećete moći da pisnete – reče joj prilično grubo.

Pri tome levom rukom izvadi jednu iglu, zabode je u njenu mišicu i pritisnu malo gumenu ampulu na kraju igle. Bila je to droga koja je pogadala nervni sistem i stvarala neobjašnjiv, ali ogroman strah.

To se uskoro primeti na Japanki. Ona je užasnuto gledala kamu pred svojim licem.

– Molim vas ne ubijajte me! Sklonite to sečivo. To je strašno. – Gotovo je cvilela.

– Skloniću ga kad mi kažete ko je Strašni – reče Lun i pokrenu sečivo ispred njenog lica.

– Ne! Samo to ne! On će me ubiti! On je Strašni! – hvatala ju je panika.

– On neće saznati da ste mi rekli. Ali, ako mi ne kažete, za jedan minut bićete mrtvi – ponovi Lun pretnju.

– To vam ne smem reći! – sad je već plakala Micuko.

– A ako ja to pogodim, hoćete li potvrditi? – upita on.

– Da... Ako već znate... Zašto onda?... – mucala je.

– Da budem sigurniji. Strašni je Piter Gorvald – reče Lun i unese joj se u lice.

– Kako... Kako ste saznali? – još uvek pod dejstvom droge straha upita Japanka klonuvši na sedištu.

– Isuviše je bogat, isuviše se malo brine o poslovima i mnogo zna. On mi je pokazao trag Trovačeve bande. A to je mogao neko ko mnogo zna – objasni Lun.

– Šta hoćete od mene? – upita Micuko.

– Da otvoriš sefove i pokažeš podatke koji potvrđuju moje pretpostavke – odgovori Lun.

Micuko pođe kao u snu. Otvori sef i izvadi knjigu suvlasnika hotela. Ime Pitera Gorvalda bilo je u sredini, ali sa najkrupnijim brojem akcija i najvećim sumama isplaćenih dividendi. Iza njega bila je Micuko, zatim Grison i dalje su se re-

đala imena nekoliko poslovnih ljudi.

— Vratću vam ovu knjigu. Zaboravite da ste mi nešto rekli. Ne pokušavajte da izvestite Gorvalda — zaključí Lun i pride Grisonu.

Pognu mu glavu i poče da ga lako lupka po potiljku. Lepi zavodnik se uskoro osvesti.

— Šta je to sa vama? — upita Lun kao da se u međuvremenu nije ništa dogodilo.

— Ja... Ja sam se onesvestio... Ne znam... — gundao je Grison pokrećući glavu zbog nekakve ukočenosti u vratu.

— Sad je sve kako treba. Da se sporazumemo, jer vreme prolazi. Za „Tropikal“, kao odštetu zbog učešća vaših ljudi u rasterivanju osoblja, platćete odmah sto hiljada dolara. A kad moj čovek stigne sa akcijama isplatćete preostalih pola miliona. Za četrdeset četiri odsto akcija, jer petinu sam poklonio gospodi, vredí platiti dvostruki iznos — obrazlagao je Lun.

— Ali mi nemamo ovde toliko novaca — primeti Grison.

— Sto hiljada imate u sefovima i kockarnici. Ostatak nabavite do zore. U svitanje ćete dobiti papire svih pedeset i pet odsto akcija — odgovori Lun.

— Donesite sto hiljada — reče Macuko obraćajući se Grisonu.

Ovaj je začuđeno pogleda, ali ustade i otvori vrata. Četvrt sata kasnije pred Lunom je bio paket sa sto hiljada dolara. On pogleda jesu li novčanice prave. Bile su dobre.

— Naredite da nas čekaju jedna kola pred zadnjim ulazom — obrati se Lun bleđoj i uplašenoj Japanki.

Ona pritisnu zvono i jedan omleni čovek se pokloni pred gospodaricom.

— Stene, izvezite moja kola iz garaže i pozajmite ih gospodi. Neka ih čekaju pred zadnjim izlazom — naredi ona.

Sedeli su još nekoliko trenutaka. Primećivalo se da Japanku napu-

šta strah. Ona se nagnu ka Grisonu i šapnu mu:

— Idite i organizujte praćenje. Ne sme se ništa dogoditi u blizini grada. Tamo dalje primenite krajnje mere. Još pre njih na sve drumove nek pošu grupe sa brzim automobilima i nek pripreme zasede.

— A kad ih uhvatimo?

— Poslati ih na onaj svet i dobro utrti tragove — odgovori ona neprekidno gledajući u Luna i proveravajući pogađa li on šta ona šapuće.

Ali on je nezainteresovano gledao ocenjujući kad treba da krene, odnosno da li su kola spremna.

— Idite i vidite jesu li stvari u redu — reče Japanka glasno.

— Preporučujem da odustanete od praćenja i sličnih poduhvata, ako ste o njima šaputali. Jer, ako to pokušate, vratću se i udesiti ovu jazbinu — reče Lun mirno.

— Neće se dogoditi ništa slično — osmehnu se Micuko.

— Ni u vašim hodnicima neka niko ništa ne pokušava, jer vi ćete nas, gospodo otpratiti do automobila. Zar to nije dužnost prema dragim gostima? — dodade Lun i zapali cigaretu.

Grison ustade i ode žureći. Oni su ćutali neko vreme.

Telefon na stolu zazvoni. Javi se Japanka.

— Kola su spremna! — reče ona.

— Krenimo onda, gospodo — reče Lun i uze Japanku pod ruku.

— Idimo kao da smo najbolji prijatelji.

— Možda ćete jednom opet doći i imati više vremena. Onda ću slušati vaše zapovedi, lepi gospodaru — nasmeši se Japanka i privi se uz Lunovu mišicu.

— Ti idi iza nas i imaj revolver pri ruci da me ako zatreba brzo oslobodiš ovog uzbudljivog tereta, a onda i da prokrčiš put — obrati se Lun mornaru.

— Ništa se neće dogoditi. U Las Vegasu ste u sigurnosti, što se tiče naših ljudi — smešila se Japanka.

Njeno telo treperilo je pripijeno uz snažne udove Donalda Sikerta. Ali on je mislio na Čikago i na naj-lepšu ženu koju je ikad sreo, na Džejn Vitington.

Veliki crveno-crni »bjuik« izgledao je tako da je Lun odmah znao da su to stvarno Japankina kola. Makferson obide njih dvoje i otvori vrata automobila. Na instrumen-tima pročitao količinu benzina i ulja u kolima. Sve je bilo kako treba.

Lun se osvrnu i vide tri gang-steru kako posmatraju sa strane.

— Uđite i vi u kola — šapnu Ja-panki uz uho.

— Zašto? Sumnjate li nešto? — upita ona.

— Sumnjam. Morate nas otpratiti malo dalje, a treba i da dovezete svoja kola nazad. Mi ćemo preći u druga. Ulazite! — nastavi Lun.

Ona se opirala, ali on je nepri-metno ugura i sede pored nje na zadnje sedišta. Makferson upali motor. A tada Micuko naglo otvori vrata automobila i pokuša da is-koči. Lun je uhvati za ruku i trže nazad. Ona vrisnu.

Tri gangstera potrčaše ka kolima potržući revolvere.

Lun otvori vatru i jedan gangster pade, a drugi se uhvati za trbuh i počeo da se previja. Treći opali neko-liko puta i jednim metkom ošteti blatobran, a drugim probi zadnji deo automobila i kuršum ostade negde u prostoru za prtljag. Ali Makferson naglo zavi za ugao i ubrza vožnju izbijajući na Strip ulicu.

— Skreni starim putem ka kanjo-nu! — doviknu mu Lun pazeći na Micuko.

— Taj put je neprohodan i napu-šten. Niko ne ide njime — reče Ja-panka.

— Probaćemo — odgovori Lun.

— Polomićete mi kola — objasni ona svoju brigu.

— Možda. Ali tamo nećemo naići na zasedu iz koje će nas pozdraviti mašinske puške — objasni joj Lun.

Japanka je ćutala. Razmišljala je da li je Grison bio toliko pametan da i na ovaj stari put pošalje neku grupu. Jer ako ovaj čovek umakne, nikada se neće osloboditi straha. On može pasti u ruke Strašnom i reći mu šta je ona ispričala. Ili će je ucenjivati. A i u slučaju da on po-bedi Strašnog, policija će morati da nastavi istragu i ostali vlasnici »Og-dena« moraću da je se otresu. A to je samo smrt. Tako se radi. Tako su prošli mnogi u drugim poslovima Strašnog i ostalih gangstera. Ona je i nezgodan svedok, ako zagusti.

*

Dok su se oni vozili, u spavaćoj sobi Pitera Gorvalda u Čikagu zvo-nio je telefon. Grison mu je pričao šta se dogodilo i da su dva nepoz-nata čoveka odveli gospodu Ito. Gri-son, naravno, nije znao šta je ona ispričala. I čitav razgovor je tekao u takvim rečenicama da niko ne bi shvatio o čemu se radi.

— Jesu li pokušavali da saznaju nešto? — pitao je Gorvald.

— Ne! Uzeli su tih sto hiljada i odveli gospodu. Prate ih naša dvoja kola. Skrenuli su na stari put prema kanjonu. Pričinjava teškoće to što je Ito sa njima — odgovarao je i objašnjavao Grison.

— Ne obaziri se na nju. Nije vreme za sentimentalnosti — nare-đivao je Gorvald.

— Javiću kolima koja su iza njih. Imaju radio-uređaje — odgovori Grison.

— Požuri i obavesti me! — zak-ljučio Gorvald.

*

Opet stvari postaju jasnije u svi-tanje zore — primeti Lun aludira-jući na jučerašnji obračun sa Dži-jem.

— Čini mi se da će biti neprijatno još pre izlaska sunca. Za petama su nam — odgovori Makferson osmotrivši u ogledalu kola koja su ih pratila.

— Video sam ih. Ne smemo dozvoliti da nas stignu. Poteraj brže — reče Lun osvrćući se prema svetlima koja su izbijala za njima iza zavoda.

— Otpašće nam točkovi, ili ćemo probiti motor na ovom kamenju — odgovori mornar, ali pritisnu gas i uskoro se rastojanje poveća.

Zora je prelazila u dan i naglo je postajalo vidnije. U daljini ugledaše nastavak starog drumu. Ali ono što su videli na njemu moralo ih je zabrinuti. Tamo su se stene bile srušile i zatrpale čitav drum. Kola nisu mogla da prođu.

— Zaustavićeš na ovom zavoju pre mesta na kom je put zakrčen. Moraćemo se boriti — zaključí Lun.

— Pustite mene da iskočim — reče Japanka.

— Ne možemo dozvoliti da skrhate taj lepi vrat — nasmeja se Lun.

— Ovako ću umreti pored vas — dodade ona.

— Neće pucati na svoju gospodaricu — reče Lun.

— Vi to stvarno mislite?

— Zar nije tačno ono što kažem?

— Onda vi isuviše slabo poznajete svet...

— Vaš svet.

— Da... Slabo poznajem Strašnog i njegove ljude. Jadna Micuko manje vredi od njihovog jednog centa. Možda bi im više odgovaralo da zanemim zauvek — objasni ona.

— Zašto ste se udružili sa njima?

— Postala sam zla među zlim ljudima. Jedan me prevario i doveo iz moje zemlje. Drugi su me iskorišćavali... Morala sam da budem zla i da im vraćam punom merom.

— Koliko ljudi može da vam zahvali za svoju smrt?

— Mislim da taj broj iznosi preko deset.

Njenu ispovest prekide uzbudjenje zbog naglog približavanja potere. Ona pomisli kako je upala u sopstvenu zamku. Da nije naredila poteru i postavljanje zaseda, ovi ljudi bi je pustili kad se nađu u bezbednosti. Ali ovako...

Mašinska puška zaprašta i kuršumi razbiše stakla.

Lun odgovori pucanjem iz revolvra i izbaci dve »cigarete« koje eksplodiraše snagom ručnih bombi. To uspori kretanje potere i Makferson poveća odstojanje.

Pogledavši Japanku, koja se bila naslonila glavom na vrata automobila, Lun primeti kako beli cvetovi na svilenjoj haljini tu i tamo postaju crveni. Bio je već dan i to se jasno videlo. Njene se oči još jednom pomeriše, a onda ostadoše nepomične. Sve više crvenih cvetova nicalo je na njenoj haljini. Tri kuršuma su je bila pogodila. Umrla je iznenađena jednostavnošću umiranja.

— Kod one stene zaustavi, ako ne možeš da je obiđeš — reče Lun mornaru.

— Mislim da možemo još kojih desetak metara među stenje — odgovori Makferson i uspori vožnju.

Jedna ravnina odvede ih do klisure, gde se zaustaviše i napustiše automobil, pa otrčaše do prvih stenovitih zaklona. Za njima prvo pristigoše jedna, a onda još jedna kola. Iz njih su istrčavali gangsteri sa mašinskim puškama i revolverima u rukama. Bilo ih je šest bez vozača koji se udaljiše i postaviše u zaklone.

Paljba odjeknu među stenama. Ova klisura vodila je sve dalje, ali samo na jednom mestu moglo se izaći iz nje. Tu je nastajala strmina prošarana mestimičnim prostorima obraslim čas krupnom travom, a čas trnovitim i posivelim žbunjem. Lun i Makferson su računali na povlačenje u tom pravcu i sada sačekaoše napadače da ocene njihovu upornost u gonjenju.

Prvog gonioca koji se primače pogodi Makferson iz svog kolta.

— Kad ćeš jednom promeniti tu artiljeriju i uzeti neki drugi revolver? Drži se dalje od mene, jer ću ogluveti od tog čuda! — vikao je Lun trljajući levo uho.

— Ovaj me služi već godinama... I ne tako loše — dobaci mornar i još jednom opali.

Na hitac odgovori psovka. Mašinske puške zapucaše brže.

— Odvikli su se od pravih borbi, ili njih nikada nisu umeli da vode. Nervozni su. Neće proći ni nekoliko minuta a primetiće da im je ostalo tek po nekoliko metaka — pričao je Lun ležeći mirno u zaklonu.

Njegovo predviđanje se uskoro potvrdi. Gangsteri prestadoše da zastrašuju mnogobrojnim kuršumima. Sada su se trudili da vide gonjene i da ih pogode. Zbog toga je trebalo da se primaknu. Ali to je imalo strašne posledice. Još dva gangstera ispadoše iz stroja. Jednoga pogodi Lun posred čela, a drugom prebi desnu ruku zrno iz Makfersonovog »džepnog topa«.

— Sada smo ravnopravni — reče Makferson i saže se da napuni burence svog kolta.

Neko vreme vladalo je zatišje. A onda se začu zujanje još dvoje kola. Gangsterima je pristizalo pojačanje.

— Povlačimo se, dolazi ih čitav čopor — reče Lun i opali u jednu ruku, koja je izvirivala iza kamena.

Ispuštena mašinska puška bila je dokaz pogotka. Sada je bio trenutak da se prebace do useka u steni. Odatle će moći dugo da se brane, ili da se prebace preko prevoja i nestanu u kržljivim šumarcima iznad kanjona i prema kamenitim pustarama.

Tek što su se našli na novom, pogodnijem mestu, paljba i kuršumi zazujaše kao roj pčela. Po pucnjima bilo je očito da ih gangsteri opkoljavaju. To je značilo da se moraju popeti na mesto koje je bilo nepristu-

pačno sa dve strane. Ali to je značilo da nema odstupnice. Trebalo se boriti protiv desetostruko brojnijeg neprijatelja. Lun i Makferson brižljivo prebrojaše metke. Imali su ih svega trideset u rezervi i četrnaest u revolverima.

— Svaki drugi mora da pogodi — reče Lun smešeći se nervozno.

Tu nervozu nije izazivao strah, već saznanje da će morati da ubija ne štedeći nikog.

Gangsteri se približiše i Lun opali na jednog koji se beše isuviše osmelio. Pogodak je bio u samu rupicu pod vratom. Gangster izade iz zaklona i počeo da čupa košulju pod grlom. Makfersonov kuršum ga oslobodi mučenja.

— Napred! Ubijte ih! Ne sme se dogoditi da umaknu! — vikao je Grison iz zaklona.

Ali to je bilo fatalno za ovog poznatog zavodnika. Lun je primetio otkuda dolazi glas i motrio je na tu stranu. Gangsteri počeoše da se prebacuju. Lun ih dočeka »cigaretama«. Ove čudne bombe načinjene od plastičnog nitroglicerina i sa minijaturnim kapislama bile su strašno oružje među zdrobljenim stenama. Gangsteri ustuknuše.

Tada se opet pomoli Grison.

— Nazad! Napadnite ih! — vikao je izbezumljeno.

Lun ga uze na nišan i opali. Grison se uhvati za pogodeno rame i nestade iza stene. Ali ni tamo nije bio siguran. Lun uze komad kamena i veza »cigaretu« za njega, a onda dobro odmeri i baci bombu. Ona pade tačno iza Grisonovog zaklona. Gangsterova glava se raspu-knu, a telo otkotrlja niz strminu.

Gangsteri su se povlačili u neredu, pa ih kuršumi ispratiše i još dvojica padoše. Lunove eksplozivne »cigarete« vezane za komade kamena dosezale su daleko niz padinu i rušile begunce.

— Oni beže u pogrešnom pravcu. Da zaobidemo i stignemo do kola pre njih — viknu Lun i potrča prema jednom prolazu.

Makferson je skakao za njim jedva ga sustižući. Uskoro se nađoše na dnu klisure, između gangstera i ostavljenih automobila. Na tom mestu nađoše mrtvog napadača pored koga se nalazila mašinska puška. Uzeše je i promeniše okvir, a onda otrčaše dalje.

Vozači su bili daleko od automobila. Popeli su se na kamenito uzvišenje da bi videli poteru. Vidik im je zaklanjala jedna izbočina i oni su se vraćali. Lun ih zasu rafalom iz mašinske puške.

Oni su vikali ne shvatajući šta se događa i misleći da na njih pucaju njihovi ljudi. Lun shvati zabunu i dade znak mornaru da uđe u kola najbliža cesti. Makferson pokrenu motor i mahnu Lunu. Ovaj je, međutim, otvarao jedna po jedna kola i zaklonivši se za stenje ubacivao eksplozivne »cigarete«. Eksplozije iski-dade upravljачe i raznesoše osetljive delove mašina. Jedna kola planuše.

Za poslednja Lun nije imao eksploziva. On jednostavno opali u benzinski rezervoar. Benzin poteče za njim. On se saže i kresnu upaljač. Plamen potrča tragom benzina i obuhvati automobil. Za svaki slučaj Lun opali i u prednju gumu, a onda uskoči u drugi automobil i Makferson potera ka drumu.

Vraćali su se ka Las Vegasu. Na pola puta, kod jedne padine, prime-tiše još jedna gangsterska kola, koja se zaustaviše.

— Uspori kao da zaustavljaš, a onda ih gurni. Survaće se jer su im zadnji točkovi blizu ivice — reče Lun pripremivši za svaki slučaj revolvere da puca iz obe ruke.

Gangsteri nisu očekivali da će u poznatom automobilu biti neko drugi. Jedan od njih izade iz kola i mahnu rukom dajući znak zaustavljanja. Makferson uspori i gotovo stade na pola metra od drugog automobila, a onda dade gas i gurnu kola ka provaliji. Gangster na cesti poteže revolver, ali Lun već opali u njega.

Gurnuti automobil se jedva pomerio onih pola metra. Ali kad mu zadnji točak skliznu, bilo je lako. Makferson još malo pogura, a onda skrenu i produži osvrćući se da vidi kako niz strminu padaju kola u kojima su bila još tri gangstera.

— Oh! — ne mogade a da ne uzdahne Makferson. — Ovo je pravi rat.

Lun je ćutao smrknut. Blizu grada reče mornaru da zaustavi. Gurnuše kola u žbunje, koje ih sakri. A onda pođoše stazom prema gustom parku. Prašnjavi i iscepani nisu mogli u grad. Morali su se malo urediti, da bi neupadljivo stigli do svog hotelčića u starom delu Las Vegasa.

*

Sve do deset sati Gorvald je nestrpljivo čekao da mu se jave Griston ili Micuku. Ali njegov telefon je ćutao.

U Las Vegasu niko nije znao da o novim događajima treba izvestiti nekog Pitera Gorvalda. Jedinici koji su to znali, nisu više bili živi.

Ni u dvanaest sati niko se nije javljao. Gorvald je postajao sve nervozniji. U četrnaest časova znao je da Micuko Ito i Žil Griston nisu živi. Znao je da će biti teško ponovo okupiti bandu i srediti poslove.

Ali nije znao da je polovina njegovih ljudi izginula u poteri za Lunom i Makfersonom. Tek kad su stigle vesti radija i televizijskih stanica o svim događajima u Las Vegasu, počinjalo je da mu biva jasno da nije uništena samo Trovačeva banda, nego da je i njegova organizacija, godinama učvršćivana i stvarana, dovedena pred potpuni slom.

»On je opasniji nego što se moglo pretpostaviti. Ali ne zna ništa o meni. A ako zna? To bi bilo strašno. Moram ga dočekati spreman«, razmišljao je tražeći izlaz.

Piter Gorvald se nije lako predavao. Već je slao svog advokata u Las Vegas. Posle toga odredio je novog šefa hotela i sredio ovlašćenja drugih deoničara da se učvrsti i obezbedi imovina u gradu kocke i kupljene ljubavi.

Poslao je i jednog od svojih telohranitelja da okupi preživjele ljude u Las Vegasu. Sada je ostajalo da zaštititi samoga sebe. Još u toku sledeće noći, a sutra sigurno, Lun će se pojaviti u Čikagu. Gorvald bi nestao da je verovao da Lun zna ko je Strašni – ali ako ne zna, bekstvo bi bilo uzaludno, a šansa osvete bila bi izgubljena.

Gorvald je imao plan kako da se zaštititi.

XVIII

Kada je onog jutra stigao pred univerzitetsku zgradu, Deni Eting je morao prilično dugo da se objašnjava sa policijskim agentom koji je proveravao dokumente i želeo da pretrese veliki automobil.

– Ja imam poruku za gospodicu Vittington i ne tiče me se sve to što vi pričate – branio se mladić ravnodušno.

Policajac mu je bio za petama, ali mu nije mogao zabraniti da uđe u zgradu. Uskoro je Eting stajao u kabinetu gospodice Vittington. Ona je radoznalo čitala pismo, koje je na njenom licu izazvalo nekoliko osmeha radosti i zadovoljstva. Dr Spens joj je pisao:

•Čudnovati događaji, u koje smo upali onog trenutka kad smo mislili da dolaze najsrećniji časovi našeg života, samo su pokazali koliko je istina ono od čega smo strahovali. Ali glavna opasnost je prošla. Postoje sitne opasnosti, kojih se ne treba plašiti. Ali ja ne bih mogao mirno završiti ovaj neodložni obračun ako ne bih bio siguran da sam

bar nešto učinio za Vašu bezbednost.

Gospodice Džejn, Vi ste biće o kome sam dugo razmišljao. Zaključio sam da postoji samo jedan izlaz: Voleti Vas!

Šaljem Vam pouzdanog vozača sa dobro zaštićenim automobilom. Molim Vas da se vozite samo tim kolima i da dopustite Deniju da Vas prati. On će biti čovek preko koga ćemo moći da se dogovorimo o susretu. On zna način. Čuvajte se i setite se da neko očekuje sreću od susreta sa Vama.

Uništite ovo pismo.

Spens.◀

Ona iscepa pismo i potpali ga pozajmivši upaljač od Denija. Klimnu mu prijateljski glavom i objasni kad će završiti predavanja i kako će on moći stalno da bude blizu nje.

*

Dva dana i dve noći prošle su mirno. Ali trećeg dana počese uzbudljivi događaji. Štampa je pisala o krvavim obračunima u Las Vegasu i okolini. Znalo se da je pobedio tajanstveni stranac, ali Džejn je pogađala da je već onog trenutka kad je policija shvatila da je Lun u Las Vegasu, čitava vojska agenata, detektiva, inspektora i policajaca zaposela sve pravce koji vode iz kockarskog raja Amerike i tako reći stavila pod lupu svako prevozno sredstvo koje je krenulo otuda.

A to je bila istina. Nekoliko listova javljalo je da su specijalni avioni i helikopteri prebacili policijska pojačanja u Las Vegas i okolinu.

Svemu tome priključi se i jedna vest koja je još više uzbuđivala javnost i proširivala razmere senzacije.

•NESTAO SIN INSPEKTORA HJUSTONA...

»...Mladi Hjuston viđen u trenutku kad su ga tri čoveka nasilno uvela u automobil i nestala sa njim... Šta je to saznao inspektor Hjuston da se na ovaj način traži njegovo ćutanje?... Ko je oteo mladog Hjustona?« — ponavljala su se pitanja u mnogim listovima.

Bilo je jasno samo da je Hjuston otet. To je potvrdio i njegov otac. Ali niko nije znao da je stari Hjuston dobio i jedno pismo, koje je često vadio i ponovo čitao. Ono je glasilo:

»Inspektoru Federalnog istražnog biroa u Čikagu, gospodinu Henriju Hjustonu.

Vaš sin je u mojim rukama. On će ostati živ samo u jednom slučaju. Sve zavisi od vas i zato učinite ono što vam nalažem. Na neki način sklonite Džejn Vitington, ali tako da se veruje da je ponovo oteta. Možete je držati i u zatvoru, ili gde vam se čini najzgodnije. Proturite vest da je oteta. Time nećete napraviti nikakav zločin, ali ćete spasti svog sina. Upamtite: ako javnost, policija i Lun ne poveruju u otmicu, vaš sin će zauvek nestati. Njegova smrt biće strašna! S.»

Dugo se Hjuston mučio boreći se između očinske ljubavi i dužnosti. Nije znao šta da učini. Trebalo mu je da se sa nekim posavetuje, ali se nije usuđivao da to učini, jer njegove starešine mogu odbiti zahtev otmičara, a to će značiti smrt najdražeg bića. Tada se seti Gorvalda. Činilo mu se da je jedini izlaz da se posavetuje sa svojim dragim prijateljem.

Dok se vozio ka Gorvaldu maštao je o ćudima sudbine koja je, možda, predodredila da Piter još jednom spase njegovog sina.

Imao je sreće. Gorvald je stajao u holu svoje vile spreman da izide. Ali kad vide inspektora, on vrati šešir na čiviluk i povede gosta u svoj kabinet. Hjuston mu brzo ispriča šta se dogodilo.

— To je strašno! — uzviknu Gorvald trgnuvši se iz kratkog razmiš-

ljanja. — Ali sada treba biti pame-
tan i srediti stvari. Ima izlaza... Ja
mislim da ima.

— Plašim se za mog mladića!
Strašno se plašim! — zbunjeno je
govorio Hjuston.

— Morate prihvatiti uslove otmi-
čara. Sklonite Džejn.

— Ali kako i gde?

— Uzećete jedno odelo od mene.
A onda dovedite neprimetno Džejn
ovamo. Vi znate da imam onaj zad-
nji ulaz. Pokazao sam vam ga jed-
nom prilikom. Tuda je dovedite, ali
tako da ne zna gde ste je sklonili.
Posle toga brzo ćete svući ovo odelo
i obući svoje. Zatim ćemo maskirati
jednog čoveka tako da liči na vas.
Demaskiraćemo ga pred Džejn,
odnosno on će joj sam pokazati da
je oteta i da on nije inspektor Hju-
ston.

— To je moguće, mislim — upade
Hjuston nesigurno.

— Držaćemo je ovde u sobi. Samo
vi ćete znati da je ona kod mene, u
bezbednosti i u udobnoj sobi, koja
se pokretanjem čeličnih rešetki
pretvara u idealan »kavez«. Posle,
kad otmičari oslobode vašeg sina,
uspavaćemo je nekim lakim napit-
kom i izvesti napolje. Vi ćete je
»naći« i osloboditi. Mislim da bih
mogao sve to da vam učinim pod
uslovom da mi obećate da me posle
nećete umešati u to svojom izjavom
— završi Gorvald.

— Treba požuriti — pristade Hju-
ston i počeo da se svlači.

Gorvald mu donese jedno sport-
sko odelo i spremi ga za poduhvat,
koji je bio sastavni deo paklenog
plana.

— Odvezite se taksijem — objaš-
njavao je Gorvald. — A ako ona
bude htela da se vozi svojim kolima,
pristanite i dovedite je u moju ga-
ražu. Ja ću biti svedok da ste sve
vreme bili sa mnom. I sve će biti
kako treba.

*

U gledavši inspektora, Džejn mu pođe u susret.

— Znam kako vam je, gospodine Hjustone. To je strašno! Ali ne treba gubiti nadu. Ne mogu da shvatim zašto su oteli vašeg sina — govorila je rukujući se sa inspektorom.

— Stvari se komplikuju. Smatra se da i vama preči opasnost i moramo vas 'bolje čuvati bar jedno kratko vreme. Meni je naređeno da vas lično otpratim do jednog skloništa, gde će vas čuvati nekoliko naših ljudi. Molim vas da nam pomognete u svemu tome — reče Hjuston.

— Samo da izvestim rektorat, pa možemo otići. Ići ćemo mojim automobilom. Želim da sa mnom bude i moj vozač — odgovori Džejn.

— Rektorat smo već službeno zamolili da uvaži potrebu vašeg kratkog izostanka. Možemo poći odmah — primeti Hjuston držeći ruku nad očima i trljajući čelo.

Džejn bi postavljala pitanja, tražila da joj se objasne stvari i slično samo da je to bio neko drugi. Ali nije htela da oduzima vreme ucveľjenom ocu. I zato nakon nekoliko minuta ona iziđe.

Inspektor pokaza detektivu na izlazu i policajcu na ulici svoju kartu i šapnu im po nekoliko reči. Oni pozdraviše zadovoljni što su oslobođeni brige o profesorki, koja je svakog sata bila u drugoj auli, laboratoriji ili biblioteci, kretala se od kuće do univerziteta i svraćala kod frizera i svuda gde je ranije odlazila.

Hjuston je objašnjavao Deniju kuda da vozi, diveći se brzini kola i njihovoj udobnosti. Kad udoše u polutamu garaže, Hjuston iziđe prvi.

— Prođite za mnom ovim prolazom — reče u trenutku kad i Deni iziđe i stade iza Džejn.

— Podignite ruke — začu se glas iza njihovih leđa.

Oni se okrenuše. Pet gangstera stajalo je sa revolverima uperenim u njihove grudi.

— Šta?... Gde je Gorvald? — zbunjeno je pitao Hjuston.

— Tu sam, inspektore! — začu se Gorvaldom glas.

— Šta? Vi!? — iznenadi se opet inspektor.

— Stvari su se promenile. Ne pokušavajte ništa i ništa vam se neće dogoditi...

— Ali to nije po dogovoru! — ote se inspektoru.

— Prilično ste glupi, inspektore! — odvrati Gorvald.

A zatim dade znak svojim ljudima. Sve troje su bili odmah vezani. Ubaciše ih u isti automobil i jedan gangster sede za volan, a drugi pored njega. Vezaše im i usta i navukoše zavesu sa strane. Kad su se izvezli već je padao mrak i ulična svetla su se palila. Inspektor Hjuston se okretao sapet i pritešnjen između isto tako upakovanih Džejn i Denija. Jedino je kroz sastav zavesa video da odmah iza ovih kola idu Gorvaldova.

— Ne okrećite se — viknu gangster koji ih je držao na oku gledajući u ogledalo.

Njih troje su mogli da vide napred. Nadali su se da će možda, policija zaustaviti automobil. Ali nade su ostale samo nade. Uskoro je automobil svojim farovima proseo mrak cestom uz obalu jezera Mičigen odvozeći zarobljenike prema severu ka Milvokiju.

*

Posle jednog sata vožnje automobil se zaustavi. Gangster sa prvog sedišta veza im oči komadima isečene prostirke, koja se nalazila u spremištu za slučaj potrebe da se vozač podvuče pod automobil radi opravke.

— Sad neće videti ništa, garantujem — zaključio gangster i kola skrenuše na neasfaltirani put.

Osećalo se da put vijuga, postaje gori, pa opet dobar i na kraju sasvim ravan, što je pokazivalo da su stigli na asfalt. Ali u ovom kraju ima dosta puteva i niko nije mogao pogoditi gde se nalaze.

Odvezaše im oči kad su već bili stali. Nalazili su se u jednom velikom magacinu, do koga nije dopirao nikakav zvuk. To je pokazivalo da su na nekom usamljenom mestu.

Oslobodiše ih veza tako da su mogli da izađu iz automobila. Pri svetlosti jedne gole sijalice videli su tri gangastera, koji su stajali sa mašinskim puškama u rukama. Gorvald je nadgledao izvođenje zarobljenika, čije su ruke bile vezane, iako su ostale veze skinute. Prva iziđe Džejn, za njom inspektor Hjuston, a poslednji je bio Eting. On nogom zalupi vrata automobila. Prednja vrata bila su otvorena. On se naglo baci prema sedištu i uspe mu da vezanim rukama pokrene mehanizam automatskog zatvaranja vrata.

— Šta je ovom ludaku? — upita Gorvald videći ovaj besmisleni poduhvat mladog vozača. — Izlazi napolje, idiote — viknu uperivši revolver na staklo automobila u pravcu Denijeve glave.

Ali Deni pritisnu nogom jednu skrivenu pedal i nesalomljiva stakla prekriše čelične ploče, koje bušumno kliznuše iz donjeg dela vrata i naročitih ležišta napred i odostrag. Automobil se pretvori u blindirano vozilo.

Gangsteri odvukoše Džejn i Hjustona dalje od automobila.

— Ne može se lako osloboditi veza. Brzo bacite nešto ispred i iza automobila — naredi Gorvald.

Dva gangster a doguraše magacinska metalna kolica i izvrnuše ih ispred i iza automobila. Baciše i nekakve grede i cigle, tako da automobil stvarno nije mogao da krene.

— Da ga izrešetam? — upita jedan gangster držeći uperenu mašinsku pušku.

— To ne bi pomoglo, a ošteti bi automobil. To je, izgleda, divna blindirana mašina — reče Gorvald.

— Možda ima oružja — primeti jedan od Gorvaldovih telohranitelja.

— Neka ima. Držaćete ga na nišanu. Glad će ga naterati da izađe iz te mišolovke — zaključí Gorvald.

Inspektora i Džejn vezaše uz stubove. Gangsteri proveríše je li sve u redu i smestiše se na gomile starih džakova.

— U slučaju da se ne javim duže od četrdeset osam sati, likvidirajte ovo dvoje, a pod automobil i ludog vozača bacite sanduk eksploziva i udaljite se svaki na svoje novo mesto. Ovo su sada taoci i garancija da će se prekinuti napadi na nas — objašnjavao je Gorvald.

— A šta je sa mojim sinom? — upita inspektor.

Bilo ga je žalosno pogledati.

— Zar ga niste videli. Oh, pa ja sam zaboravio! — nasmeja se Gorvald. — Eno ga tamo! — pokaza rukom.

Inspektor pogleda u označenom pravcu. Njegov sin je sedeo vezan uz jedan stub. Usta su mu bila začepljena i nije mogao da govori, ali je klimao glavom. Hjuston klonu. Nije znao da li da se raduje, ili da proklinje. Iskusni policajac je znao da niko od otetih neće biti oslobođen. Gangsteri se ne bi izložili riziku da ostave žive ljude koji ih sada znaju i mogu uvek prepoznati. Držaće ih zarobljene dok smatraju da im živi mogu za nešto poslužiti, a onda će ih jednostavno ubiti.

— To si ti, Gorvalde! — prozbori Hjuston na kraju.

Sada mu je bilo jasno kako i zašto je gangster spasio njegovog sina. Sve ovo vreme od kad su se sprijateljili Gorvald je imao besplatnog agenta FBI-ja, a ovaj to nije ni shvatao.

— Sada uzalud govorite, Hjustone. Budite mirni i ćutite — odgovori gangsterski vođa i obrati se svo-

jim ljudima: — Pazite na onog ludaka u automobilu, da ne napravi nekakvu nepriliku.

A zatim sede u svoj automobil. Jedan gangster ukloni vrata, koja su bila na šinama. Gorvald se izveze u noćnu tišinu. Zvuk njegovog odličnog automobila prestade odmah čim se vrata opet zatvoriše.

XIX

Dva stara kauboja u umašćenim košuljama jahala su umorne konje i terala tridesetak goveda zaobilazeći Las Vegas. Doteraše ih do železničke stanice i prijaviše za utovar.

— Imate sreće: dva vagona za stoku su preostala posle utovara za gospodina Mek Lorena — obrađova ih železnički službenik.

— Koliko se putuje do Kandelerije? — upita visoki i pogrbljeni starac.

— Odmah posle ponoći bićete tamo. Vaše vagone vući će voz koji se u Kandeleriji zaustavlja samo da ostavi nekoliko praznih vagona i prikači pune za Karson Siti — odgovori službenik računajući cenu prevoza i ispunjavajući papire.

Niko ne bi poverovao da su ova dva umašćena, zapuštena i ostarela kauboja u stvari Lun i Makferson. Oni poteraše konje u prvi vagon i ogradiše ih od goveda, koja su rikala i gurala se u tesnom prostoru.

— Ovo je, dakle, taj »divni« kaubojski život — gundao je mornar.

— Neće dugo trajati tvoja slava velikog kauboja na Divljem Zapadu — smeja se Lun.

Desetina policajaca i detektiva obilazila je stanicu i vagone. Lun je pušio nekakvu crnu cigaru, čiji se teški miris osećao na stotinu metara. Jedan mladi policajac zaviri u vagon sa govedima.

— Eh, mladiću... Niko više ne ostaje da gaji stoku. Još samo starci.

Vi mladi odlazite. Hm, policajac! To nije šerif. Kažem: nije — vriskao je Lun nekakvim prepuklim i šištećim glasom.

Nečim premazani zubi crnili su se tako da ga je bilo neprijatno pogledati. Makferson je pljuckao trudeći se da pogodi sasušeni cvet, koji je neko bacio na šljunak.

Padao je mrak kad voz krenu i sa njega skočiše policajci koji su ga pregledali u ovoj vanrednoj prilici. Lun i Makferson ležali su na klopama u odeljku za pratioce stoke.

Stoku iskrcaše odmah i oteraše četvrt sata hoda dalje. Kod jedne sveže livade rasedlaše konje i puštiše svu stoku da pase. Iz velikih bisaga izvadiše radnička odela, malo zgužvana, ali čista.

Uskoro nestadoše dva stara kauboja. Prugom su koračali dva radnika noseći velike platnene džakove sa kožnim uprtačima. Vratili se na stanicu i sačekaše voz, kojim nastaviše putovanje. Kad je svanulo voz je jurio preko Sijera Nevade. Posle podne nađoše se na onom kraku pruge koji skreće ka zapadu i prelazeći Kaliforniju vodi u San Francisko. Na cilj svog putovanja stigli su predveče. Odmah požuriše da u trgovinama, pre nego što se zatvore, nabave odela i sve ono što im je neophodno, a što su morali da ostave u Las Vegasu. Njihove torbe bile su pune novčanica.

Smestili su se u mirni, ali veoma luksuzni hotel. Pošto su, na čuđenje kelnera, pojeli veliku količinu mesa spremljenog na razne načine, Lun i Makferson se povukoše u svoje sobe. Umorni od borbe i opasnog putovanja nisu mogli poželeti ništa bolje od kupatila i udobne postelje.

A u svitanje trebalo je otići na aerodrom i odleteti ka Čikagu. Za svaki slučaj odlučili su da putuju avionom koji se spušta u Milvokiju.

Odatle nije bilo teško stići do Čikaga nekim brodom uz obalu jezera ili jednim od mnogobrojnih vozova i autobusa.

Da nisu tako rano bili legli, već bi znali za ponovni nestanak dr Džejn Vitington. Novine nisu pisale o Etingu, ali su nagadale kako je došlo do toga da inspektor Hjuston odvede Džejn.

Pred ulazom na aerodrom Lun kupi novine, ali ih ne otvori dok se on i Makferson ne smestiše u avion. Tek kad brza mašina uzlete, Lun poče da čita. Uzdrhtao je saznajući za nestanak voljene devojke. Mora da je rđavo izgledao, jer krupne graške znoja počеше da mu kaplju sa lica.

— Zar patiš od morske bolesti?
— upita Makferson.

— Ne pokazuj nikakvo uzbuđenje
— šapnu mu Lun pokazavši članak na prvoj stranici novina.

— Makferson ga pročita i neko vreme je ćutao.

— Ovaj avion sporo leti — reče kasnije.

— I meni se čini — dodade Lun. Već se bio primirio i samo mu se na licu skamenio nekakav tvrd izraz, koji nije obećavao ništa dobro.

XX

Letenje i vožnja brzim vozom bili su ih zamorili, ali Lun i Makferson nisu ni pomišljali da ručaju. Brzo se odvezoše do svoje vile. Lun ude u automobil i uključi radio-stanicu. Još nije bilo vreme za ugovoreno javljanje, ali on je žurio.

Tek što stavi slušalice začu reči:

— Zove Eting... Zove Eting... Lun ne odgovori odmah, ali lice mu se ozari.

— Zove Eting... Zove Eting... ponavljao je mladić svoje pozive monotonim glasom i već na izmaku snage.

— Čujem te, Eting, čujem te! — viknu Lun.

— Ah! prijatelju! Na kraju sam snage. Ne znam gde se nalazim. Vozili su prema severu u pravcu Milvokija, a onda su nam vezali oči...

— Odlično te čujem. To znači da su vas vozili prema Milvokiju i za varavali trag po nekakvim putevima, a onda se vratili blizu Čikaga, ili u sam grad — prekide ga Lun.

— Po čemu to zaključujete? — pitao je Eting.

— Domet ovih radio-stanica nije veći od dvadeset milja. Znači da ste negde blizu — odgovori Lun i traži da mladić iznese sve detalje.

Već dva dana oteti su bili u čudnom ropstvu. Gangsteri su ih hranili. Jedino je Deni trpeo muke od žeđi i gladi. Dve limenke voćnog soka nalazile su se u spremištu kod radio-otpremnik, ali to je bilo malo i Eting je morao da štedi svaku kap.

— Javljaš se svakih pet minuta. Pazi da se ne isprazne akumulatori — opomenu ga Lun.

— Kako ćete nas naći? — interesovao se mladić.

— To je teško objasniti, bar sada — odgovori Lun i prekide, vezu.

Nekoliko minuta razmisli, a onda okrenu broj Gorvaldovog telefona. Ovaj se odmah javi.

— Kako ste gospodine Gorvalde?
— pitao je Lun.

— Ja sam dobro. Kako ste putovali? — odgovori Gorvald interesujući se za svoje »prijatelje«.

— Sve je išlo dobro, ali ova ponovna otmica je nešto strašno. Moraću da odustanem od daljeg sukoba. Ne mogu se gangsteri uništiti na moj način — umornim glasom i s prizvukom tuge govorio je Lun.

— Gde se nalazite? — upita gangster.

— Tu smo u gradu. Došli bismo do vas, ali smo ostali bez novca.

Morali smo da napustimo sve što smo dobili u Las Vegasu. Hiljade policajaca nas traže i teško se krećemo. Hteo sam da vas zamolim za dozvolu da se od sutra koristimo skloništem kod vas – objasni Lun.

– Pa to sam vam već rekao. Ključeve imate i dočekaće vas sve spremno – ljubazno se složi Gorvald.

– Imam još jednu molbu.

– Samo kažete. Sve ću učiniti...

– Mislim da sam naišao na bandu Strašnog. Oteo sam Japanku, ali su mi je ubili i nisam mogao dalje. Sada mi pomozite da nađem novi trag – iznese Lun svoju molbu.

– Raspitivaću se na sve strane. Čuvajte se, prijatelju – završi Gorvald.

– Do viđenja! – pozdravi ga Lun.

A onda mahnu mornaru i otrčaše u garažu. Uskoro su u Gorvaldovoj ulici parkirali svoja kola nešto manje brza i udobna od onih koja su dali Etingu, ali snabdevena radio-stanicom i uređajem za menjanje boje i brojeva. Lun je bio maskiran kao stariji čovek mrke puti. Moglo se pomisliti da je melez. Ali ta boja se mogla promeniti u sasvim mrku, ili skinuti sa nekoliko poteza maramicom namočenom u jednu hemijsku smešu.

Makferson je imao zalizanu crnu kosu i duge zulufe meksičkog kičoša. Ali niko ga nije mogao videti, jer je ležao na podu automobila prekriven lakim ćebetom.

– Čujem te, Eting, čujem... Javi se nakon pet minuta... – govorio je Lun javljajući se mladiću.

A tada ugleda Gorvalda kako opkoljen sa tri telohranitelja izide iz kuće i sede u automobil. Pratili su ga izdaleka. Na uglovima i zavojima menjali su boju kola. Lun je postajao čas »crnac«, a čas »melez«, pa zatim dobijao pravu boju svoje kože.

Kolikogod bi Gorvald bio oprezan u povorci automobila nije mogao primetiti ova koja ga prate.

– Sad možeš da se pojaviš! – viknu Lun mornaru, koji odahnu brišući znoj sa lica i nameštajući mašinsku pušku da bude nadohvat ruke.

Uskoro se nadoše u severnom delu grada i izbiše na drum prema Elginu. Lun pogleda na automobilsku kartu i već mu je bilo jasno kuda su oteti odvedeni sa drumu prema Milvokiju.

Gorvaldova kola usporiše i skrenuše uskim putem ka starom, napuštenom parnom mlinu, pored kojeg je bilo još nekoliko starih zgrada i magacina. Ali tamo nije bilo nikog. Lun se seti da je Gorvald vlasnik mlinova. Ovo je bio, po svoj prilici, jedan od onih koji su zastareli i nisu bili rentabilni.

Mladić se opet javi radijem. Lun mu reče da sve ide kako treba i brzo prekide vezu. Baci pogled za Gorvaldovim kolima i produži dalje do jednog useka. Sada je mogao da se poljskim putem, iza uzvišice, znatno približi mlinu, a da automobil ne bude primećen.

– Izlazimo, stari! – doviknu Lun zaustavivši kola na poljanici uz visoku drvenu ogradu zapuštenog korala.

Makferson je skrivao mašinsku pušku mantilom prebačenim preko ruke. Lun opipa revolvere i pripremi novu kutiju eksplozivnih »cigareta«.

Prodoše pored živice i nadoše se iza mlina. Otuda se nije moglo ući, jer je zadnja kapija bila zakovana debelim daskama. Obidoše zid i ugledaše jedan manji prolaz. Provuče se i stigoše u veliko dvorište zakrčeno rashodovanim kamionima, gvoždarijom i protrulim sanducima. Iza sveg tog krša nalazio se rasčišćen prolaz, nasred kojeg je Gorvald bio ostavio svoj automobil.

Lunu je bilo potrebno svega nekoliko minuta pažljivog osmatranja i osluškivanja pa da zaključi gde se gangsteri nalaze i kako se do njih može stići neprimećeno.

— Valjda nisu skupili ovde čitavu vojsku — šapnu Makferson ležeći pored Luna.

— Eting je javio da ih ovde ima pet, a sa Gorvaldom su stigla trojica. Dakle, ukupno ih je devet — računao je Lun.

— Šta da uradimo? — upita Makferson i proguta sočnu psovku, setivši se da nije vreme za takve izlive rečitosti.

— Provuci se do onog ostatka građevine. To je mesto pogodno da osmatraš izlaz. Pucaj u automobil ako pokušaju da odu. Ja ću da se približim sa zadnje strane magacina i da kroz neku rupu ubacim gas. Moramo se truditi da ih iznenadimo i onesposobimo na vreme, da ne poubijaju zarobljenike — tiho je izlagao Lun.

— Eh, da je mrak — uzdahnu mornar.

— Naročito pažljivo prati kretanje ovog stražara — upozori ga Lun pokazujući gangstera koji je sedeo na ivici otvora sličnog bunaru.

— Ako nešto oseti? — upita Makferson.

— Moraćeš... šapnu Lun i pokaza dlanom kao da seče.

— Još nešto?

— Ništa. Kreći — zaključa Lun.

Bio je već kod jednog prozora osigurano čeličnim rešetkama i zatvorenog iznutra drvenim kapcima. Čuo se razgovor gangstera.

— Sve ide kako treba. Sutra će biti u mojim rukama — govorio je Gorvald.

— Šta ćemo sa ovima? — pitao je gangster.

— Oni su postali suvišni — zaključa Gorvald.

U tom momentu napolju odjeknu rafal mašinske puške.

*

Makferson je pažljivo osmatrao, ali u jednom trenutku laktom obori rasklimani komad cigle, koji

pade na ploču debelog lima što odjeknu kao za uzbunu. Stražar se maši za oružje i skoči sa ivice bazena. Rafal ga svali i on kao da htede opet da sedne, ali se preturi i nestade.

Gangsteri jurnuše ka izlazu i prozorima. Otvoriše vatru ka mestu sa kojeg je gađao Makferson.

— Likvidirajte zarobljenike i dajte eksploziv za automobil! — vikao je Gorvald.

Lun oceni da će delovanje gasa biti sporo i potrča napred. Nade se kod jednih vrata, koja pažljivo opipa. Bila su rasklimana i on se zaletе na njih.

Popustiše od prvog naleta i on upade sa njihovom protrulom polovinom. Bio je brz i odskoči u stranu. U magacinu je bilo mnogo mračnije nego napolju i nekoliko trenutaka se privikavao na tu promenu. Revolveri i mašinske puške zapraštaše i na ovu stranu.

— Gorvalde, predaj se! — viknu Lun.

— Ne! Dodi da te vidim. Sad ću tvoju devojkę da pogledam preko cevi revolvera! — odgovarao je Gorvald penušeći od besa.

Lun ga ugleda kako diže revolver prema Džejn. Bilo je nesigurno osloniti se na revolver, jer i ako pogodi, može da ne usmrti zločinca, a to bi bilo tragično. Zato zahvati tri cigarete i baci ih prema Gorvaldu. Eksplozija odbaci gangstera i probi daske na najbližem prozoru. U prostoriji postade vidnije. Lun ugleda zarobljenu Džejn, nemoćnu da se pokrene. Kraj nje je bio inspektor Hjuston.

Gangsteri, koji su bili shvatili da glavna opasnost dolazi spolja, sada su blenuli u mesto eksplozije. Jedan od njih podiže mašinsku pušku i uperi je prema zarobljenima. Lun ga skide sigurnim pogotkom, a zatim ugleda kako se jedan revolver diže prema njemu. Opali nišaneći pravo iznad cevi tog revolvera. Gangster se bez jauka svali u stranu. U istom momentu Lun baci

u udaljene delove magacina dve »ci-garete«, čije eksplozije digoše užasnu galamu. Gangsteri instiktivno potražiše zaklone.

Tada Lun baci gas i pokri lice maramicom navlaženom tečnošću koja je neutralisala dejstvo gasa. A zatim nastavi da puca i tako zadržava gangstere.

— Predajte se, opkoljeni ste! — vikao je Lun.

Jedan gangster odbaci mašinku i odgovori:

— Ja se predajem!

Drugi gangster ga ubi iz blizine. Ali gas je već delovao i vatra prestade. Svi živi u magacinu sem Luna behu izgubili svest.

Eting beše otvorio automobil i izašao tražeći načina da nekako pomogne svojim prijateljima. On je davno bio oslobodio ruke, ali nije imao oružja. Sada i on leže pored automobila pitajući se šta li se to događa sa njim.

— Je li sve u redu? — pitao je Makferson dozivajući spolja.

— Ulazi da ih vežemo! — doviknu Lun.

Nekoliko minuta kasnije četiri preživela gangstera behu čvrsto vezana i poredana na sredini magacina. Lun oslobodi uspavane zarobljenike, ali pri tom inspektoru i njegovom sinu podnese pod nos pumpicu i produži njihov san za sledećih pola sata.

— Dragi! — oglasi se Džejn osvestivši se.

— Džejn! — odgovori Lun i podiže je obema rukama.

Njihove usne se spojiše. Pokušavali su da nešto izgovore, ali su osetili da je bolje nastaviti sa poljupcima. Makferson je već odvlačio predmete koji su smetali Etingu da pokrene automobil. Kad završi htjede nešto da kaže Lunu, ali se predomisli.

— Kao da su izgubili pamet... — gundao je odlazeći da ukloni vrata i oslobodi prolaz automobilu.

— Idi po naša kola — doviknu mu Lun pokazujući da nije izgubio pamet i da ne zaboravlja opasnost.

Dok su se Džejn i Eting smeštali u automobil, Lun je na komadu papira napisao:

»Gospodine inspektore,

Predajem vam Pitera Gorvalda mrtvog. On je vođa gangstera nazvan Strašni. Ostalo ćete i sami saznati. Kola ubijenog biće dovoljna da sa Vašim sinom odvezete ove preživle razbojнике. Mi odlazimo želeći Vama i Vašem sinu sve najbolje.

Lun, kralj ponoći.

Jednim zardalim ekserom Lun prikači papir na inspektorovu kravatu tako da ga odmah primeti. A onda potrča i uskoči u automobil. Sedeli su zagrljeni dok je Deni Eting povećavao brzinu u svojoj virtuočnoj vožnji.

Na drumu ih pristiže Makferson. Oni zastadoše i izadoše iz automobila.

— Ostanite ovde, dragi mladiću. Čekajte desetak minuta, a onda vozite kuda vam je najmilije. Ovo je za vas — reče mu Lun ostavivši na sedištu jedan paketić.

Bio je to jedan od paketa novčanica iz Kasino-hotela »Tropikal«. A onda Lun i Džejn sedoše iza Makfersona. Eting je tužno gledao za njima. Možda je žalio što ga nisu odveli sa sobom.

Te noći je mornar Makferson išao od bara do bara. Njegova obrijana glava svetlela se pod električnim svetiljkama.

— Oni... Oni su dva delfina... Dve foke... Dabome! Šta će tu izvesni Samuel Makferson!... Kelnar! Još jedan konjak! Dodavola! Šta će tu jedan Makferson...

SMRT SA TRI KOCKICE ŠEĆERA

Čovek je skrenuo u bočnu ulicu i prigušeno prokleo red nedavno instaliranih uličnih svetiljki koji je već bio u kvaru. Iako je ovaj deo grada znao napamet još iz dečaćkih dana, nerado je išao tim mračnim ulicama, naročito kada je nosio celovečernji pazar iz vinare u kojoj je radio.

Zaustavio se na uglu do koga je jasno dopirala svetlost sa glavne ulice kojom je upravo bučno tutnjao noćni tramvaj, potpuno prazan, blještav poput lampiona. Mašio se džepa i polako pripalio cigaretu. Udahnuo je prvi dim i zakoračio. Nakon nekoliko desetina koraka našao se obavijen gotovo potpunim mrakom. Postepeno, oči su mu se navikle na tamu i on je zakoraćao sasvim sigurno.

— I već smo gotovo kod kuće — zabrundao je poluglasno i počeo da zveckaa ključevima u džepu. Kako je bio okoreli neženja — bar je sam tvrdio da mu pripada pravo na tu titulu kao čoveku koji do svojih dridesetdevet godina nije stigao da se oženi — imao je naviku da povremeno govori sam sa sobom.

Ispred kuće u čijem potkrovlju je stanovao, stajala je, na ne baš velikom prostoru, neugledna gomila kanti za smeće.

Naravno, kada ih čistači isprazne, trebalo bi da ih domar oduvče natrag u dvorište, ali na to je redovno zaboravljao. U stvari, domar je, zbog problema oko stanova i stanovanja, bio neki Palaček, student četvrte godine medicine, a taj se u vreme ispitnih rokova, nemarno odnosio prema svojim domarskim dužnostima.

»Mnogo posla« uvek se ispričavao i posle ispita bacao se na posao većim žarom. Ali stanarke — klepetuše to nije sprečavalo da vode duge rasprave o tome kako rad doktorčiću ne miriše. Kante za smeće su, dakle, i te večeri krasile mali prostor ispred zgrade, a čovek koji joj je prilazio uz uzdah je spoznao da se približava februar a sa njim i zimski ispitni rok. Isto tako, to je značilo da će neoprano stepenište opet neko vreme ukrašavati kućni kolorit. Sagnuo se da iz svežnja izabere onaj pravi ključ i u tom trenutku, nešto što je bilo na samom kraju domašaja pogleda, privuklo je njegovu pažnju. Okrenuo se i učinio dva koraka.

— Bože! uzviknuo je. — Ustanite! Šta tu, zaboga, radite? Pa hladno je gospodice!

Iza kanti za smeće nabacanih u nepravilnom nizu, ona kojoj

su ove reči bile upućene ležala je na boku blago savijenih nogu i rasirenih ruku. Poluduga tamna kosa sakrivala joj je lice. Upozorenje na hladnoću bilo je sasvim na mestu jer gospodica nije imala na sebi ni krpice. Čovek se sagnuo i uzeo joj ruku.

— Bože! kriknuo je ponovo. — Bože!

Poput raka odmakao se od devojke koja je ležala, drhtavom rukom otvorio vrata zgrade i sa telefona, koji je za potrebe stanara bio u hodniku, pozvao odeljenje za kriminalistiku.

Kada su pozvani došli na lice mesta, još uvek je bilo ono neprijatno doba između dana i noći. Beli čaršav čedno je sakrivao nago, mrtvo telo a mašinerija ljudi se razletela. Sevnuli su reflektori. Tamu su šarali bljesci fotografskih aparata. Nakon nekoliko minuta zaustavila se uz pločnik žuta »škoda 1000 MB« i iz nje iskoči čovek s naočarima i crnom lekarskom torbom.

— Dobro jutro, Slavko — pozdravio ga je čovek u tamnom kaputu.

Oslovljeni je umesto odgovora začudo, a zatim, gnevno dodao:

— Opet ustajati u ovako nehumano noćno doba! U ovo vreme pristojni ljudi su u postelji i u njoj će biti još dobrih nekoliko sati.

— Imas pravo Slavko. Samo budimo iskreni, strašno je malo pristojnih ljudi među ubicama.

— Dakle, šta se od mene traži?

— Valjda to ne moram da ti objašnjavam. Ti si doktor, a ne ja.

Čovek s torbom se sagnuo i podigao čaršav.

— Pomozite mi ovde! — doviknuo je mladiću koji je imao oznake vodnika na ramenu. Mladić je prebledeo, ali je poslušao.

— Bez spoljašnjih znakova nasilja. Neko trovanje, rekao bih.

— Kada je umrla?

— Kako bih mogao to da znam, pobogu? Ne znam čak ni koliko je stepeni ispod nule.

— Reci bar otprilike. Niko ne traži da se zakuneš.

— Biće da ima četiri sata. Verovatno oko ponoći. Jedan čas pre ili kasnije.

Doktor je opet čaršavom pokrio leš.

— Hvala Slavko. To je za sada sve.

— Znam da je samo za sada.

— Mahnuo je mrzovoljno rukom, polako ušao u automobil i nestao sa mesta događaja.

— Zar je uvek tako namrgoden? — upitao je visokog mladića u farmerkama.

— Svaki put kada vidi leš. Za svih petnaest godina ovog zanata još se nije privikao na takve prizore

Kuća se postepeno budila. Tek sada moglo se videti koliko je ružna. Takve zgrade gradile su se na prelomu stoleća. Iza prozora svih pet spratova palila su se svetla, jedno za drugim, a iza zavesa izvirivale su znatiželjne oči.

Tempom koji odgovara njihovoj misiji dokotrljala su se pogrebnja kola. Nakon nekoliko minuta za umrlom su se zalupila vrata, a mesto njenog prethodnog boravka označavale su samo linije iscrtane belom kre-
dom.

— Mislite li da je umrla ovde?

— upitao je mladić.

— Zar ste ikada videli samoubicu koji ide u prirodu da se opruži na temperaturi od deset stepeni ispod nule?

— To je samoubistvo?

Onaj visoki se tužno nasmešio:

— Teško. Isprobavao sam samo kako bi zvučalo. Glupo.

*

— Znači, vi ste našli leš, gospodine Šalek — počeo je dijalog na mansardi.

— Da, molim. Ali to sam već detaljno ispričao onom drugu u uniformi, koji je sve otkucio mašinom.

— Znam. Poznali ste je?

— Otkud! Bio je mrak a ona... ležala je ovako... kosa joj je bila preko lica, znate...

— A da li je prepoznajete na ovoj fotografiji? — Mladić je položio snimak na sto.

Čovek je uzeo fotografiju u ruku, primakao je licu, a zatim se stresao.

— No, gospodine Šalek? — mladić mu pažljivo uze fotografiju iz prstiju.

— Znam je, gospodine inspektore. Stanovala je na drugom spratu. Kopecka. Jana Kopecka. Njeni su veoma pristojni ljudi.

— Bliže ste je poznavali?

— Ne, samo tako iz videnja. Stanujem ovde već dvadeset

godina. Od malena je znam. Ali ništa više. Ni s kim iz zgrade ne kontaktiram, znate kako je, pozdrav, pa pravac kući. Dosta mi je ljudi na poslu. I preko glave.

Mladić i onaj visoki ustali su i izašli u hodnik. Kroz prozore nazirali su se tragovi maglovitog svitanja. Kuća je ključala svojim životom. Živela je. Jana Kopecka više ne.

— Profesionalno deformisan, zar ne druže kapetane? — rekao je u hodniku mladić.

— Zbog čega tako mislite?

— Pa, ta ljubaznost. Čovek bi maltene očekivao da se pokloni i izusti jedno — gospoda su izvolela poželeti?

— Ne sudite brzopleto. Većina ljudi ponaša se tako u sličnim situacijama. I da ne zaboravim, saznajte o njemu sve što se može. U redu.

*

Kuhinja je bila gradskog tipa i sasvim solidna. Za stolom pored nje, čovek. Još do pre jednog trenutka teško je posrtao. Sada više ne. Sada se zgrčeno naslanjao na sto dok su mu se ramena tresla od tvrdog plača. Odmah zatim, podigao je oči ovlažene suzama i pogledao kapetana koji je ćutke sedeo nasuprot njemu.

— Žao mi je, gospodine Kopecki — rekao je kapetan.

— Sve što želite da saznate, pitajte. Sve ću vam reći. Morate uhvatiti tu barabu!

— Trudićemo se. Čime se vaša ćerka bavila?

— Dali smo je na studije, da postane nešto, znate, da ne mora da crnči celog života.

Plač je ponovo za trenutak protresao njegova ramena.

– Pohadala je univerzitet, studirala je prirodne nauke.

– Da li znate s kim se sastajala?

– Bilo je to samo društvo iz njihove škole. Ovde nikada nisu dolazili, ne bi im se svidalo u ovom stanu – mahnuo je ogorčeno rukom. – Ja sam invalid, pa njena majka mora da radi u noćnoj smeni kako bi nešto zaradila.

– Nije imala mladića koji bi je pratio do kuće?

– Već i sami znate kako se današnja mladež zabavlja. Svaki čas neko drugi. Kad smo hteli da nam ga dovede i pokaže, odmahivala je rukom: i onako se, navodno, neće uzeti.

I čovek se opet uzrujao. Kapetan je tiho ustao.

– Za sada zahvaljujem, gospodine Kopecki – spremao se da izađe.

– Šta da kažem mami? – skrhano jeknu čovek za stolom.

– Da ćemo ga uhvatiti. Sigurno!

Nešto pre osam časova oživeo je hodnik Prirodno-matematičkog fakulteta. Dok je čekao, kapetan je nekoliko puta prigušeno zevnuo. Živnuo je tek kad su studenti počeli da se sakupljaju ispred učionice u kojoj je trebalo da se održi predavanje za studente prve godine.

Odmakao se od zida i pristupio devojci koja je prolazila.

– Izvinite molim vas, da li poznajete gospođicu Kopecku?

Odmerila ga je hladnim, plavim očima i odbrusila:

– A šta vas se to tiče?

– Čudićete se, ali dosta me se tiče. Milicija.

Izvadio je iz džepa legitimaciju.

– Olala! Dobro jutro! Ne ljutite se, nisam znala...

– Nije važno – pokušao je da se nasmeši. – Poznajete je?

– Da, ali samo onako, iz vide-nja. Na istoj smo godini. Ništa više. Ona...

– Ona?

– Koliko znam, ta ne gotivi našu godinu – ne druži se s nama.

– Raspitajte se na četvrtoj. Neki Jirka Klos. Mislim da s njim ide. Bar u poslednje vreme, koliko znam.

Kapetan je zahvalio i posle kratkog proučavanja rasporeda časova prosto poleteo do poslednjeg sprata. Predavanje je već bilo počelo i u njemu se najednom probudilo strahopoštovanje koje je oduvek gajio prema fakultetskim ustanovama. Jednostavno, nije bio u stanju da uđe i prekine nastavu. Proverio je kada će biti odmor i sjurio se niz stepenice. Nakon nekoliko trenutaka gutao je viršle iza kioska na uglu.

Mladić u farmerkama sedeo je na pisaćem stolu i klatio nogama. Imao je jednu senzacionalnu vest – a kapetana nigde. Istina, mogao je da sedne za mašinu i svoju vest pismeno obradi u obliku zapisnika, ali se njegova romantična narav uzdigla nad tom banalnošću. Kada bi bar došao doktor s obdukcionim izveštajem! Ali taj je, bogzna gde.

Kada je zazvonio telefon, bacio se na njega kao ris.

— Kabeš — viknuo je u slušalicu.

— Potporučnik Kabeš! — odazvao se drugi glas upadljivo naglašavajući čin. Naviknite se već jednom. Više niste civil. Jasno?

— Razumem, druže kapetane.

— Ne budite preosetljivi. Otkrili ste nešto? Mladić je progutao pljuvačku, a zatim, glumeći smirenost izustio.

— Razgovarao sam sa šefom one vinare u kojoj Šalek radi kao konobar. Šalek je vredan radnik, pošten itd. Ali sada pažnja! Kad sam mu pokazao fotografiju Kopecke, poznao ju je. Ona je za njega Janička, ta je kod njih zalazila s klapom gotovo svaki dan. Strahovito se čudio da je Šalek ne zna, jer navodno, većinom posluhuje sto za kojim obično sedi njeno društvo. To vam je neka firma za vucibatine, druže kapetane.

— Pređi na stvar, čoveče. Hlade mi se škembići.

Šta, molim?

— Škembići. Ne znate šta je to? To je vrlo ukusno jelo. Narodito prija ako je čovek od tri unutra na nogama.

Potporučnik Kabeš se zagrcnu, a zatim se sabra i nastavi, ovog puta sa mnogo manje žara.

— Utvrdio sam da Šalek ima svoj dosije u arhivu. Pokušaj silovanja.

Kroz slušalicu je fijuknuo kapetanov zvižduk i potporučnik se obradova.

— To izgleda jasno. Zna je. Stanuju u istoj zgradi, on se s njom spanda, a ona izvlači od njega

pare. Počinje da traži previše i...

— Polako, polako. Po vama, on je otruje, pri tome natempira sve tako da ga ona nakon njegovog povratka s posla čeka kao od majke rođena i naravno, sasvim ledena. Da li ste bar utvrdili da li je imao mogućnost da se tokom večeri udaljava iz restorana?

— Jesam, utvrdio sam — priznao je potporučnik i sa prizvukom tuge dodao. — Na poslu je bio sam, jedva da je mogao da trkne u toalet, a da neko ne zaurla za njim da hoće još jednu. Već sam vam rekao da to tamo nije neka »nobl« firma, gospodine kapetane.

— Znam to... Ali ništa! Sigurnosti radi, pošaljite nekog po njega. Pa da vidimo zašto je prećutao da je zna iz te rupe.

Mladić po imenu Jirži Klos imao je dugu plavu kosu i uredno fazoniranu bradicu. Kada je ugledao kapetanovu legitimaciju, nesigurno se nasmešio i pripalio cigaretu. Kapetanov profesionalni pogled registrovao je da ima snažnu ruku.

— Poznajete gospođicu Kopecku?

— Janu? Svakako, ako mogu to tako nazvati, zabavljamo se već skoro tri meseca.

— Da li ste je juče videli?

— Video sam je u podne, u menzi, malo smo se posvađali. Trebalo je da doveče idemo u bioskop, a ona je najednom rekla da ne može. Zato sam joj prebacio da ima drugog i znate kako je to: nadurila se i odperjala — hoću da kažem, otišla je.

— To znači da ste uveče bili kod kuće — gotovo je konstato-
vao kapetan.

— To ne — rekao je. — Jedno-
stavno, moji drugovi i ja proveli
smo jedno pravo momačko
veče. Malo smo pili, šalili se, slu-
šali ploče...

— Kući ste se kasno vratili?

— Iskreno rečeno, pio sam malo
više nego što treba. Zbog toga sam
prenoćio kod prijatelja. Stanuje u
Brževnovu u jednoj vili. Roditelji su
mu negde u Iraku ili Libanonu.

— Hvala, mnogo ste nam pomogli

— klimnuo je kapetan u znak poz-
drava i okrenuo se prema stepeni-
cama. Zaustavio se pored njih i upi-
tao: — Uopšte vas ne interesuje
zbog čega se milicija raspituje o
gospodici Kopeckoj?

— Naravno, upravo sam hteo da
pitam, ali poučen kriminalističkim
romanima, znam da ćete mi sve
jedno reći. Na vreme ću saznati, zar
ne? — pokušao je da se našali.

Kapetan je odmahnuo glavom:

— Možda je upravo sada taj tre-
nutak. Mrtva je, gospodine Klos.

Kod ograde se okrenuo, ali niko
nije pošao za njim.

U jednoj fotelji prostrane kapeta-
nove kancelarije gnezdio se doktor.
Na licu mu natumuren izraz. Ner-
vozno je lupkao prstima po svojoj
torbi i vidljivo ignorio prisustvo pot-
poručnika Kabeša.

Kada je kapetan bučno uleteo,
skočio je i izustio:

— Opet ste me navrat nanos do-
veli, a gotovo ceo sat čekam. —
Ustao je. — I nauči tog svog pulena
da me ne izbezumljuje. Mleko mu
još na bradi, a...

— Ali nemoj tako, Slavko — stiša-
vao ga je kapetan — navikavaj se.
U penziju ćemo uskoro, a na naša
mesta će doći mladi.

Doktor je samo frknuo i razma-
hao se ponovo.

— Mladi. Jedni se biju, a drugi
piju. Ostatak se fiksa toliko, da će
od toga umreti. Isto kao i ta de-
vojka.

— Kopecka? — upozorio je kape-
tan.

— Meni nju niko nije predstavio.
Meni na sto poturaju samo brojke.
Kao i jutros, zbog čega ste me izaba-
cili iz postelje?

— Pilule? — skočio je Kabeš.

— Ne. L S D.

— Pobogu! Valjda ne to...

— Nikakvo »pobogu«. Recept ćeš
naći u svakom boljem udžbeniku
hemije koji se izdaje na Zapadu. A
malo veštiji hemičar će uspeti i da
ga primeni. Da, da, dragi moj prija-
telju.

— Tako znači. LSD!

— I to onaj kakav ne bih dao ni
najgorem neprijatelju. Štaviše,
uzela je trostruku dozu. Umrla je
oko dvadesettri časa a po stanju
organizma reklo bi se... ali sve to
imaš ovde, lepo prekucano. Samo...
da znaš da nije umrla na onoj hlad-
noći. Neko ju je tamo doneo. To je
sve. Prijatan vam bio dan, prijatelji
— procedio je zlobno i izleteo.

Kapetan je stajao kod prozora i
gledao napolje. Februarski su-
morni, rasplakani dan kukavno je
provirivao kroz okna.

— Upali svetlo — gotovo je šap-
nuo kapetan. — I dovedi tog tipa.
Nadam se da ćeš ga naći.

Kabeš je izašao. Umalo se nije
sudario s doktorom koji se zadihan
vraćao.

— Još samo jedna malenkost —
doviknuo je s vrata. — Ta gospo-
dica je imala neposredno pred
smrt veoma burne, hmm, kako da
kažem, seksualne doživljaje.

— Silovanje?

— To ne, sigurno ne. Znaš već šta
se dešava posle takvih svinjarija.
To im dode kao neka društvena
igra.

I nestao je.

— Gospodin Šalek, druže kape-
tane — najavio je Kabeš.

— Kapetan se okrenuo.

— Gospodine Šalek, zašto nam niste rekli da poznajete gospođicu Kopecku kao stalnog gosta vaše vinare?

— Znači, saznali ste! Bojao sam se toga. Ona me je molila da ne kažem njenima, majci i ocu i meni se urezalo — ne smeš nikome reći. Automatski sam utajio i od vas. Ozbiljno.

I upro je očajnički pogled u kape-
tana.

— Gubite se, čoveče — rekao je kapetan i Šalek je otišao.

— Vi mu verujete? — začudio se Kabeš.

— Idi na Prirodno-matematički fakultet i dovedi mi Jiržija Klosa sa četvrte godine. A kad si već tamo, pokupi i ostale učesnike te njihove momačke večeri.

Kad je potporučnik otišao, kapetan je dohvatio telefon i izvesno vreme nešto tražio po telefonskom imeniku. Zatim je okrenuo brojčanik.

— Sekretarijat? Milicija ovde. Potrebno nam je da saznamo na kom odseku studira Jirži Klos. Da, na četvrtoj je godini.

Jedan minut čekao je u tišini.

— Matematiku i fiziku? Hvala.

Spustio je slušalicu i uhvatio se za glavu obema rukama. Znači, ni ovo nije bio pravi put.

— Koliko ih je tamo? — upitao je kapetan kada se Kabeš vratio.

— Četiri: Klos, Dočkal, Janik i Starek. Koga najpre da uvedem?

— Sve.

— Molim?

— Čuo si dobro. Pusti ovamo sva četiri musketara.

Mladići su bezvoljno ušli. Stali su u red, a njihova lica nisu odavala oduševljenje.

— Odvukli su nas sa predavanja kao kriminalce — javio se prvi Klos.

— Neće biti baš tako. Mada, nije isključeno da će vas odavde odvesti kao kriminalce. Koji od vas studira hemiju?

— Ja, zovem se Starek — javio se krupni mladić s brkovima.

— Gospodine Starek, sinoć je umrla gospođica Kopecka. Da li vam to nešto govori?

— Ne. Zar bi trebalo?

Kapetan je skupio ramena.

— Ta gospođica je umrla od posledica uživanja droge, LSD-a.

Starek se nasmejavao:

— To je svinjarija, gospodine. O tome je mogla pročitati u svakom udžbeniku.

Vi izgledate dosta jadno, gospodine Janik, ne grešim?

— Dočkal — zabrundala je otečena individua.

— Znači, gospodin Janik je ovaj. Hmm. Šteta što o toj stvari ništa ne znate gospodo. Uzgred budi rečeno, taj LSD bio je tako bednog kvaliteta da i sada, nakon više od dvadesetčetiri časa može da izazove komplikacije, pa čak i smrt onog koji je njime intoksikovao.

— Glupost! — kriknuo je Starek i ugrizao se za usnu.

— Neka gospodin Starek i gospodin Klos sačekaju napolju. Izgledaju odmornije nego ova druga dva gospodina.

Kad se prostorija ispraznila pogledao je očinskim pogledom ta dva ruinirana mladića i rekao: — Napolje s tim. Vas dvojica ste imali sreću što uopšte ovde sada stojite. Dakle, kako se sve to dogodilo?

— Karel, tj. Karel Starek pozvao nas je na žur. Kao, navodno, ima neku drogu i provod će biti lud. Bili su tamo ta devojka, on i Jirka Klos. Nas dvojica smo uzeli drogu s koc-
kom šećera. Devojka je stalno kula da su njoj najmanje dali, pa su joj na kraju dodali toliko da više ništa nije ostalo. Njih dvojica su govorili da će nas paziti kako ne bismo učinili neku glupost. Pamtim još samo da je ona bila..., kako da kažem... naga a njih obojica su sa njom... i onda više ništa, samo boje... a ujutro mi je bilo veoma loše...

- Da li vi želite nešto da dodate?
- kapetan se obratio Janiku.
- Bilo je baš sve kako je ispričao, molim – istresao je.
- Idite u onu prostoriju.

Kada su Starek i Klos saslušali snimak izjave svojih drugara sa magnetofonske trake, priznali su i oni.

– Bilo je to previše za nju. Govorio sam joj da ne pravi gluposti – opravdao se Starek. – Ali, nismo mogli da joj dokažemo. Zatim je počela da izvodi, nije nam davala mira. Onda smo je... već su vam momci rekli. U pola jedanaest se onesvestila pa smo je uvili u deku i hteli da odvedemo kući. Ali u autu je najednom prestala da diše – gotovo nečujno je govorio Jirži Klos a niz obraze počese da mu se kotrljaju suze. Onda je Karel rekao...

– Samo, nemoj svaljivati krivicu na mene, Jirko. I ti si se s tim složio. Ionako se njoj više nije moglo pomoći. Uzeli smo je za ruke i noge i položili iza kanti za smeće. Sigurno

je da bi lepše izgledalo da je bila obučena, ali za to više nije bilo vremena.

– A ujutro ste otišli na fakultet kao da se ništa nije dogodilo!

Obojica su ćutali. Onda je kapetan ustao i okrenuo se prema prozoru. Već je zavladao sumrak.

– Odvedite ih, potporučniče.

Kada se Kabeš vratio kapetan je stajao nepomično, na istom mestu. Pogledao ga je i rekao:

– Jutros sam Kopeckom obećao da ćemo krivca uhvatiti. Trebalo bi da se sada radujem što sam ispunio zadanu reč. Ali, nekako mi to ne uspeva.

– Gospodine kapetane, znate li da ću prestati da se čudim doktoru – javio se Kabeš sklopljenih očiju.

– Ja mu se uopšte ne čudim. Kad pomislim samo da je želeo da leči ljude!

Kapetan je klimnuo glavom:

– Hajdemo kući, čoveče. Opet je mrak.

U SLEDEĆEM BROJU

FREDERIK EŠTON

LUNOVA TAJNA

Nova akcija Eštonovog junaka Luna, kralja ponoći, i još jedna pobeda razuma, humanizma i ljubavi nad mržnjom, pohlepom i vlastoljubivošću. Jedna ilegalna zločinačka organizacija (nacisti i ekstremisti), koja je naumila da zavlada svetom, dočepala se planova (naučnika dr Markusa Beveridža) za proizvodnju oružja najveće razorne moći, a već proizvodi drogu koja menja ljudsku volju. Lun doznaje za to, i odlučuje da onemogući zločince. Pri tom i od najbližih prijatelja taji šta je u pitanju, jer postoji opasnost da se raščuje o planovima, te da ih se dočepaju drugi banditi ili špijuni.

Podržavan od svojih vernih i hrabrih prijatelja (Makfersona, Markinča, Kenforda i Diksona) i svoje lepe i učene prijateljice Džejn, Lun odvažno traga za zločincima, tuče se sa njima, koristeći svoja specijalna oružja i trikove, i na kraju ih pobeđuje, nalazi planove paklenog oružja i uništava ih.

Priča puna uzbudljivih detalja, maštovita i poučna.